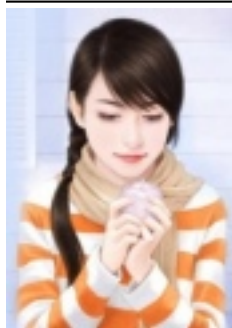


Tình Trạng Xúi Quẩy Của Cát Tường

Contents

Tình Trạng Xúi Quẩy Của Cát Tường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	48
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	71

Tình Trạng Xúi Quẩy Của Cát Tường



Giới thiệu

Câu chuyện tình cảm hài hước và đầy kịch tính giữa một anh chàng tính tình kì quái lạ lùng khó hiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-trang-xui-quay-cua-cat-tuong>

1. Chương 1

“Cha! Mẹ!” Thiếu nữ 14 tuổi dùng sức đẩy cánh cửa nhà mình, cũng thành công cắt đứt luôn một màn “ân ái” của cha mẹ trong phòng khách.

Một đôi nam nữ đang thân mật ôm lấy nhau, vừa nhìn thấy nàng, nam nhân phục hồi lại tinh thần trước, giờ tay phải lên cười ha hả: “Ừ, hôm nay con về tương đối trễ a!”

“Đã đói bụng chưa, ăn cơm trước hay là nghỉ ngơi trước?” Nữ nhân cũng hỏi. Bất quá nói tới nói lui, tay của nữ nhân vẫn còn dán trên lưng nam nhân, không nỡ dời đi.

Uy! Uy! Tha cho nàng đi, cho dù bọn họ muốn ân ái, cũng đừng có quang minh chính đại như vậy trước mặt nàng chứ. Thiếu nữ ở trong lòng thầm nói. Phải biết rằng, nàng vẫn còn vị thành niên a!

Một giây... Hai giây... Ba giây... Bốn giây... Năm giây... Cho đến ba mươi giây sau...

Thiếu nữ rốt cục không nhịn được nữa bắt đầu gầm thét: “Các người rốt cuộc ôm đã đủ hay chưa!” Phóng ra ánh mắt tức giận, nàng bắt đầu vì mình mà oán. Có lẽ, trên đời này xui xẻo nhất là nàng, thậm chí có cả một đôi cha mẹ ân ái một cách quá đáng.

“Ha ha, đủ rồi, đủ rồi.” Cười khan hai tiếng, nam nhân và nữ nhân rốt cục lưu luyến tách ra, sửa sang lại quần áo của mình.

“Đúng rồi, trên người người làm sao lại bẩn như vậy, không phải lại vừa đánh nhau với người ta đấy chứ” Nam nhân nói, đi tới bên cạnh thiếu nữ, cẩn thận xem xét vết thương trên người nàng.

Đánh nhau, đúng là không sai, bất quá trọng điểm của đánh nhau là ở...”Cha, con muốn đổi tên!” Thiếu nữ rất trịnh trọng nói.

“Sao lại đổi tên, tên của người không phải là rất tốt sao?” Nam nhân vẻ mặt không quan tâm nhiều lắm.

Rất tốt?! Thiếu nữ khoe miệng không nhịn được co quắp một chút, “Tốt ở chỗ nào chứ?” Từ nhỏ đến lớn, bởi vì chuyện tên gọi, nàng đã gặp phải bao nhiêu cười nhạo a, ai, những chuyện cũ này, nghĩ lại mà thấy trong lòng chua xót!

“Chỗ nào không tốt? Cát Tường, Cát Tường, vừa nghe đã thấy đại phú đại quý a!” Nữ nhân ở một bên chen lời.

Trong nháy mắt, trên trán thiếu nữ hiện đầy hắc tuyến. Cát Tường... Không sai, tên của nàng là Cát Tường, nhưng là... Nàng tuyệt đối không cảm thấy Cát Tường a!

Cái tên này ở cổ đại, có lẽ là tên rất hay, nhưng là ở hiện đại, sẽ chỉ làm người cảm thấy... quê mùa!

“Cùng tuổi con, làm gì có cô bé nào gọi Cát Tường a!”

“Người không phải là Cát Tường sao.” Nam nhân cùng nữ nhân trằm miệng một lời.

Nàng giận a! “Con không biết, con mãnh liệt yêu cầu đổi tên!” Nàng không cần đại phú đại quý, nàng chỉ cần thường thường bậc trung là OK.

“Ai, cái này làm sao có thể!”

“Chính là, tên gọi này chúng ta suy nghĩ ba ngày ba đêm mới quyết định được, là minh chứng tình yêu của chúng ta với người a.”

“Cát Tường a, nếu người muốn đổi tên, sẽ làm mẹ đau lòng.”

“Đúng, ba ba cũng sẽ khổ sở.”

Một nam một nữ, bắt đầu làm ra vẻ oán.

“...” Đối mặt với điệu bộ này, thiếu nữ không nhịn được muốn sùi bọt mép mà chết. Từ trước đến giờ nàng thích mềm không thích cứng, khó đỡ nhất chính là những việc như thế này, “Các người...” Ngoan, tuyệt đối ngoan độc, không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng liền chọt trúng tử huyệt của nàng.

“Cho nên Cát Tường, người sẽ không muốn làm ba ba mẹ mẹ đau lòng đi.” Một nam một nữ “vô liêm sỉ” mở miệng nói.

“Sẽ không!” Hai chữ, cơ hồ từ thiếu nữ trong miệng nhảy ra.

Hiển nhiên, lần yêu cầu đổi tên thứ 1035—— thất bại!

Nàng —— một nữ nhân 23 tuổi, họ Nhan, tên Cát Tường, bất quá nàng cảm thấy những điều cát tường trong cuộc sống của nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi lần nói ra tên của mình trước mặt người khác, luôn làm cho nàng có cảm giác sẽ gặp nhiều trở ngại.

Buổi sáng cuối tuần, Nhan Cát Tường nhàm chán làm ổ ở trong nhà, xem ti vi đang phát phim hoạt hình “Tom và Jerry”. Không phải tâm hồn nàng còn quá nhỏ, mà là buổi sáng 8 giờ, căn bản không có dư thừa chương trình cho nàng lựa chọn... Dĩ nhiên, nếu đột nhiên muốn coi tin tức là ngoại lệ.

“Cát Tường a.” Nhan mẫu đem bữa ăn sáng đặt lên bàn ăn, thuận tiện kêu nữ nhi.

“Oa, cuối cùng cũng có cái ăn.” Nhảy hai ba bước, Nhan Cát Tường cơ hồ chạy vội tới trước bàn ăn, cầm lên một cái bánh quẩy nhét vào trong miệng. Bụng sôi ùng ục, bánh quẩy xuống bụng xong mới có chút giảm cảm giác đói bụng.

“Cát Tường a!” Nhan mẫu gọi nữ nhi một tiếng.

“Vâng?” Trong miệng bận rộn nhét đồ ăn, Nhan Cát Tường hàm hồ đáp.

“Người năm nay đã 23, là lúc nên tìm đối tượng.” Nhan mẫu thoải mái nói, giống như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

Phốc!

Thức ăn trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống đã toàn bộ phun ra ngoài, Nhan Cát Tường mở to mắt nhìn mẹ mình, hoài nghi mới vừa rồi có nghe lầm hay không, “Mẹ, mẹ nói gì?” Nàng không xác định được hỏi lại lần nữa.

“Ta nói, người có suy nghĩ nên tìm đối tượng hay chưa?” Không nhìn đồng hồ trên bàn nữ nhi vừa phun ra, nhan mẫu “mỉm cười” nói.

Xem ra, lỗ tai của nàng tựa hồ không có vấn đề gì, “Tìm đối tượng?!” Cả người té từ trên ghế xuống, Nhan Cát Tường chỉ tay vào mình lớn tiếng hỏi.

“Đúng vậy!” Nhan phụ ở một bên chen lời, “Mẹ người gần đây vì chuyện này mà bạc mất vài cọng tóc.” Thấy vậy hẳn cũng đau lòng a!

“Nhưng là... Con mới 23 tuổi a.” Tốt nghiệp đại học mới có ba tháng, đâu cần phải quan tâm tới việc tìm đối tượng chứ.

“23 tuổi không nhỏ nữa, năm đó ta 18 tuổi đã gả cho ba người.” Nhan mẫu vừa nói, vẻ mặt ngọt ngào nhìn lão công. Mà nhan phụ, cũng đáp lại bằng ánh mắt hàm tình.

Một đôi nam nữ đã hơn 40 tuổi đưa mắt nhìn nhau, nữ nhi của bọn họ thấy vậy lại cả người nổi đầy da gà.

“Khụ, khụ!” Nhan Cát Tường nặng nề ho khan hai tiếng, “Tóm lại, chuyện tìm đối tượng, tìm bạn trai tự con có cách xử lý, ba mẹ không cần phải...”

“Cái gì tự xử lý, nếu người có thể xử lý, làm sao 23 năm qua cũng không có nổi một mống bạn trai?” (Ách, Nhan phụ Nhan mẫu à, 2 bác phũ phàng quá đi)

Tha cho nàng đi! Nàng chuyên chú cho bài vở có cái gì không tốt? Nhan Cát Tường không nhịn được khoe miệng co giật một chút.

“Đúng vậy a, Cát Tường, ba mẹ đây cũng là lo lắng người.”

Bọn họ có thể đừng có lo lắng một việc phiền phức như vậy hay không! Nhan Cát Tường khoe miệng có chút co quắp. Không được, nàng phải rời cái nơi thị phi này ngay lập tức, nếu không, sợ rằng lại càng rước thêm kết quả thê thảm.

Tiện tay cầm lấy mấy cái bánh bao, Nhan Cát Tường xoay người tính toán chạy về phòng mình.

“Còn nữa, Cát Tường, đây là mẹ vì người chuẩn bị danh sách xem mặt, người nhìn một cái.” Một quyển sách xem mặt hướng nàng “Phi”.

Lại còn... Xem mặt?!

Nhan Cát Tường thân thể chấn động, bánh bao trong tay rơi lộp bộp trên mặt đất, “Con... Con xem mặt?” Lão Thiên, có lầm hay không!

“Đúng vậy, nếu không còn ai vào đây?” Nhan phụ Nhan mẫu trầm miệng một lời.

Có làm hay không a! “Cái này... Có thể hay sao.” Nàng vừa nói, cảm giác giọng nói của mình đã bắt đầu lạc đi.

“Có thể.” Bọn họ giọng nói không có chút thương lượng, “Người nhìn những hình này, thích người nào thì lựa hình bọn họ ra, mẹ giúp người hẹn thời gian gặp mặt.” Nhan mẫu vạn phần tích cực nói.

Cười ngất!

Rưng rưng nhìn danh sách xem mặt trong tay, Nhan Cát Tường rốt cục cảm nhận được tuổi 23 mà không có bạn trai... Bất đắc dĩ!

Xí nghiệp Phí thị, một công ty phần mềm máy tính và trò chơi lớn trong nước. Bình thường, những sinh viên mới tốt nghiệp đều muốn hướng đến cửa công ty này mà chui. Mà Nhan Cát Tường, một người vừa mới tốt nghiệp đại học, tập tễnh bước vào xã hội thử của ngon vật lạ, tự nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Bất quá, Nhan Cát Tường không phải hưởng ứng lệnh triệu tập của Phí thị về những thứ trò chơi khai phá nổi tiếng kia, ngành lập trình, mà là — ngành an ninh. (Hắc hắc)

Cao 1m68, cùng với đại Quyền đạo, Khí Đạo, Nhu đạo, võ thuật Trung Quốc toàn những thứ tạp thất tạp bát mà chẳng có cái nào tinh thông, nàng cuối cùng trở thành một trong hai đóa hoa duy nhất của bộ phận an ninh.

Mà một đóa còn lại là...

“Ai

, thật muốn biết tổng giám đốc chúng ta hình dáng ra sao.” Âm thanh như niệm kinh, không ngừng xuyên tới lỗ tai Nhan Cát Tường.

“Trời ạ! Ti Ti, người nói còn chưa đủ sao?” Vô lực gục trên bàn, nàng lại một lần nữa bội phục công lực cảm râm của bạn tốt.

“Không đủ.” Quảng đối phương một cái, Mạnh Ti Ti tiếp tục nhắc đi nhắc lại, “Là người không biết, tổng giám đốc của công ty chúng ta có rất nhiều thần bí, truyền thuyết là hẳn chưa bao giờ lộ diện ở bên ngoài, hơn nữa không thích đem hình của mình trưng ra ngoài. Ngay cả trong công ty, cũng chỉ có số ít nhân vật quan trọng có thể tiếp xúc vị tổng giám đốc này. Oa, có cơ hội, ta cũng muốn trông thấy nha.”

Lại còn truyền thuyết! Không nhìn được rùng mình một cái, Nhan Cát Tường không khách khí gọi một gáo nước lạnh, “Vây đoán chừng người không có cơ hội rồi.”

“Cát Tường, đừng nói như vậy chứ, phải biết rằng, con người luôn phải ôm trong lòng những mơ ước tốt đẹp, như vậy mới có thể vui vẻ sống qua ngày.” Mạnh Ti Ti bắt đầu ân cần giảng dạy.

“Được rồi.” Nàng hai tay gối sau ót, câu được câu không liếc Mạnh Ti Ti, “Người không phải được xưng là tai mắt của công ty sao, làm sao đối với chuyện của tổng giám đốc “mơ ước” của người lại không biết gì cả?”

“Đó là bởi vì công phu giữ bí mật của hẳn quá hoàn hảo. Người biết không? Có một lần, ta mạo hiểm chạy lên phòng tổng giám đốc trên tầng 87, nghĩ len lén nhìn xem tổng giám đốc của chúng ta bộ dáng thế nào, có cơ hội thì thuận tiện chụp một tấm hình, nghe nói bây giờ không ít tòa soạn báo cũng trả giá cao để có hình của vị tổng giám đốc này...” Liên tục nói nhảm, rất có khả năng lâm vào thao thao bất tuyệt.

Không nhìn được nhử mày, Nhan Cát Tường ngẩng đầu lên vuốt vuốt thái dương bắt đầu thấy đau, “Người nói thẳng trọng điểm đi.” Trong những khuyết điểm của Ti Ti, rõ ràng nhất chính là — nói nhảm quá nhiều.

“Trọng điểm?” Mạnh Ti Ti ngẩn ra, lập tức nói, “Trọng điểm chính là... Ta còn chưa nhìn thấy tổng giám đốc, đã bị lão Đại phát hiện.” Lão Đại trong miệng nàng ám chỉ quản lý bộ phận an ninh Vương Khải.

“Thì ra là như vậy.”

“Chuyện này, làm ta tiếc nuôi suốt một tuần lễ.” Bóp cổ tay! Cơ hội tốt như vậy, cứ nhiên bị lão Đại phá hư, “Bất quá, lão Đại như vậy là đã nhìn thấy bộ dạng tổng giám đốc.”

Nhan Cát Tường suy nghĩ một chút nói: “Hắn là vậy.”

“Vậy người nói thử coi, nếu ta trực tiếp đi hỏi lão Đại, lão Đại có nói hay không?”

“Sẽ không!” Âm thanh từ phía sau hai người truyền đến. Một nam nhân cao gần 1m80, tầm 30 tuổi đáp.

“Cho ta xin đi! Lão Đại, ta còn chưa nói là chuyện gì đâu.” Mạnh Ti Ti bắt mãi reo lên.

“Chuyện người hỏi, tuyệt đối sẽ không phải chuyện tốt gì.” Liếc Mạnh Ti Ti một cái, Vương Khải nói.

Kì thị nghiêm trọng a! Mạnh Ti Ti nghiêng nghiêng quai hàm, Nhan Cát Tường gạt đầu đồng ý.

“Được rồi, bây giờ đến phiên các người nhận ca, lên tinh thần đi!” Ở Phí thị, bộ phận an ninh chọn lựa chế độ luân phiên, 4 tiếng đổi ca 1 lần, một người mỗi ngày đổi ca 2 lần.

“Vâng.” Hai người đáp. Thấy Vương Khải rời đi, Mạnh Ti Ti lén lút hất cái đầu, vẻ mặt mơ mộng nói, “Người nói thử coi, tổng giám đốc chúng ta là dạng gì? Nghe nói hắn mới 28 tuổi, vậy hắn là ôn nhu ưu nhã mỹ nam, hay là lạnh lùng cao ngạo khốc ca, hay là thành thực chừng chạc nam nhân... Ngô, bất kể là loại nào, cũng khiến người động tâm a!”

“...” Ngắc đầu không nói gì, Nhan Cát Tường nhìn lên trần nhà sáng bóng. Nữ nhân này —— hết thuốc chữa!

Mười ngón tay thon dài ở trên bàn phím laptop di động cực kỳ nhanh. Mà một khay lớn trên bàn làm việc, thì đổ đầy các loại điểm tâm.

Ba!

Nhấn một nút cuối cùng, ngón tay nam nhân rút cục rời ra khỏi bàn phím, cầm lên điểm tâm màu trắng trong đĩa bỏ vào miệng.

Gạo nếp mềm mại trắng như tuyết, phối hợp với hương vị ngọt ngào của bơ Anh Đào màu đỏ, chỉ nhìn thôi cũng đủ làm cho người ta chảy nước miếng.

Đôi môi khẽ mở ra, hắn nhẹ nhàng cắn một miếng.

“Dịch Mai.” Âm thanh âm nhu, mang theo một tia khàn khàn, nam nhân không vui nhịu mày, gọi thư ký của mình.

“Chuyện gì ạ?” Một phụ nữ hơn 30 tuổi đứng bên ứng tiếng nói.

“Bơ ngấy quá, ta không thích.” Nam nhân tiện tay đem điểm tâm trong tay vứt vào thùng rác cách đó mấy bước.

Ai... Thật là lãng phí! Thân là thư ký Dịch Mai không nhận được tâm đau nhói. Điểm tâm cao cấp mà người khác muốn không được đến trong miệng cấp trên cơ hồ hơn phân nửa sẽ thành đồ bỏ đi.

Thế mới nói, quá xoi mói cũng không tốt, nhất là loại cấp trên loại đối với thức ăn ngon có thái độ xoi mói nghiêm trọng.

“Điểm tâm lần này là loại điểm tâm đặc biệt của nhà hàng Hoa Lệ, ta cố ý dặn bếp trưởng của bọn họ tự tay chế biến...”

“Ta không thích.” Nam nhân lạnh lùng ngắt lời đối phương, phun ra ba chữ như cũ.(đồ khó nuôi, ít nữa ăn cơm tẻ tẻ nấu thì đừng có mà nhớ tới đồng điểm tâm bị ca vứt trong xọt rác a)

Dịch Mai thở dài một tiếng, “Đây đã là đầu bếp thứ 18 của tháng này, nếu tiếp tục như vậy, sợ rằng không ai dám tới nộp đơn trở thành đầu bếp chuyên trách của người nữa.” “Tiếng xấu” của cấp trên ở giới đầu bếp đã loan truyền rộng rãi rồi.

“Vậy thì thế nào?” Nam nhân miễn cưỡng nâng tầm mắt, ánh mắt có như không, liếc về phía người phụ nữ, “Dịch Mai, lời của người, ta không phải thích nghe đâu.” Ngữ điệu cực kì mềm nhẹ, ở trong phòng làm việc lớn như thế, nhưng chỉ làm người ta cảm thấy u ám, giống như một trận gió lạnh thổi qua.

Chợt run run, Dịch Mai lật ra quyển sổ ghi việc, vừa ghi lại sự việc vừa này vừa nói: “Vậy ta sẽ sớm tìm một đầu bếp mới.”

Có một bức đồng cấp trên, ở một trình độ nào đó mà nói, cũng là một loại bi ai.

“Ừ.” Nam nhân hài lòng gật đầu.

“Còn chuyện...” Ung dung thế này trong lúc người người đang cực lực làm việc, đoán chừng cũng chỉ có cấp trên của mình.

“Ta —— hơi mệt một chút.” Nam nhân đứng lên đến gần cửa sổ sát đất, ngón tay thon dài xò qua lớp rèm dày bên cửa sổ.

“Cần nghỉ ngơi sao?” Nàng suy đoán hàm nghĩa trong lời nói của nam nhân.

“Đúng.” Bởi vì hắn luôn luôn không thích cảm giác khi hắn mệt mỏi, một trong những chuyện hắn không thích. (Sao lại thấy tính anh khó chiều thế này?)

“Nhưng lát nữa tổng giám đốc Hoàn Khởi công ty sẽ đến để thương lượng hạng mục hợp tác lần trước còn chưa có kết quả.” Dịch Mai nhắc nhở.

“Hoàn Khởi.” Nam nhân hơi trầm ngâm, nhưng ngay sau đó mặt nhăn nhu, “Tìm quản lý cùng hắn nói đi.”

“Ai?” Nàng sưng sốt, cái này... Cũng không tránh khỏi...”Nhưng là...”

“Ta nói rồi, ta mệt mỏi.” Không nhận được cất lời thư ký, nam nhân xoay người lại, cầm lên laptop trên bàn, liền hướng bên ngoài phòng làm việc đi tới.

“Ai...” Nhìn bóng lưng của cấp trên, Dịch Mai bất đắc dĩ thở ra một hơi, nhấn điện thoại nội tuyến, “Này, Cao quản lý sao? Lát nữa phiền toái người...”

Cát Tường hôm nay rất suy sụp, cho nên cô đã liên tục tức giận thở dài 184 lần. Nếu lại cảm thán nữa, chỉ sợ chỉ có khí ra, không có khí vào.

“Meo meo... Meo meo!” Thật là phí sức khoa học nhân loại để nghiên cứu tiếng mèo kêu, Nhan Cát Tường đảo mắt mọi nhìn quanh.

Cô rõ ràng là người, không phải là mèo, tại sao hết lần này tới lần khác lại phải kêu tiếng mèo? Chuyện phải ngược dòng đến nửa giờ trước —— một vị nghe nói là tổng giám đốc công ty khác tới bàn hiệp ước. Hết lần này tới lần khác chẳng qua vẫn bàn hiệp ước đấy thôi, vị này tổng giám đốc còn yêu mèo thành tánh, ôm mèo cưng tới bàn hiệp ước. Điều này cũng tốt, mèo biến mất, mệt mỏi bộ an ninh ai ai cũng phải hỗ trợ tìm mèo. Mà Nhan Cát Tường cũng là một trong số đó.

“Meo meo! Meo meo! Meo meo!” Gọi mấy tiếng, không nghe được bất kỳ hồi âm nào, Nhan Cát Tường tùy tiện tìm bậc thang ngồi xuống nghỉ.

Đã tìm một lúc lâu, thang đi bộ cũng không biết đã bò mấy tầng, nếu một lúc nữa không nghe thấy tiếng mèo đáp lại, cô tính toán trực tiếp trở về phòng an ninh ngồi điều hòa.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Ti Ti bây giờ hẳn là đang vây bắt ở phòng họp kia, dù sao cũng cùng tổng giám đốc nhà người ta bàn hiệp ước, tổng giám đốc nhà mình tất cũng sẽ đó. Để thấy được phong thái tổng giám đốc nhà mình, Ti Ti kia đoán chừng chuyện gì cũng làm ra được.

“Meo meo! Meo meo meo meo!” Nhan Cát Tường vừa lấy lau lau mồ hôi trên trán, vừa kêu loạn mấy tiếng mèo kêu không có tiết tấu. Thật ra thì toàn bộ tòa nhà đều bật điều hòa, chỉ bất quá nhiệt độ không lạnh lắm, hơn nữa cô mới vừa rồi vận động quá độ, cho nên một chỗ liên cảm thấy nóng.

“Meo meo...” Một tiếng tiếng mèo kêu rất nhẹ, mơ hồ từ chỗ sâu trong tầng này truyền đến.

Không phải chứ! Tinh thần đột nhiên chấn động, Nhan Cát Tường dừng động tác trên tay, hết sức chăm chú dựng lỗ tai lắng nghe.

“Meo meo ngô... Meo meo...” Tiếng mèo kêu chính tông, hiển nhiên so sánh với tiếng mèo mẩn mới này của cô mới dễ nghe hơn rất nhiều.

Thân thể run lẩy bẩy, Nhan Cát Tường nhón nhón bước chân hướng chỗ phát ra tiếng mèo kêu đi tới.

Hành lang yên tĩnh, tầng này thế nhưng ít người một cách kì lạ. Nhắc tới cũng kỳ quái, rõ ràng là cả một tầng lầu, nhưng từ khi Nhan Cát Tường đi lên đến bây giờ, ngoại trừ ngoài, không có một bóng người đi lại trên hành lang.

Bất quá, theo như trình độ thần kinh khủng khiếp của Nhan Cát Tường, loại chi tiết này, cư nhiên bị cô lãng quên.

Gần, gần... Tựa hồ càng ngày càng nhích tới gần thanh nguyên kia...

Đột nhiên, tiếng mèo kêu thảm thiết, mà Nhan Cát Tường thì đang đứng trước một cái cửa gỗ màu đen.

Không suy nghĩ nhiều, thậm chí ngay cả thời gian nuốt nước miếng cũng không có, Nhan Cát Tường “Rắc” một tiếng, đẩy ra cánh cửa gỗ màu đen. (Nguyên văn tiếng “rắc”, sao nghe giống như tỹ phá cửa nhà người ta vậy?)

Mà cô... Nếu như có cơ hội, nếu như cẩn thận hơn một chút... Như vậy hẳn là sẽ thấy, ở phía trên cửa gỗ, dán mấy chữ màu hồng—— “Không phải nhân viên quan trọng, cấm vào”.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là một phòng làm việc cùng với cả tầng lầu chẳng hợp nhau chút nào.

Một chiếc giường giống như trong cung điện Anh quốc cổ, trên giường còn có một đồng gối mềm mại mà rườm rà như trong cửa hàng chăn ga, làm cho người ta muốn nằm trên đó mà chết. (Ách, tỹ liên tưởng gì mà kì thế?) Thảm trắng noãn, phủ kín cả cái gian phòng. Có bàn trà, có ghế sa lon, trên vách tường còn treo mấy bức tranh nghệ thuật... Một gian phòng như vậy, nếu như là xuất hiện ở trong biệt thự, bất quá còn thấy tự nhiên. Nhưng là bây giờ... Nhưng là xuất hiện ở một phòng làm việc trong một tòa cao ốc.

Kỳ quái! Tuyệt đối kỳ quái!

Cô không khỏi chặt lưỡi hít hà, sau khi đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, đột nhiên dừng lại ở bên bệ cửa sổ.

Chính xác mà nói, tầm mắt của cô dừng lại ở thiếu niên ngồi trên bệ cửa sổ.

Vài sợi tóc màu đen mềm mại bị gió hất tung lên, khuôn mặt trắng nõn, giống như là rất ít được nhìn thấy ánh mặt trời, trong suốt trắng sáp, một đôi lông mày lá liễu, lộ ra tiền nước ô mâu, mũi cao rất đẹp, cánh môi thật mỏng, cho dù là thần, cũng khiến người ta phải sáng mắt với sắc thái này, nhợt nhạt màu hồng phấn, ướm át mà mỹ lệ.

Ngũ quan như vậy, Nhan Cát Tường vẫn cho là nên phú cho nữ nhân, nhưng đặt trên người thiếu niên trước mắt, cũng không làm cho người ta cảm thấy mâu thuẫn, cho dù quá mức âm nhu, cho dù quá mức hồn nhiên, nhưng thật kỳ dị là khiến cho người ta không nỡ dời ánh.

Vô cùng... Xinh đẹp? Khả ái? Hay là... Há miệng, Nhan Cát Tường đột nhiên phát hiện mình nhất thời không tìm được từ nào để hình dung thiếu niên trước mắt.

Đối với sự xông vào tùy tiện của cô, thiếu niên tựa hồ cũng không để ý, chẳng qua là như cũ đắm chìm trong thế giới của mình, hưởng thụ gió nhẹ nhẹ.

Ai, mỹ nhân chính là mỹ nhân. Nhan Cát Tường trong lòng cảm thán, cho dù thiếu niên chẳng qua chỉ ngồi ở trên bệ cửa, lại làm cho người ta cảm giác giống như đang xem cận cảnh trong rạp chiếu bóng.

Phút chốc, một suy nghĩ xẹt qua đầu Nhan Cát Tường, giống như nhớ ra cái gì đó, cô thoáng chốc không vui nhìn mỹ nhân, một bước tiến đến, bắt được cánh tay và eo của thiếu niên.

“Nguy hiểm!” Cô kêu lên, muốn đem thiếu niên từ trên bệ cửa sổ ôm xuống.

Mặc dù tư thế hằn ngồi trên bệ cửa sổ rất đẹp, nhưng nơi này là cao ốc văn phòng a! Cho dù tầng này không phải là tầng 70, cũng là tầng 60, mà hằn lại to gan ngồi ở chỗ này như vậy, không phải là không muốn sống nữa sao.

Cử động của cô khiến cho thiếu niên hơi kinh ngạc.

Sau đó một giây, hai người liền giống như hai cái bánh mật (sao lại là bánh mật nhỉ?), “Phanh” té lăn quay trên mặt thảm màu trắng.

Thiếu niên ở trên, Nhan Cát Tường ở dưới.

Thật... nặng a! Bị đè ở bên dưới, Nhan Cát Tường cảm giác không khí trong phổi nhanh chóng bị đẩy hết ra ngoài. Cô thề, cô chỉ muốn ôm thiếu niên từ trên bệ cửa sổ xuống, nhưng khi thật sự ôm mới phát hiện, thân hình thiếu niên cao hơn nhiều so với dự đoán của cô, bởi vậy cũng đưa đến suy đoán sai lầm về thể trọng của hằn. (đã nói ca là nam, là nam mà)

Nhìn đến cánh tay hằn đặt ngang hông, có thể cảm giác được thiếu niên tuy mảnh mai, nhưng chiều cao của hằn rõ ràng phải hơn 1m80.

“Nguy hiểm?” Thiếu niên nhẹ nhàng mở miệng, tiếng nói nhẵn nhụi mà hoa lệ, có vẻ hơi âm nhu giống giọng nữ. Cúi đầu, hằn nhìn thân thể nữ nhân xa la bị hằn áp bên dưới.

Một nữ nhân trước giờ chưa từng thấy qua, nhìn đồng phục của cô, là nhân viên công ty viên sao. Tự nhiên xông vào phòng của hằn, lại tự nhiên cắt đứt giờ nghỉ ngơi của hằn.

Uy! Tha cho ta đi! Ít nhất hằn cũng nên đem thân thể dời đi một chút chứ. Nhan Cát Tường trong lòng lẩm bẩm. Hai thân thể từ bộ ngực trở xuống dán chặt vào nhau bất ngờ như thế nhưng không khiến cho Nhan Cát Tường nảy ra bất cứ mộng đẹp nào.

Bởi vì cái cô chú ý lúc này là mình sắp thở không nổi đến nơi rồi.

“Khụ...” Sắc mặt của cô từ trắng sang hồng, từ hồng sang tím. Nếu là... nếu là cứ tiếp tục bị đè như vậy, khó nói trước cô sẽ không trở thành người đầu tiên ở công ty bị đè chết, sau đó không chừng còn có thể lên trang nhất về các tin tức kì quái.

Lúc này... Cô đến tột cùng đang nghĩ gì a!

Giống như nhìn ra cô không thoải mái, thiếu niên nhẹ nhàng tung mình đứng lên.

Cuối cùng cũng có thể thở một cái! Hít sâu một hơi, Nhan Cát Tường chẳng thềm để ý hình tượng từ mặt đất bò dậy, điều chỉnh hô hấp của mình, “Khụ! Khụ! Người ——” cô vừa sặc mấy tiếng, một tay vỗ lồng ngực mình, một tay chỉ vào thiếu niên, “Người có biết ngồi trên cửa sổ không có bất kì phương pháp phòng hộ nào như vậy là nguy hiểm lắm hay không?” Cô bắt đầu đối hằn tiến hành giảng dạy về an toàn.

Thiếu niên hai tay khoanh trước ngực ngó chừng cô, sau đó khẽ nghiêng đầu nói: “Không biết.”

“...” Khí kiệt! Chưa từng thấy đứa trẻ nào không hiểu chuyện như vậy, cô hảo tâm dạy hằn làm người phải hiểu được an toàn của mình, hằn lại còn... “Người nói lại lần nữa coi.” Cô phát giác ngón tay của mình đã bắt đầu khẽ run rẩy —— giận đến run rẩy.

“Không biết.” Mặt hằn không chút thay đổi lặp lại lần nữa.

Hằn thật sự dám nói! Cố nén ý nghĩ muốn xông lên đập đối phương một cước chết tươi (Ách! Ta nhận, ta nhận đây là ngôn ngữ của ta, nhưng ý tứ ấy thì đúng là như vậy a), Nhan Cát Tường kéo thiếu niên một mạch hướng bệ cửa sổ đi tới.

Gió nơi cửa sổ hướng mặt hai người mà đánh tới.

“Người nhìn đi, nơi này cao bao nhiêu! 60 tầng, hay là 70 tầng...”

“Là 85 tầng.” Thiếu niên nhẹ nhàng mở miệng cải chính.

“Tốt, vậy thì 85 tầng.” Nhan Cát Tường hít một hơi thật sâu, sau đó chỉ vào đám người chỉ chít trên mặt đất, “Từ nơi này nhìn xuống đi, người có thể trông thấy cái gì? Thấy không rõ mặt người, thấy không rõ vẻ

mặt, chỉ có thể lần lượt đếm! Người rót cuộc có biết hay không, nếu như người không cẩn thận từ trên này té xuống, kết quả sẽ như thế nào? May mắn một chút thì chỉ có một mình người xương vỡ vụn ngã chết; nếu như bất hạnh một chút, người ngã lên người khác, như vậy là hai mạng người!” Thanh âm của cô cơ hồ là từ trong cổ họng rống ra. Loại an toàn căn bản này lại phải để cô tới dạy.

Ánh mắt thiếu niên phát ra một tia kỳ quái, hắn nhìn tay trái của mình bị cô cầm, sau đó lại đưa ánh mắt đặt trên mặt cô.

Một khuôn mặt không được tính là sáng rõ động lòng người, nhưng mới vừa rồi lúc nói chuyện lại có thể hấp dẫn ánh mắt của hắn.

“Người là muốn quan tâm ta sao?” Môi chậm rãi toát ra một độ cong, thiếu niên đón gió, yên lặng nhìn đối phương.

Muốn? Quan tâm? Những lời này của hắn, cô làm sao lại nghe không được tự nhiên a! Nhan Cát Tường nhú mày, nhất thời nửa khắc cũng không biết nên trả lời thiếu niên như thế nào.

“Là nghĩ hay là không nghĩ?” Lặng lặng, thiếu niên thanh âm xen lẫn tiếng gió, lại một lần nữa truyền vào tai Nhan Cát Tường.

“Được rồi, thật sự là ta nghĩ quan tâm người.” Thở dài một hơi, Nhan Cát Tường gật đầu thừa nhận. Mặc dù lời của hắn nghe không được tự nhiên, nhưng cẩn thận nghĩ đến ý tứ trong lời nói của hắn. Cô mới vừa rồi đem hắn từ trên bệ cửa sổ thả xuống, lại còn mới thuyết giáo hắn một phen, đúng là cũng coi như quan tâm hắn.

Lời của cô khiến cho thiếu niên trầm tư chốc lát, một hồi lâu sau, hắn một lần nữa nhìn cô, “Người có vẻ rất thú vị.” Mà hắn, chưa từng đụng qua một người như cô.

“A... A...” Cô ngoài cười nhưng trong không cười hừ hai tiếng, coi như là tiếp nhận cách nói chuyện cổ quái của hắn.

“Chỗ này của ta không phải là bất cứ ai cũng có thể đi vào, bất quá bởi vì người quan tâm ta, cho nên ta sẽ tha thứ người.” Thiếu niên tiếp tục nói.

A! Nhan Cát Tường cố nén ngửa mặt lên than trời. Lời trong miệng của hắn, giống như loại người phi thường bao dung tha thứ. Hắn cho rằng hắn là ai, hoàng đế thời cổ đại sao?! (thì anh có khác gì hoàng đế đầu tỷ?)

Xoay người, cô tính rời đi. Nếu tiếp tục nói với loại kỳ quái này, cô rất có thể điên theo mất.

“Đợi chút.” Bóng người chợt lóe, hắn chẳng biết lúc nào đã ngăn ở trước mặt cô, “Tên của người.” Hắn hỏi.

“Nhan.” Cô thuận miệng quảng cho hắn một cái họ.

“Là họ, hay là tên?”

“Họ.”

“Như vậy tên đầu?” Hắn hiển nhiên không có ý định bỏ qua cho cô.

Cô có thể cự tuyệt không nói a! Trùng hai mắt, Nhan Cát Tường giơ tay hướng thiếu niên phát lên, tính đẩy thiếu niên ra, xông ra khỏi phòng.

Ba!

Phất tay không thành công, cổ tay cũng bị thiếu niên bắt được.

Năm ngón tay như móng đại bàng nắm chặt cổ tay của cô.

“Buông tay!” Cô lại trừng hắn một cái, cố gắng phát huy khí thế “bén nhọn” trong ánh mắt.

“Tên.” Thiếu niên trên mặt giương lên mỉm cười thuần khiết, nhưng năm ngón tay nắm chặt cổ tay cô, càng giãy càng chặt.

Đau đau đau đau đau a!

Nhe răng trợn mắt một phen, Nhan Cát Tường cố gắng ở trong lòng tìm lý do hồi lâu, được, người không không vì cái lợi trước mắt, không phải chỉ là tên thôi sao, nói cũng không có gì tổn thất, “Cát Tường.” Cô vạ phần không tình nguyện khai ra cái tên rất muốn được bỏ đi của mình.

“Nhan Cát Tường...” Hắn lẩm bẩm nhớ tới tên cô, sau đó cúi xuống, sát vào tai phải của cô, “Ta tên là ‘Đình’.”

Gặp quỷ! Cô một chút cũng không có hứng thú muốn biết hắn tên gì, “Có thể buông tay ra.” Cô thúc giục.

“Ừ.” Hắn lần này cũng rất hợp tác mà đem tay cô thả ra.

Cong môi, Nhan Cát Tường xoa xoa cổ tay bị nắm đau. Xem ra ngày hôm nay cô tuyệt đối không phải xui xẻo bình thường, nhất là đụng phải cái tên thiếu niên thần kinh này.

“Đúng rồi, người tại sao lại chạy lên tầng 85?” Hắn đột ngột hỏi. Dù sao chỉ cần là người của công ty, cũng phải biết, chỉ cần là tầng 85 trở lên, không phải nhân viên quan trọng, không được đi vào.

Bất quá, hắn hiển nhiên quên mất trình độ Nhan Cát Tường chỉ là tay mơ.

Trời ạ! Nếu là hắn không nhắc đến cô thiếu chút nữa đã quên mất mục đích chính, “Người có thấy một con mèo không? Toàn thân trắng như tuyết.” Cô có chút vội vàng hỏi. Tiếng mèo kêu lúc trước hắn là từ trong phòng này truyền đến a, nhưng sau khi vào đây vẫn chưa nghe thấy mèo kêu.

“Mèo?” Lòng mi thật dài, theo tiếng nói của hắn mà khẽ động. Xoay người lại, thiếu niên đến trước thùng rác, dùng chân mở nắp thùng rác ra, sau đó từ bên trong lôi ra một cuộn tuyết trắng, “Là cái này?” Hắn hỏi.

Một đám lông nhung nhung trắng như tuyết, nếu như không nhìn kỹ, thật đúng là không nhìn ra chính chủ mà cô muốn tìm. Hiển nhiên, con mèo trắng này không biết bị cái gì làm kinh sợ, đã cuộn thành một cuộn tròn. (còn bị cái gì làm cho sợ nữa, bị ca vút vào sọt rác còn không sợ chết đi)

“Đúng.” Cô gật đầu lia lịa, muốn nhận lấy con mèo từ trong tay hắn, con mèo đáng thương, nếu lúc này cô không may quên mất chuyện này, không biết cái đồ thiếu niên thần kinh trước mắt kia có phải thật sự muốn coi con mèo này là đồ vật mà vứt đi hay không.

“Như vậy... Người ngày mai có thể tới nơi này?” Hắn rút tay lại, như không có ý định nhanh như vậy đem mèo trả lại cho cô.

“Ngày mai?” Cô sửng sốt. Gặp cái loại này, một lần cô còn chịu được.

“Đúng, ngày mai.” Hắn vuốt cằm, đang đợi câu trả lời của cô.

Mèo trắng đáng thương ở trong tay của hắn dường như khẽ run, cặp mắt mèo màu xanh đáng thương đang ngó chừng cô, như muốn cầu xin cô cứu nó thoát khỏi ma trảo.

Ai... Tại sao... Hết lần này tới lần khác đều là cô?

Bất đắc dĩ gật đầu, cô không tình nguyện phun ra một chữ “Được”. Một con mèo, lợi dụng lòng thương hại ít ỏi của cô, mà một người, thì lợi dụng lòng thương hại của cô đối với một con mèo.

“Thời gian như hôm nay, hẹn gặp vào trưa mai.” Như thần chú của ác ma từ trong miệng thiếu niên bay ra.

Nhan Cát Tường chỉ có một cảm giác duy nhất, thời điểm cha mẹ đặt tên cho cô, thật ra thì nên đặt là —— Nhan Xui Xẻo.

2. Chương 2

Cước bộ nhẹ nhàng, cùng với nụ cười hồn nhiên.

Sau khi Phí Ôn Đình bước vào phòng tổng giám đốc, Dịch Mai cơ hồ thiếu chút nữa hoài nghi mình có phải già rồi mắt mờ hay không, nhìn lầm rồi. Bất quá tuổi của cô cũng chỉ mới 30 hơn tuổi, còn lâu mới đến mức già mờ mắt, cho nên phản ứng đầu tiên của cô là dùng lực nhéo bắp đùi của mình một cái, sau đó tiến lên phía trước nói: “Tổng giám đốc, người trở lại a.”

“Ừ.” Âm nhu thiên về phái nữ, trên dung nhan lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, làm cho người ta cảm thấy rất có khả năng cùng Nhật Nguyệt Tranh Huy.

Ai, mặc dù cấp trên có thói quen hỉ nộ vô thường, nhưng đối mặt với nụ cười như vậy, khiến cho Dịch Mai thân là thư ký cả người có chút... không được tự nhiên.

“Dịch Mai, giúp ta đem hồ sơ nhân viên trong công ty đến đây.” Phí Ôn Đình ngồi trên ghế da trước bàn làm việc, thậm chí không như thường đựng tới máy tính quý giá nhất của hắn.

“Hồ sơ công nhân viên?” Dịch Mai sửng sốt. Cấp trên từ lúc nào đối với cái này thấy hứng thú?

“Không, là hồ sơ nhân viên bộ an ninh.” Phí Ôn Đình suy nghĩ một chút, giải thích thêm một chút. Nhìn đồng phục vừa rồi “cô” mặc trên người, hẳn là đồng phục ngành an ninh.

“Bộ phận an ninh có vấn đề gì sao?” Cô biết Vương Khải là quản lý bộ phận an ninh, theo lý thuyết một nam nhân nghiêm cẩn như vậy sẽ không để bộ phận của hắn làm ra cái tình huống nghiêm trọng gì a.

“Không có gì, bất quá ta muốn tìm người.” Tay phải chống cằm, khóe miệng hắn nụ cười còn chưa biến mất.

“Tìm... Người?” Dịch Mai cảm thấy cô bây giờ có chút giống vịt nghe sấm.

“Một người rất thú vị.” Hàm răng trắng nõn, làm nổi bật môi hồng mọng, xinh đẹp tựa như một bức họa, nhưng lại khiến cho lông tơ của Dịch Mai đều dựng đứng hết lên.

Người thú vị... Trời ạ! Cái từ này lại có thể từ trong miệng cấp trên âm tình bất định này thốt ra. Cô vốn cho là cấp trên sẽ chỉ cảm thấy thú vị với máy tính và điểm tâm ngọt thôi, chứ còn người thì... Đây thật sự là thứ có cũng được mà không có cũng không sao. Dù sao Phí Ôn Đình cũng là một nam thiếu niên thậm chí đối với cả người thân của mình còn không có hứng thú.

“Người làm sao vậy?” Nhìn cô ngu ngơ khiến cho hắn khẽ nhăn lông mày.

“Không có... Không có gì.” Dịch Mai vội vàng lắc đầu, liên tục nói không ngừng, “Ta lập tức đi Bộ nhân viên, đem hồ sơ nhân viên bộ an ninh lấy tới.” Chẳng qua là không biết người nào của bộ an ninh xui xẻo làm cho cấp trên hứng thú.

Phí Ôn Đình hài lòng gật đầu, sau đó tại thời điểm Dịch Mai khép cửa phòng làm việc lại, cô rõ ràng nghe thấy cấp trên ngâm nga hát trong miệng.

Thật, cô thề, cô không có nghe lầm.

“Cát Tường, may nhờ người tìm được mèo, nếu không sợ là bộ phận an ninh chúng ta lại phải đưa đầu ra hứng tội rồi.” Trong phòng làm việc của bộ an ninh, một đoàn các đồng nghiệp lú lú nói.

Sau khi trải qua sự kiện tìm mèo buổi trưa, Nhan Cát Tường trong nháy mắt đã vinh dự trở thành nhân vật anh hùng của bộ an ninh.

“Đúng vậy a, nếu không hôm nay đoán chừng mọi người đều phải làm thêm giờ để tìm mèo.” Một nam đồng nghiệp nói.

“Vẫn là Cát Tường lợi hại, có thể tìm được con mèo này.” Một đồng nghiệp khác cũng chen lời.

“Thôi nào, thôi nào, vận khí tốt thôi mà.” Nhan Cát Tường cố gắng kéo da mặt treo lên nụ cười. Có trời mới biết, cô thà không có cái loại vận khí này, vừa nghĩ tới ngày mai còn phải đi gặp thiếu niên thần kinh kia, tâm tình của cô lập tức không vui.

Bất quá nói lại, tuy cô đáp ứng rồi nhưng không có quy định nào nói rằng cô không thể để đối phương leo cây a.

Dù sao “lỡ hẹn”, cái từ này từ xưa tới nay cũng đã tồn tại.

“Đúng rồi, Ti Ti, người hôm nay có nhìn thấy tổng giám đốc không?” Xoay người lại, Nhan Cát Tường hỏi Mạnh Ti Ti vẻ mặt rầu rĩ không vui.

“Người nhìn sắc mặt của ta giống như là thấy sao?” Mạnh Ti Ti quay ngón tay chỉ vào mặt mình.

Đích thực là không giống. Nếu là thấy, chỉ sợ lúc này cô đã giống như chim sẻ nói không ngừng nghỉ, mà giờ này lại là một bộ mặt buồn tẻ, “Chuyện gì xảy ra?” Nhan Cát Tường hiểu kỳ nói.

“Nghe nói là tổng giám đốc nhà chúng ta tạm thời có việc không đi được (việc khỉ gừ, chỉ có ngủ với hại con gái nhà người ta chứ đâu), cho nên phái Cao quản lý đi cùng Hoàn Khởi tổng giám đốc bàn hiệp ước.” Mạnh Ti Ti buồn bực nói.

Xem ra nhân vật cấp cao này hành tung quả khó nắm bắt a. Nhan Cát Tường hiểu hiểu gật gật đầu.

“Cát Tường, trưởng phòng tìm người!” Lúc này, một đồng nghiệp từ phòng làm việc của quản lý bộ an ninh đi ra, hướng về phía Nhan Cát Tường hô.

Đứng lên, Nhan Cát Tường đi vào phòng quản lý.

“Trưởng phòng, người tìm ta?” Cô nhìn Vương Khải ngồi trước bàn làm việc, tiện tay cũng lôi một cái ghế ngồi xuống.

“Hôm nay người có thể tìm được mèo, rất tốt.” (Trời, chỉ là một con mèo thôi mà)

Khó có thể được mặt lạnh Vương Khải khen ngợi.

“Chẳng qua là đúng dịp thôi.” Nhan Cát Tường có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Vương Khải tiếp tục nói: “Chẳng qua con mèo này bây giờ có vẻ có chút kinh sợ, cho nên tổng giám đốc Hoàn Khởi muốn hỏi một chút, người đến tột cùng là tìm được mèo ở đâu.”

“Trong thùng rác.” Cô đáp theo trực giác.

“Thùng rác?” Hắn sững sốt.

“Đúng vậy, thật ra thì ở trong một căn phòng kì quái trên tầng 85, con mèo kia không biết làm thế nào chạy vào đấy, sau đó bị biến thành đồ bỏ đi bị ném vào trong thùng rác.” Cô thề, cô tuyệt đối không có ý báo cáo về thiếu niên kia, bất quá cấp trên đã hỏi thì cô cũng chỉ có thể nói chi tiết.

Căn phòng kì quái tầng 85 (nghe cứ như truyện ma ấy nhờ)... Vương Khải hí hóp mắt mỉm cười nói. Thân là quản lý bộ phận an ninh, hắn tất nhiên biết một căn phòng như vậy, nhưng hắn cũng biết đó là... “Người chẳng lẽ không biết từ tầng 85 trở lên, không phải nhân viên quan trọng không được bước vào sao?” Hắn vừa nhìn nhân viên dưới quyền vừa nói.

“A? Có chuyện này?” Nhan Cát Tường lúng ta lúng túng há mồm. Cảm thấy hôm nay thật xui xẻo, chính cô khai ra?!

“Bất quá, nếu hôm nay người không lên tầng 85 chỉ sợ cũng không tìm được mèo.” Vương Khải trầm mặc một lát rồi nói. Nhưng nghĩ lại, đem con mèo kia thành đồ bỏ đi ném vào thùng rác, hơn nữa còn có thể quang minh chính đại ở trong phòng, hắn liền biết chỉ có thể là một người mà thôi, “Người có gặp ai không?”

Cô ngẩn ngơ, sau đó kịp phản ứng, “Có a.” Không phải là thiếu niên thần kinh kia sao. (Hắc hắc, tr cứ một mực cho soái ca của ta là thần kinh thế nhỉ? Đâu có điên, bất quá cũng chỉ hâm hâm chút thôi)

“Vậy hắn...” Định nói rồi lại không biết nên nói như thế nào, cho nên Vương Khải dứt khoát vung tay lên, “Thôi quên đi, người ra ngoài trước đi.” Dù sao chuyện này cũng không tới phiên hắn quản. Nếu Nhan Cát Tường có thể bình an vô sự đem mèo từ tầng 85 xuống, trong lúc đấy tự nhiên cũng sẽ xảy ra một ít sự kiện.

“Vâng.” Nhan Cát Tường đáp một tiếng, định rời đi dường như lại nghĩ tới cái gì liền quay đầu lại hỏi: “Đúng rồi, trưởng phòng, người biết thiếu niên kia rốt cuộc là ai sao?” Cô rất “biết điều” mà đem hai chữ thần kinh tỉnh lược đi.

“Thiếu... Thiếu niên?” Vương Khải ngẩn ngơ, nếu “hắn” biết mình bị người khác gọi là thiếu niên, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

“Trưởng phòng?”

“Tóm lại, người tự cẩn thận một chút là được.” Hắc thiện ý đưa ra cảnh cáo.

Chỉ bất quá, phần này cảnh cáo, có thể vào được lỗ tai cô hay không cũng không biết được.

Phòng làm việc bộ an ninh, điều hòa thổi gió mát nhẹ.

Vừa ăn xong bữa trưa, Nhan Cát Tường tựa vào ghế mềm, vừa gặm trái táo, vừa xem tạp chí thời trang. Tuy cô làm ở ngành an ninh không có nghĩa là cô không thích cái đẹp. Dù sao Cát Tường của chúng ta vẫn là một thiếu nữ 23 tuổi a.

“Cát Tường a, có thấy cái gì tốt không?” Mạnh Ti Ti bên cạnh hứng thú dạt dào hỏi.

“Có.” Nhan Cát Tường nói, dùng ngón tay chỉ một tờ trong tạp chí.

Mạnh Ti Ti nhìn nhìn thăm dò, “Di, Cát Tường, người đối với pha lê thấy hứng thú sao?” Dù sao bình thường khi Cát Tường xem loại tạp chí này, hơn phân nửa là chú ý trang phục, chứ không phải trang sức.

“Ừ, nghe nói pha lê đối vận tương đối tốt.” Nhan Cát Tường cắn một miếng táo, giọng nói có chút hàm hồ.

Thật ra cô vốn không nghĩ tới chuyện đối vận, bất quá kể từ hôm qua sau khi đụng phải thiếu niên thần kinh kia, cô liền bắt đầu chú ý đến chuyện này. Có lẽ trong khoảng thời gian thật sự là quá xui xẻo này, nên mua thứ gì đó để xua đi năm mốc khí.

Bất quá... Thiếu niên thần kinh kia không biết có thật là còn đợi ở đó hay không. Nhan Cát Tường trong lòng thầm suy đoán.

Không sai, đáng nhẽ lúc này cô phải cũng thiếu niên kia gặp lại lần nữa. Bất quá xét thấy cô cùng thiếu niên kia lần đầu gặp mặt có kinh nghiệm không vui, cho nên Nhan Cát Tường rất “sảng khoái” quyết định cho ước định kia chìm vào “quên lãng”.

Dù sao, hắc không đợi được người, tự nhiên sẽ không đợi nữa. Dù sao, cô cùng hắc cũng không có quan hệ gì, chỉ là người xa lạ gặp qua một lần, cho nên cô không có nghĩa vụ nghe lời của hắc, không tình nguyện đi gặp hắc. Nhan Cát Tường trong lòng liều mạng lấy cớ.

“Vậy cái người nhìn trúng có khả năng mua không?” Mạnh Ti Ti hỏi.

“Cái này.” Nhan Cát Tường chỉ vào trang nhất trong đó có một chiếc vòng tay pha lê màu trắng trong suốt.

“Oa, hàng TIRS, không phải rất đắt sao.” Dù sao cũng là hàng hiệu, không có mấy ngàn đừng nghĩ mua, cho dù hơn vạn, cũng là bình thường.

“Đúng là rất đắt.” Nhan Cát Tường gật đầu đồng ý, cho nên cô tính toán đem tiền thừa mấy tháng trước ra xài.

“Kia...” Mới nói một chữ, Mạnh Ti Ti ánh mắt không khỏi dừng ở một chỗ, lời còn lại cũng tự động biến mất.

“Ti Ti?” Một hồi lâu không nghe thấy tiếng nào, Nhan Cát Tường ngẩng đầu nhìn bạn tốt, lại phát hiện đối phương đang nhìn phía trước về mặt ngây ngốc.

Theo trực giác, cô theo ánh mắt Ti Ti nhìn lại, sau khi thấy rõ ở phía sau đến tột cùng là cái gì, cô bị dọa đến thiếu chút nữa hôn mê.

Trời ạ! Cái thiếu niên bệnh thần kinh kia, hắc... Hắc... Hắc làm sao lại tới nơi này?!

Một chiếc áo sơ mi rộng màu trắng bọc lấy thân hình cao gầy, phía dưới là một chiếc quần dài ka-ki, những sợi tóc mềm mại màu đen vẫn như trước rủ xuống, xem ra không thể phản đối được là dung mạo hắc vẫn mỹ lệ như ngày hôm qua.

Bất quá cũng phải nói đến.. Ánh mắt của hắc, hay điểm đáng nói ở đây là ánh mắt của hắc, đang hung hăng nhìn cô chằm chằm.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Nhan Cát Tường tin giờ phút này mình đã sớm mở ngực bẻ bụng.

Đừng nhận ra, đừng nhận ra, làm ơn đừng nhận ra!

Nhan Cát Tường rất giống đà điểu cúi đầu, vùi thẳng trong tay không ngẩng lên nổi để găm nốt trái táo.

Bất quá lão thiên gia hiển nhiên không nghe thấy lời cầu nguyện trong lòng của cô, chỉ nghe được một trận đát đát đát đát tiếng bước chân, cô liền cảm giác mình đã bị một bóng ma bao trùm. Cho dù cúi đầu, cô cũng cảm nhận được mũi nhọn trên người, có hai con mắt sáng quắc đang gắt gao ngó chừng cô.

Trái táo trong miệng có chút vô vị nuốt không trôi, Nhan Cát Tường quyết tâm vượt qua, dứt khoát ngẩng đầu nhìn đối phương, “chuyện gì!”

Phí Ôn Đình lạnh lùng nhìn Nhan Cát Tường, bao nhiêu vui sướng từ ngày hôm qua đến giờ đã sớm vì cô lỡ hẹn mà bay biến, “Người không tới.” Hắn nhìn cô chằm chằm, trần thuật sự thật. Cô là người đầu tiên có gan cho hắn leo cây, có lẽ ngoài tức giận cũng nên hảo hảo mà tán dương dũng khí của cô một chút.

“Ta...” Cô nói quanh co, có chút chột dạ co đầu lại. Nghiêm khắc mà nói, người đuối lý đúng là cô, “Nếu ta không đi thì người cũng phải tự biết ta không muốn thực hiện cái hẹn này.” Phải nói rằng, cô căn bản không muốn gặp lại hắn lần thứ hai. Mặc dù hắn nhìn không tệ, nhìn nhiều cũng có công dụng dưỡng mắt, nhưng cùng hắn nói chuyện lại làm cô có cảm giác phải gắng hết sức.

“Tại sao, ngày hôm qua người đã đáp ứng rồi.” Hắn yên lặng nhìn cô.

“Kia cũng không phải là ta thật lòng muốn đáp ứng.” Nếu như không bởi hắn có con mèo trên tay cô cần gì phải đáp ứng loại điều kiện này.

“Thật lòng?” Con người hắn đột nhiên nhú lại, “Người đã nói người muốn quan tâm ta.”

“Ta... Ta đó là...” Thế là thế nào a! Tại sao tình huống trước mắt làm cô cảm thấy có chút ông nói gà bà nói vịt a! Nhan Cát Tường định giải thích lại phát hiện ánh mắt đồng nghiệp đang nghỉ trưa phòng đã toàn bộ tập trung tới đây. Trong đó, không thiếu sợ hãi, suy đoán, hâm mộ, mê luyến...

Dù sao, thiếu niên đẹp như vậy rất ít có cơ hội thấy — cho dù vẻ mặt mỹ thiếu niên bây giờ rõ ràng rất không thoải mái.

“Người... Người đi ra ngoài!” Không hề nghĩ ngợi, Nhan Cát Tường kéo tay của đối phương, thẳng tắp đi ra khỏi phòng làm việc của bộ an ninh.

Tay bị nắm, Phí Ôn Đình cũng không nói gì chỉ nhú mày liền đi theo Nhan Cát Tường ra cửa.

Cô lôi kéo hắn, mắt trái phải dò xét xung quanh, một lúc sau, liền dẫn hắn vào một phòng uống nước không có người.

“Làm sao người tìm được phòng làm việc của ta?” Vừa vào phòng, Nhan Cát Tường liền buông tay ra, chuyển sang bộ dáng chống nạnh chất vấn.

“Đồng phục của người.” Phí Ôn Đình vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Đồng phục?” Cô sững sốt, đúng là thất sách. Sớm biết vì một bộ đồng phục mà mình bị người ta tìm được, lúc cô tìm mèo đã thay ra rồi, “Vậy thì người hãy nghe cho kỹ, lần này lỡ hẹn, đuối lý là ta. Hai người chúng ta chưa nói tới biết, gặp mặt cũng chỉ mới hai lần, bao gồm cả hôm nay. Bình thường ta đi làm, mặc dù không tính là bề bộn nhiều việc, nhưng cũng không có quá nhiều thời gian rảnh rỗi vô ích, mà người, cũng làm ở Phí thị hẳn là có chuyện bận rộn của người...” Nhan Cát Tường lạp lạp tạp tạp nói. Người trước mắt, tuổi áng chừng 18, 19, không ngoài 20, nam sinh bình thường đến tuổi này là ở trong trường đại học hưởng thụ kiếp sống sinh viên, mà hắn lại xuất hiện ở Phí thị, đi làm thêm sao? Hoặc là...

Lắc lắc đầu, Nhan Cát Tường thầm cười nhạo tự mình nghĩ quá nhiều, hắn làm công việc gì, đi học hay không, nghĩ kiểu gì cũng không phải chuyện nên quan tâm a.

Hai hàng lông mày một lần nữa nhăn lại, sắc mặt Phí Ôn Đình lại bắt đầu trầm xuống, hiển nhiên là đã chịu không nổi Nhan Cát Tường nói nhảm, “Người muốn nói cái gì?”

“Ta muốn nói là ——” cô hít một hơi thật sâu, “Hai người chúng ta đều có chuyện bận rộn của riêng mình, cho nên ta nghĩ sau này cũng không cần thiết phải gặp mặt.” Cô nói một hơi. Đã nói đến đây, cho dù là người ngu ngốc cũng nên hiểu ý tứ trong lời nói của cô đi.

Hắn nhìn cô một hồi lâu, giơ tay lên, nhẹ nhàng xẹt qua môi cô, “Lời của người ta không thích nghe đâu.” Giọng nói rừ rừ dường như lại có hơi thở nguy hiểm.

Cô đột nhiên ngăn người nguyên nhân gần như là do động tác đùa giỡn của hắn. Thầm nghĩ Nhan Cát Tường cô đến nay đã 23 tuổi, lần đầu tiên có nam nhân đối với cô làm ra động tác như vậy, hơn nữa trọng điểm là —— người nam nhân này so với cô vẫn còn “non”.

Có chút dở khóc dở cười, không biết hoàn cảnh này có tính là trâu già gặm cỏ non hay không.

Phi phi phi! Cái đầu bò ấy! Cô vội vàng cải chính trong lòng.

Hai chân nhảy lên, Nhan Cát Tường lập tức đi lùi về sau mấy bước, “Tiểu quý, người mới mấy tuổi a, lại dám đối với nữ nhân làm ra cái hành động như vậy?!” Nếu lúc này không giáo dục cho tốt, khó đảm bảo 10 năm sau trên thế giới sẽ không có nhiều hoa hoa công tử.

“Tiểu quý?” Ánh mắt vốn có chút mờ lung phút chốc trở nên bén nhọn, “Người gọi ta là tiểu quý?!” Lòng mày nhướng lên, xem ra đối với loại xưng hô này cực kỳ bất mãn.

Được rồi, dù là tiểu quý cũng không thích bị gọi là tiểu quý, “Vây... Người... Ách...” Nhan Cát Tường nghiêng đầu, sưng sốt nhớ không ra tên của đối phương.

Cô nhớ ngày hôm qua hắn đã nói, bắt quá xoay người một cái cô liền quên đi, “Cái kia... Người tên gì?” Không ngại học hỏi kẻ dưới chính là loại phẩm đức tốt đẹp, cô vui vẻ đem điều lần này phát huy tối đa.

“Đình!” Chữ này cơ hồ từ hàm răng phát ra.

Nhan Cát Tường tin chắc là đối phương muốn xông lên quyền đấm cước đá một phen, bắt quá vì giữ thái độ lạnh lùng cho nên mới nhẫn nại.

“Vây thì Đình, người hãy nghe cho kỹ, một người đàn ông phải không thể tùy tiện làm những hành động như vừa rồi đối với một nữ nhân.” Nhan Cát Tường nói. Nghiêm khắc mà nói, nữ nhân này còn là một nữ nhân xa lạ.

Mắt hắn nhìn cô, không có phản ứng gì.

Cô liếm liếm môi, tiếp tục nói: “Người như vậy bình thường sẽ bị người ta gọi là ‘lưu manh’, ‘sắc lang’, nếu tệ hại hơn nữa, chính là cặn bã, bại hoại xã hội, ký sinh trùng, kẻ thù của phái nữ...”

Trong lúc cô đang “giáo dục”, đầu của hắn chậm rãi gục xuống.

Ha ha, biết sai rồi sao. Nhan Cát Tường âm thầm vui vẻ, ngoài miệng nói càng hăng say.

Bất quá, đợi cô nói xong, người trước mặt vẫn không ngẩng đầu lên.

Không phải là... vừa nói quá nghiêm trọng chứ. Trong lòng thầm suy đoán, cô mở miệng, “Thật ra thì... Cũng không phải là...” Đáng thương, đáng thương, cô đã bị sỗ sàng, lại còn phải đi an ủi ăn người ăn đậu hủ cô.

“Nhan Cát Tường, 23 tuổi, sinh ngày 8 tháng 7 năm 1984, nhà ở phòng 102 tầng 34 cư xá XX đường XX...” Thanh âm tuyệt đẹp như tơ như lụa, chợt ở trong phòng trà 30 mét vuông mà vang lên. Đầu Phí Ôn Đình vốn buông thông, chẳng biết lúc nào đã ngẩng lên, về mặt kia cùng tưởng tượng của Nhan Cát Tường khác xa vạn dặm.

“Người...” Cô nháy mắt mấy cái, nhìn hắn từng chữ từng câu phun ra cuộc đời mình.

“... Phụ thân Nhan Phân Nhai, chủ nhiệm ngân hàng, mẫu thân Phương Quyên, biên tập tòa soạn báo XX, người tốt nghiệp tiểu học Dục Đức, trung học năm thứ nhất học trường trung học thành phố, trung học năm thứ hai...”

Này này, có lắm không, hần là người quản lý cuộc đời cô sao? Nhan Cát Tường trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm Phí Ôn Đình, không rõ hần nói điều này nhằm mục đích gì.

“Người năm thứ ba tiểu học từng thăm mền nam sinh ngồi cùng bàn, buổi trưa mỗi ngày sữa tươi của mình cũng cho đối phương.” Hần tiếp tục nói.

Phanh!

Cô trượt chân, thiếu chút nữa đụng vào một bên cánh cửa, “Làm sao người biết cái này?!” Mặc dù cô được xưng là da mặt dày hơn tường thành, bất quá vừa chạm tình tiết mối tình đầu này, vẫn cứ đỏ mặt. Cho xin đi! Hần là từ đâu đào ra mấy cái tin tức nho nhỏ này a. Chuyện của tám trăm năm trước, hần lại biết!

Vừa nghĩ tới mối tình đầu chưa kịp bắt đầu đã tan vỡ kia, làm cho trong lòng cô một trận ai oán.

“Chỉ cần có biện pháp, ta tự nhiên có thể biết.” Phí Ôn Đình liếc Nhan Cát Tường một cái, nghiêng đầu giống như đang suy tư cái gì.

Hần không nói, cô cũng không mở miệng, chẳng qua trong lòng vẫn muốn biết hần đến tột cùng là dùng phương pháp gì điều tra cô, ngay cả chuyện khi còn bé cô thăm mền người khác cũng có thể biết.

Chậm rãi, môi của hần giật giật.

Nhan Cát Tường toàn thân cảnh giác, không ngừng suy đoán từ trong miệng hần còn xuất hiện chuyện gì của cô.

Bất quá, khi cô nghe rõ ràng lời từ trong miệng hần thật sự chỉ muốn té xỉu vì xúc động.

“Nam sinh kia so với ta dễ nhìn hơn sao?” Không sai, Phí Ôn Đình đã hỏi như thế.

Dễ nhìn? Dễ nhìn! Trong đầu hần nghĩ cái này sao?! Cả người lập tức mềm nhũn, cô có chút vô lực dựa lưng vào tường.

“Đến tột cùng là hần dễ nhìn, hay ta dễ nhìn?” Hần hiển nhiên không có ý định bỏ qua cho cô, đi tới trước mấy bước, cả khuôn mặt để sát vào trước mặt cô hỏi.

Tóc đen, mắt đen, da thịt trắng nõn như tuyết, còn có đôi môi hồng nhuận, không biết sao, trong đầu Nhan Cát Tường không giải thích được địa xét qua —— công chúa bạch tuyết bốn chữ.

Ai, chẳng lẽ là xem chuyện đồng thoại quá nhiều?

“Rốt cuộc là người nào dễ nhìn!” Cô ngăn người xuất thần, có vẻ làm cho hần rất bất mãn. Nhắc tay lên trên vai nàng nhéo một cái.

Đột nhiên bị đau, cô đột nhiên phục hồi tinh thần, “Người dễ nhìn.” Không tình nguyện phun ra đáp án, cô quăng cho hần một ánh mắt trong sáng. Bình tĩnh mà xét, mặc dù cá tính của hần cổ quái, nhưng vẻ đẹp của hần ít người có thể bì kịp được.

Hài lòng thu tay lại, khoe miệng của hần cuối cùng hiện lên vẻ mỉm cười, “Nếu như người chịu theo ta, ta tha thứ cho người việc lỡ hẹn hôm nay.” Phí Ôn Đình nói.

Tha thứ... Nhan Cát Tường không nói gì ngẩng đầu nhìn trần nhà, sau đó lại nhìn người trước mắt, “Thời gian nghỉ trưa của ta chỉ còn lại có nửa giờ, nếu muốn theo lời của người thì để lần sau đi.”

Câu trả lời của cô làm cho hần không vui mấp máy môi, “Vậy thì đừng có đi làm.” Một câu văng ra, tuyệt đối lấy mình làm trung tâm.

Thật là kỳ quái, người như thế làm sao tồn tại đến bây giờ, lại còn không khiến cho lão bản cuốn gói đầu?! Nhan Cát Tường trong lòng lẩm bẩm, sau đó nói: “Dĩ nhiên không được, nếu là vô cớ xin nghỉ, ta sẽ bị đuổi việc.” Kết quả chỉ có cô là phải đi hứng gió Tây Bắc.

“Không ai dám đuổi việc người.” Hần giơ tay lên khẳng định đến cực điểm.

“Làm sao người biết.” Cùng là người làm công cho người ta, dựa vào cái gì mà hần tin chắc như vậy!

“Ta nói không ai dám chính là không ai dám.” Hấn không nhìn được trừng mắt nhìn cô một cái. Nếu là người khác còn có thể đứng ở chỗ này lắm điều.

Cô sờ sờ cái mũi, không đi cùng hấn với việc người ta có dám đuổi việc hay không đến tột cùng là vấn đề của cô, “Tóm lại, ta buổi chiều nhất định phải đi làm.” Cô giọng điệu kiên định nói.

Ánh mắt của hấn nhìn chằm chằm cô một lát cũng không phản đối gì.

Bị đối phương nhìn như vậy cả người có chút không được tự nhiên, Nhan Cát Tường hắng giọng mở miệng: “Người muốn ta cùng người, vậy —— coi như hẹn hò sao?” Làm thế nào mà từ nhỏ đến lớn, ta không phát hiện mình có số đào hoa đâu?

“Hẹn hò?” Hấn trầm tư chốc lát, nhưng ngay sau đó gật đầu nói, “Đúng!”

“Tại sao là ta?” Trong khẩu khí của cô có chút bất đắc dĩ. Từ nhỏ, vô luận nam nữ cô đều xưng huynh gọi đệ. Không có nói qua một chút tình cảm, cũng không có nửa người theo đuổi cô. Dĩ nhiên, ngoại trừ kinh nghiệm thâm mến lần đầu đáng thương kia.

Cho nên cô nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra tại sao người trước mắt này muốn dây dưa với mình như vậy. Nói đẹp sao, hấn so với cô còn đẹp hơn, nói cá tính sao, hấn tuyệt đối so với cô có cá tính, nói vóc dáng sao, thân thể của cô không tệ cao 1m68, bắt quá hai khối thịt trước ngực, miễn cưỡng chỉ có thể dùng cỡ B mà che, trong tiểu thuyết từng hình dung là dáng người quỷ quái, loại khoảng cách này tuyệt đối có thể so với Hoàng Hà trường giang.

Cho nên nói —— hấn căn bản không có lý do gì dây dưa với cô a.

“Bởi vì người rất thú vị.” Phỉ Ôn Đình suy nghĩ một chút rồi nói. Có thể tự nhiên cùng hấn nói chuyện như thế, trừ người thân, cô là người đầu tiên.

“Ta rất nhàm chán.” Cô vội vàng bổ sung.

Bữa mỗi một cái, sắc mặt của hấn trùng xuống.

Quên đi, tranh luận lúc này cũng vô dụng! Nhan Cát Tường gãi gãi đầu, “Vậy nếu như người ngày nào đó cảm thấy ta không còn thú vị, phiền toái báo cho ta biết một tiếng.” Đứa trẻ hứng thú, đoán chừng tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

“Ta không biết.” Hấn đột ngột mở miệng nói.

“Cái gì?” Cô nghe không hiểu ý của hấn trong lời nói.

“Sẽ không có ngày ta cảm thấy người không còn thú vị.” Tròng mắt đen của hấn vững vàng khóa lại mắt của cô.

Mà cô... Bỗng dưng có loại cảm giác bị bắt chặt.

Sau đó, trong nháy mắt, Nhan Cát Tường có loại cảm giác bị lâm vào trong bùn —— lún không ngừng, nhảy không ra.

3. Chương 3

Toàn thân có cảm giác mất sức. Buổi trưa sau khi trở về, Nhan Cát Tường cảm giác mình đã dùng hết một năm tinh lực, thậm chí ngay cả công việc buổi chiều cũng hữu khí vô lực.

“Cát Tường a, buổi trưa hôm nay nam nhân tới tìm người rốt cuộc là ai a?” Lúc này hết lần này tới lần khác chỉ còn có chim sẻ hiếu kỳ ở bên cạnh lú lú.

“Ta cũng không biết.” Cô không có tinh thần hồi đáp.

Bất quá loại đáp án này hiển nhiên không thể để cho Mạnh Ti Ti hài lòng, “Người không biết?”

“Ta thật sự không biết a!” Cô thật oan ức a! Cô chỉ biết người nam nhân kia gọi là “Đình” mà thôi, “Ngày hôm qua khi đi tìm mèo ta chỉ gặp qua một lần, những cái khác về hắn ta thật sự không biết. Đại khái hắn cũng là một nhân viên Phí thị sao.” Cô chỉ tiết nói.

“Không thể nào.” Mạnh Ti Ti reo lên, “Nhưng hắn thoát nhìn rõ ràng...” Cùng người thật sự quen thuộc a. Nửa câu nói sau cô cũng không có nói ra.

“Chính là không có gì.” Nhan Cát Tường vung tay lên, ngắt lời.

Mạnh Ti Ti dường như vẫn hoài nghi đánh giá bạn tốt, sau đó thần bí hề hề ghé sát vào nói: “Thành thật khai đi, hắn có phải bạn trai của ngươi không?”

“Bạn trai?!” Cô bị hai chữ kia làm cho khiếp sợ.

“Có phải hay không a!” Có người chờ trả lời không được.

“Ha ha ha!” Cầm hương lên trời, đầu tiên Nhan Cát Tường cười to ba tiếng, sau đó nghiêm trang nhìn Mạnh Ti Ti, “Ti Ti, đây là truyện cười hay nhất của thế kỉ này mà ta từng nghe.” Nếu thiếu niên thần kinh kia là bạn trai của cô, cô dứt khoát trực tiếp quỳ xuống mà quỳ lạy. Chỉ có nói chuyện một buổi trưa mà đã tiêu hao hết của cô một năm tinh lực, nếu thật sự yêu nhau, cô còn không “Tinh tấn nhân vong” a! (tâm chết người cũng ngổ luôn á)

“Ta nghĩ cũng phải.” Mạnh Ti Ti cũng gật gật đầu đồng ý, nhưng ngay sau tới một câu, “Ngươi không phải loại trâu già khoái gặm cỏ non.”

“...” Lại là trâu già gặm cỏ non, “Ta rất già sao?” 23 tuổi, lần đầu tiên có cảm giác thì ra mình đã có thể lên cấp “lão”.

“Làm gì có.” Bạn tốt “ánh mắt lấp lánh”, Mạnh Ti Ti cười khan hai tiếng, “Bất quá ai bảo người nọ thoát nhìn còn trẻ như vậy.”

“Quên đi.” Nhan Cát Tường còn đang ai oán số tuổi của mình, xem ra cô có vẻ thật sự nên xem xét đề nghị của lão mẹ một chút —— xem mặt!

“Ai, buổi trưa hôm nay a, thật là mở rộng tầm mắt, thì ra trong công ty còn có thiếu niên đẹp như vậy tồn tại.” Mạnh Ti Ti bắt đầu nhớ lại tình cảnh buổi trưa, sau đó bắt đầu suy đoán, “Cát Tường, người nói người nọ làm ở ngành nào a?” Làm sao cô tới công ty hơn nửa năm, ngạc nhiên là không có phát hiện mỹ thiếu niên đâu?

“Không biết.” Nhan Cát Tường đối với mỹ thiếu niên tâm thần chẳng có chút hứng thú.

“Là bộ phận PR, hay là bộ nghiệp vụ, hoặc là bộ phận phục vụ, hay là bộ lập trình...” Mỗ nữ bắt đầu đoán bậy.

Đầu đầu quá! Nhan Cát Tường không nhịn được giơ tay lên ấn ấn thái dương. Xem ra, đoạn thời gian xui xẻo của cô chưa có qua!

Năm giờ chiều, Nhan Cát Tường đứng lúc tan tầm, đi ra khỏi phòng làm việc, một đường đáp thang máy xuống.

Mệt, thật sự quá mệt!

Hôm nay cô coi như bị quần cho mệt chết.

Về đến nhà, trước tiên cô muốn ăn thật no, sau đó trực tiếp nhào lên giường, ngủ đến thiên hôn địa ám, địa ám thiên hôn.

Ra khỏi tòa nhà Phí thị, tính đến nhà để xe dẫn ra con cừu nhỏ 20 mã lực chạy bằng điện của cô, đột nhiên lại phát hiện một bóng dáng tránh không kịp xuất hiện trước tòa nhà.

Thân ảnh cao to tà tà tựa vào bên cạnh một chiếc Ferrari màu bạc, thể đứng rất đẹp, người rất đẹp... Nhưng lại khiến cho Nhan Cát Tường cảm thấy vô cùng... khó chịu!

Hắn đợi ở chỗ này, không phải là đang đợi người sao.

Nhan Cát Tường nghĩ đến nhưng ngay sau đó đưa ra quyết định —— làm bộ như không nhìn thấy. Thân thể chuyển động, cô lấy túi xách giấu giấu diếm diếm gương mặt, tính toán trước sau.

Bất quá, thần may mắn hiển nhiên không đứng về phía cô.

“Phanh” một tiếng, cô liền đụng vào một công nhân giống như mới từ trong cao ốc đi ra. Sau khi liên tiếp nói xin lỗi, cũng thành công khiến cho Phí Ôn Đình phát hiện ra cô luôn.

“Người ——” lúc cô bận rộn nhặt lấy chiếc túi rơi trên mặt đất, hần chạy tới trước mặt cô.

“Này, thật tình cờ a.” Cô ngượng ngùng nở một nụ cười miễn cưỡng, chào hỏi, “Người ở chỗ này chờ người sao? Vậy ta đi trước.” Dứt lời, cô cước bộ nhanh nhanh dời đi.

Đáng tiếc, xuất sư không nhanh!

Bóng người nhoáng lên một cái, Phí Ôn Đình chắn trước mặt Nhan Cát Tường.

“Ta phải về nhà.” Cô rõ ràng nhấn từng câu từng chữ, hướng về phía hần nói.

Hần không nói, chỉ nhìn cô chằm chằm.

Cô bị hần nhìn trong lòng có chút nao nao. Không được tự nhiên ho khan một tiếng, Nhan Cát Tường rút cục có chút hoài nghi chỉ ngón tay vào mình, “Người sẽ không phải là đang đợi ta đi.”

Về mặt vốn âm trầm, sau khi nghe những lời này của cô, trên mặt cuối cùng cũng dạng ra một cái mỉm cười, “Người đã đồng ý đi theo ta.” Nụ cười ôn nhu, hồn nhiên như thiên sứ, mê hoặc lòng người.

Tại sao, lúc hần cười và lúc hần không cười sẽ làm cho người ta cảm giác như hai người hoàn toàn khác nhau đâu?

Nhan Cát Tường ngơ ngác ngẩng người trước mắt, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, “Ta là đã đáp ứng, nhưng chưa nói là hôm nay a!” Hôm nay cô đã mệt muốn chết, làm gì còn sức lực gì mà đi với hần a. (Hắc hắc, lời nói rất là dễ gây hiểu lầm với những đứa đầu óc đen tối như ta á)

“Người đáp ứng rồi.” Nụ cười thoáng cái đã mất tăm mất tích, trong mắt hần tỏa ra hàn quang.

Đại hàn! Cô không nhịn được mà sợ run cả người, lần đầu tiên được thấy cái gì gọi là “Trở mặt như lật sách”.

“Được rồi, ta biết rồi.” Cô méo miệng. Cùng với hần ở chỗ này cãi cọ, chẳng thà sớm hoàn thành cái nhiệm vụ của hần.

Bất quá nói lại, cô đến tốt cùng là tại sao lại cứ nhiên đem đến cho mình tình cảnh lúng túng như thế. Hơn nữa, cô vì cố gì phải theo hần a! Hai người, một... không...quan hệ họ hàng, hai không phải cố nhân, tại sao cô phải nhân nhượng hần a?

Bất quá, trong lúc cô xuất thần, người đã bị Phí Ôn Đình lôi lên Ferrari, trong ánh mắt sợ hãi của mọi người ở trước tòa nhà mà rời đi.

“Hẹn hò thì nên làm những gì?” Vừa lái xe, Phí Ôn Đình vừa hỏi người bên cạnh đang nghiên cứu kết cấu trong xe.

“Người không biết?” Mỗ nữ thuận miệng hỏi ngược lại. Lần đầu tiên ngồi Ferrari, mới lạ làm tan đi một chút mỗi mệt.

Trên làn da trắng nõn hiện ra vẻ đỏ bừng, hần mấp máy môi, không vui nói: “Người chỉ cần nói cho ta người bình thường hẹn hò sẽ làm những thứ gì là được.”

Đứa trẻ quả nhiên là đứa trẻ, ngay cả hẹn hò cũng chưa trải qua. Nhan Cát Tường tâm tình đột nhiên không khỏi bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, “Hẹn hò a, đi ăn cơm, xem chiếu bóng nữa, sau đó nếu còn thời gian dư thừa thì dắt tay đi dạo phố, mua ít đồ...” Cô giống như đại sư phụ bắt đầu tiến hành chỉ đạo bước đầu hẹn hò.

“Người thường xuyên hẹn hò?” Hần có chút không tự vị hỏi.

“Đã từng, đã từng.” Cô nói xong có chút chột dạ. Nếu nói chưa từng ăn qua thịt heo thì cũng đã gặp heo chạy ngoài đường. Rất nhiều chuyện không nhất định phải tự mình trải qua mới có thể biết.

“Hừ!” Hần lạnh lùng hừ một tiếng, liền không thèm để ý tới cô nữa.

Nhan Cát Tường nhún vai một cái không quan tâm, tiếp tục nghiên cứu Ferrari.

Một hồi lâu sau, một vấn đề đột nhiên lướt qua trong đầu của cô —— “Đúng rồi, người có hộ chiếu không?”

“...”

Phí Ôn Đình lái xe, nửa giờ sau, dừng trước một nhà hàng sang trọng.

“Người tới nơi này làm gì?” Xuống xe, Nhan Cát Tường sững sốt nhìn chằm chằm nhà hàng một hồi lâu mới phục hồi tinh thần.

“Ăn cơm.” Hần cũng rất hợp tác lập tức cho cô một cái đáp án.

“Người nói người tới nơi này ăn cơm?” Mặc dù rất muốn lớn tiếng rống, bắt quá vì không để mình thoát nhìn giống kẻ ngốc, Nhan Cát Tường vẫn là giảm thanh âm xuống.

“Hay là người ăn rồi?” Hần sắc mặt không tốt hỏi. Hiển nhiên, nếu cô trả lời đúng vậy, hẳn vô cùng có khả năng không biết sẽ nghĩ ra cái biện pháp gì để hành hạ cô.

“Không có, không có.” Cô vội vàng lắc đầu, sau đó vừa lắc đầu vừa âm thầm mắng mình tại sao lại không có chí khí như vậy, tự nhiên lại sợ một đứa trẻ xấu xa.

Sắc mặt hơi chậm lại, Phí Ôn Đình kéo Nhan Cát Tường đi vào nhà hàng.

“Phí tiên sinh.” Đứng ở cửa đại sảnh quản lý đã nhận ra người vừa tới, vội vàng tiến lên thăm hỏi, “Vẫn là chỗ ngồi cũ sao?”

“Ừ.” Hần vuốt cằm đáp.

Sau đó liền tùy quản lý tự mình dẫn đường, mang theo hai người tới một chỗ ngồi gần cửa sổ ở lầu hai.

Cho đến khi đã ngồi trên ghế, trong tay cầm thực đơn, Nhan Cát Tường vẫn cảm thấy cả người không được tự nhiên, “Người họ Phí sao?” Cô bắt đầu tìm cái để nói. Bất quá đối với cái dòng họ này, người thần kinh không ổn định như cô (không phải lời của Sâu a), cũng không có bất cứ liên tưởng nào khác.

“Đúng.” Hần lật thực đơn, “Người muốn ăn gì?”

Ăn cái gì... Nhìn giá tiền trên thực đơn kia chỉ làm cho cô có ý nghĩ nhảy lầu vì xúc động, “Ta chưa từng tới nơi này, người tự mình gọi là được” Cô đem nhiệm vụ gọi thức ăn giao cho hẳn, sau đó bắt đầu âm thầm đánh giá hẳn.

Vẫn tưởng hẳn là sinh viên đại học thừa dịp không có lớp tới Phí thị làm thêm, nhưng hiện nay xem ra suy đoán của cô tựa hồ là sai. Ít nhất, hẳn rất có tiền, có tiền mới có thể có Ferrari rất đẹp, hơn nữa tới loại nhà hàng sang trọng này ăn cơm như là một việc hết sức bình thường.

Gọi thức ăn, mang thức ăn lên.

Sau một loạt quá trình, Nhan Cát Tường dứt khoát vui đầu ăn tăng thịt bò.

Thật là kỳ quái, tăng thịt bò này rõ ràng ăn rất ngon, so với đồ trước kia cô ăn thì ngon hơn nhiều, nhưng cô ăn lại không có chút cảm giác.

Bởi vì có hai đạo mục quang, chính diện ngó cô chằm chằm —— nổi da gà.

Nhìn, còn nhìn! Mãnh liệt ngẩng đầu, Nhan Cát Tường tức giận đưa ánh mắt trợn mắt nhìn ngược lại.

Cô đột nhiên cử động, tựa hồ khiến cho hẳn có chút kinh ngạc, bắt quá về lập tức khôi phục như thường. Khóe môi gợi lên một độ cong hoàn mỹ, Phí Ôn Đình giương cười hỏi: “Ăn ngon sao?” Nhìn thấy cô vừa rồi một phen “ăn mãnh liệt”, khiến cho tâm tình của hẳn trở nên không tệ.

“Rất ngon.” Cô thành thật trả lời. Ít nhất tay nghề của đầu bếp không có tệ.

“Ta thích xem người ăn , rất thú vị.” Hấn cười khê một tiếng, giống như phát hiện món đồ chơi thú vị nào đấy.

Ác quỷ! Thân thể cô run lên. Vừa rồi khi cô ăn thì hấn ngồi xem diễn sao? “Tại sao người không ăn?” Cô nhìn tảng thịt bò vẫn còn chưa động trước mặt hấn.

“Ta không đói bụng.” Ánh mắt của hấn vẫn ngó chừng cô như cũ, tảng thịt bò hiển nhiên không có lực hấp dẫn bằng cô.

Ba bữa cơm không định giờ, chẳng trách lại gây như vậy! Nhan Cát Tường liếc Phí Ôn Đình kia mặc dù cao nhưng thân thể lại rất gầy (cho ta xin, Đình ca gầy nhưng chẳng phải loại mong manh đâu ạ), bật ra bình luận trong lòng, “Nếu như không muốn ăn, người còn gọi làm a?” Lãng phí a, phải biết rằng một miếng thịt bò ở nơi này cũng gần bằng nửa tháng tiền lương của cô.

“Thói quen.” Hấn thần nhiên nói.

Thói quen?! “Nếu như ba bữa cơm không đúng giờ, người có biết dạ dày phải gánh bao nhiêu gánh nặng hay không a!” Chờ sau này ung thư dạ dày rồi sẽ biết thế nào là đau đớn! Mà Nhan Cát Tường sở dĩ có thể để ý đến cái dạ dày đến mức này, bởi vì lúc trước nhà cô có một thân thích cũng bởi vì ung thư dạ dày mà qua đời, mặc dù chỉ là thân thích bậc đại bác ba nghìn dặm chưa tới, bình thường không có lui tới. Bất quá từ đó về sau, Nhan Cát Tường tương đối chú trọng vấn đề dạ dày.

“Người lo lắng ta?” Hấn ánh mắt sáng lên, trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

“Này...” Cô do dự, cái này cũng coi là lo lắng sao? Cô cho là vừa rồi phải gọi là dạy dỗ mới đúng.

Bất quá không đợi cô giải thích, hấn đã chủ động cầm dao nĩa lên, bắt đầu cắt tảng thịt bò trước mặt, “Cát Tường, người sau này sẽ chỉ lo lắng cho ta.” Thanh âm thanh lệ sâu kín truyền đến.

Nhan Cát Tường chỉ cảm thấy da đầu một trận tê dại.

Sau khi vụn phần “gian nan” cùng Phí Ôn Đình ăn bữa cơm chiều, Nhan Cát Tường liền bị đối phương kéo tới rạp chiếu bóng.

“Người muốn xem chiếu bóng?” Cô có chút không chịu được, một bộ phim ít nhất cũng hơn một tiếng, vậy cô vài tiếng mới có thể về nhà a!

“Người nói, hẹn hò phải xem chiếu bóng.” Hấn nói một câu đơn giản làm cho cô ghen lại tất cả lời trong miệng.

Không sai, chính xác là cô nói, cho nên nói cách khác, họa chính là tự cô rước lấy, “Vậy người muốn xem phim nào?” Cô chịu thua. Nếu đã tới vậy thì xem.

“Không biết.” Hấn vút cho cô hai chữ.

Nếu hấn không biết, như vậy cũng chỉ có tùy cô chọn. Nhan Cát Tường nhìn tấm bảng, “Vậy xem “cảnh sát thành thị” được không” Cô suy nghĩ một chút nói.

“Trẻ con!” Hấn nhả ra bình luận.

Cô giận! “Vậy xem “thần thoại”?”

“Nhàm chán!” Hấn tiếp tục nhả ra bình luận của hấn.

Cô giận quá, “Vậy xem “Thất kiếm”?”

“Nông cạn!”

Chết tiệt! “Vậy người nói xem cái gì?” Cô phát điên. Hấn là người nói muốn xem chiếu bóng, người bới móc cũng là hấn.

“Bộ này.” Hấn cũng dứt khoát giơ ngón tay chỉ vào hàng trên cùng của tấm bảng: một bộ phim rất kinh điển “Tâm trạng khi yêu”!

“...” Một bộ cùng với tên cô Cát Tường giống nhau, cũ đến mức có thể bỏ đi được rồi. Hấn không phải là không biết xem cái gì ư, Tại sao lúc này không tự mình chọn đi?

Chưa cho cô có bất kỳ ý kiến phản đối nào, Phí Ôn Đình đã lấy vé xem phim. Cho nên Nhan Cát Tường cũng chỉ có thể mua chút bỏng rồi mua chút đồ uống, định để lúc xem phim ăn.

Nói về bộ phim “Tâm trạng khi yêu” này cô thật ra cũng không chán ghét, năm đó thời điểm hot, cô đã từng cùng mấy chị em xếp hàng mua vé đi xem.

Chỉ bất quá, thứ nhất bởi vì năm đó tuổi còn nhỏ, chưa nhận thức được nội dung vở kịch, thứ hai, cách quay của bộ phim này vốn có chút mơ hồ kỳ quái, ánh mắt thường thức của cô còn chưa được tới mức đấy.

Cho nên sau khi xem xong, trừ ca khúc chủ đề cô về sau đặc biệt đi mua băng về nghe thì nội dung vở kịch và vân vân, cô cũng chỉ mông lung nhớ đại khái.

Trong miệng nhai bỏng, ngồi bên cạnh Phí Ôn Đình, Nhan Cát Tường cố gắng đưa ánh mắt quăng lên trên màn ảnh rộng.

Nam nữ chính cũng là diễn viên cô thích, nhìn trên màn ảnh tuấn nam mỹ nữ (nhìn bên cạnh kia kia), cũng coi là cảnh đẹp ý vui. Rạp chiếu bóng chỗ ngồi thất thất bát bát, xem ra cho dù là phim nhựa cũ, cũng có không ít người thích xem.

Nhìn nhìn, sự chú ý của Nhan Cát Tường cũng chậm chậm tập trung đến trên màn hình, tâm tình theo nội dung vở kịch mà biến hóa.

Phút chốc, một hơi thở ấm áp vuốt qua má cô, một cái tay chẳng biết lúc nào xuyên qua cái ghế nắm ở hông cô.

Sắc lang!

Tâm trí cô bất giác trở về, lập tức ngẩng đầu, chuẩn bị sẵn sàng dạy dỗ một chút con sói trong rạp chiếu bóng này.

Bất quá, khi tròn mắt trừng qua nhìn thấy tuyệt mỹ dung nhan bên cạnh, ý nghĩ lúc đầu liền dừng lại

Con sói... Con sói này là hấn?!

“Tay của người đang làm gì?” Quả đấm biến thành móng vuốt, cô cố gắng đẩy bàn tay nắm ở thắt lưng của cô ra.

“Ôm người cảm giác thật thoải mái, eo của người không tệ.” Hấn tự nói ra suy nghĩ của mình.

Chết tiệt, cái đồ háo sắc này! Cô tức giận! “Buông tay!” Cô gầm nhẹ.

“Ta sẽ không.” Hấn cự tuyệt, đồng thời hướng bả vai cô dựa tới.

“Người buông tay a!” Thanh âm của cô có hơi cao.

“Không.” Hấn tiếp tục lơ đi tiếng hô của cô.

Chết tiệt! Thị khả nhẫn, thực bất khả nhẫn (Điều này mà cũng nhịn được thì còn cái gì không nhịn được => không thể nhịn được cái hành động này. Hờ hờ,tự chuốc vạ vào thân). “Người nghe không hiểu tiếng Trung Quốc có phải hay không? Chết tiệt nói người mau buông tay.” Nhan Cát Tường đột nhiên đứng lên, cầm tức nhìn Phí Ôn Đình.

“Xuýt!” Trong thoáng chốc , người chung quanh đang xem phim hướng cô ném tới cái nhìn khinh thường.

Gặp quỷ!

Nhan Cát Tường một mặt hướng mọi người lặng lẽ mỉm cười chịu tội, một mặt kéo Phí Ôn Đình còn đang ngồi trên ghế, hướng phòng vệ sinh đi tới.

Ba!

Đem hấn đẩy tới vách tường trước cửa phòng vệ sinh, Nhan Cát Tường hai tay chống vách tường, đem Phí Ôn Đình đặt trong phạm vi hai cánh tay của mình. (Hắc hắc, sao lại ngược lại thế này? Tức cười a)

Vốn là động tác này bình thường là từ nam nhân cao lớn đối với nữ nhân nhỏ xinh, như vậy hiệu quả thị giác tuyệt đối duy mỹ.

Nhan Cát Tường mặc dù không tính là thấp, nhưng Phí Ôn Đình dù sao cũng cao hơn cô hơn 10cm, vì vậy động tác này mặc dù rất có khí thế, nhưng hiệu quả thị giác lại rất không vừa mắt.

“Nói, người có phải hay không muốn đùa ta a!” Cô nổi giận đùng đùng hỏi hần. Nghĩ lại cô ngày thường thiện lương, một không giết người, hai không phóng hỏa, đến tột cùng là chọc vào người nào, tự nhiên lại dính vào hần.

“Đùa người?” Trong ánh mắt của hần ánh lên nghi ngờ.

“Nếu như không phải là đùa ta, vừa rồi tại sao muốn đối với ta như vậy?” Cô tức giận nói. Bất quá nói trở lại, loại hành động lưu manh này, làm cách nào cũng không ghép được với gương mặt hần chung một chỗ.

“Chỉ là thích, chẳng lẽ không được sao?” Hần ngữ điệu bình tĩnh, cơ hồ không có chút lên xuống.

“Thích?!” Thanh âm của cô thoáng chốc lên cao tám độ, “Đừng nói người thích ta!”

“Người không thích ta thích người?” Lòng mày nhướng lên, lông mi thật dài kia cũng vung lên theo.

Dĩ nhiên không thích! Bất quá những lời này Nhan Cát Tường vẫn là nhin xuống không nói thẳng ra miệng.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều không lên tiếng, âm thanh của bộ phim tràn ngập bên tai có chút mờ mịt. Lúc Nhan Cát Tường đang tính phá vỡ tư thế buồn cười này, xoay người trở về phòng chiếu phim một lần nữa, hai cái tay chẳng biết lúc nào nắm ở hông và cổ của cô.

“Cát Tường..” Ngữ điệu âm nhu rừ rừ như gió, có một tia ham muốn bình thường chưa từng nghe qua.

“Người ——” cô ngẩn ra, sau đó tim đập mạnh và loạn nhịp, tư thế hai người đã chuyển thành cô dán vách tường còn hần thì vây quanh cô.

“Cát Tường..” Hần như cũ thì thầm gọi tên cô, đầu khê hạ thấp xuống, quần quýt lấy cổ của cô.

Loại này tư thế thật khiến Nhan Cát Tường liên tưởng đến tư thế thời điểm thiên nga giao phối 2 cánh chum lên nhau

Rạp chiếu bóng vốn là nơi dễ dàng gợi lên dục vọng con người: u ám, kích thích, hỗn loạn... Mặc dù giờ phút này địa điểm lại là cửa phòng vệ sinh, thật có chút sát phong cảnh. (Hắc hắc, vẫn còn nghĩ được cái này a)

“Người muốn làm gì?” Nhan Cát Tường hỏi một câu thật kinh điển. Đầu của hần dán ở cổ của cô, hơi thở phun lên cổ của cô, khiến cho cô có chút ngứa ngáy tê dại. Một người đàn ông làm ra loại tư thế này, chỉ cần người đàn bà kia không phải ngu ngốc, cũng sẽ minh bạch nam nhân rốt cuộc muốn làm gì.

Không trả lời câu hỏi của cô, tay hần vốn vòng quanh thắt lưng của cô đã dần dần dời đi, trườn lên bộ ngực của cô.

“Họ Phí, người ——” mặt của cô thoáng chốc đỏ bừng, lần đầu tiên có nam nhân đối với cô làm ra cái loại hành động này.

“Là ‘Đình.’” Hần sửa lại, nhưng ngay sau đó tựa như không hài lòng lắm nhăn mặt, “Thật nhỏ.”

Chết tiệt, có làm hay không, nam nhân đang ý đồ xâm phạm cô lại còn chê cô ngực nhỏ?! Cô giận dữ, mặt càng đỏ hơn, bất quá so sánh với ngượng ngùng lúc trước lần này lại càng đỏ.

“Người buông tay cho ta!” Cô giọng nói không tốt, thân thể bắt đầu giãy dụa.

Bất quá Nhan Cát Tường đối với nam nữ chung đụng có quá ít kinh nghiệm, cô càng giãy dụa ngược lại càng làm cho đối phương hưng phấn.

“Cát Tường, người nói thô tục đâu.” Thanh âm ôn nhu, nghe không giống trách cứ mà giống như đang tán tỉnh.

“Người quản được ta nói thô tục hay không sao!” Giờ phút này, cô chẳng quan tâm cái gì gọi là thực nữ phong phạm. Dù sao cô tới bây giờ cũng không còn trông cậy mình có thể thành thực nữ, giờ này khắc này, giữ được trinh tiết mới là quan trọng, “Chết tiết nếu người còn không buông tay, ta...”

Lời chửi mắng còn chưa kịp nói ra, đôi môi ướt át đã trườn lên môi cô.

Bốn tấm môi chạm nhau, kích hoạt một đợt sóng.

“Ngô...” Nhan Cát Tường cố sức kháng cự, nhưng tay Phí Ôn Đình ở trên cổ cô không cho phép cô lùi bước. Hắn mút vào đôi môi cánh hoa của cô, đẩy ra hàm răng của cô, lưỡi của hắn cùng lưỡi của cô dây dưa cùng một chỗ. Sợi chỉ bạc tinh tế từ khoe miệng cô chảy xuống, lộ ra dâm phi, tươi đẹp mỹ hoặc.

Tóc vòn ghim thành đuôi ngựa đã liên tiếp gãy tung ra, sợi tóc đen nhánh xóc xếch xoa trên bả vai, quần quanh đầu ngón tay của hắn, càng gợi lên khát vọng của hắn.

Hắn hung hăng chiếm lấy môi cô, giống như muốn đem tất cả hô hấp trong miệng cô cướp lấy.

Nhan Cát Tường chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, thân thể bắt đầu nhũn ra, nếu như không phải đang dựa lưng vào vách tường, chỉ sợ cô đã sớm ngã nhào.

Mà nhiệt độ thân thể hai người cũng ngày càng cao, phân không rõ đến tột cùng là ai hơn ai.

Rốt cục, thời điểm cô cho là mình có thể hít thở không thông mà chết, miệng Phí Ôn Đình buông lỏng ra.

“Hô! Hô!” Nhan Cát Tường mạnh mẽ thở hổn hển, thân thể tùy ý để Phí Ôn Đình vây quanh. Nụ hôn đầu nóng bỏng, cô còn chưa té xỉu đã là may phước.

“Cát Tường...” Hắn nhẹ nhàng gặm cắn vành tai cô, làm cho cô một trận run rẩy.

Mặc dù Nhan Cát Tường rất muốn đẩy đối phương ra, nhưng là vừa mới trải qua nụ hôn vừa rồi, toàn thân không còn chút sức lực nào thật sự —— thiếu dưỡng khí. Thế cho nên hiện tại tay cũng nâng không nổi, huống chi là động tác “đẩy” này.

“Người là của ta, nhớ chưa?” Giảm thấp thanh âm xuống, giống như một tấm lưới mềm nhẹ mỏng manh, lại có thể khóa trụ hệ thần kinh.

Là của hắn? Nhan Cát Tường sững sốt, chết tiết! Cô lúc nào thành của hắn rồi?!

4. Chương 4

Hôn, nụ hôn đầu của cô a, lại cứ như vậy mà mất rồi!

Mặc dù cho tới nay nụ hôn đầu cô cũng không cố ý giữ lại —— chủ yếu là bởi vì cũng không có nam nhân nào đột nhiên từ đâu tới đây hôn cô. Nhưng cứ như vậy đột ngột đánh mất, thật sự là cô không nghĩ đến.

Một buổi tối ngủ không ngon giấc, dụi dụi hai con mắt thâm thì, Nhan Cát Tường xuất hiện sớm trên bàn ăn Nhan gia.

“Cát Tường, người tối hôm qua ngủ không ngon?” Nhan mẫu quan tâm hỏi.

“Xem như thế đi.” Nhan Cát Tường hữu khí vô lực gật đầu, “Mẹ, cho con cốc sữa tươi.” Tâm tình có chút buồn bực, bữa sáng cũng không muốn ăn.

Hai phút sau, cái miệng nhỏ của Nhan Cát Tường mút sữa tươi, trong lòng lại đang than khóc cho nụ hôn đầu của cô.

“Cát Tường a, lần trước mẹ đưa cho người danh sách xem mắt, người thấy thế nào?” Nhan mẫu uống cháo loãng, con mắt lóe sáng nhìn nữ nhi.

“Danh sách xem mắt?” Cô không khỏi nháy mắt mấy cái.

“Chính là quyển sách lần trước mẹ người đưa cho để chọn người đi xem mắt.” Nhan phụ ở một bên bổ sung. Hiểu vợ không ai bằng chồng, lão bà trong lòng nghĩ cái gì cho dù không mở miệng, hắn cũng rõ ràng.

“Thì ra là quyển sách lần trước a.” Nhan Cát Tường có chút chột dạ tránh ánh mắt mong chờ của mẹ, nói thật, lúc ấy cô cầm danh sách trở về phòng, tiện tay nhét vào góc tủ, cho nên nói cách khác, cô ngay từ đầu đã hoàn toàn quên luôn chuyện này.

“Thế nào a? Cảm thấy mấy người kia tương đối khá, mẹ giúp đi người nói.” Nhan mẫu vẽ mặt đã bắt đầu hiện lên bộ dáng hưng phấn.

Này... Cô chưa bao giờ biết lão mẹ là bà mai thiên phú. Nhan Cát Tường đau đầu nhìn mẹ mình, lúng túng cười một tiếng, “Ta... Ta thấy cũng không tệ lắm.” Trời mới biết, những người trong cái danh sách đó đến tột cùng là tròn hay dẹt a.

“Cũng không tệ a...” Nhan mẫu tự định giá, “Rất nhiều người nhìn được a, cho dù mỗi ngày gặp một người thì có hai ba tháng cũng không đủ a.”

Toát mồ hôi! Nhan Cát Tường khóe miệng co giật. Đối với lời của cô lão mẹ lại có thể hiểu thành như vậy, coi như là cao tay.

“Mẹ, không cần thiết phải gặp cả đám, ta sẽ chọn... Ách, chọn ra một người.” Cô vội vàng nói. Dù sao nhiều lắm là cũng là cùng người xa lạ ăn một bữa cơm mà thôi.

“Tốt lắm, vậy người nên nhanh nhanh một chút a, đừng để nhà người ta chọn trước.”

Mẹ tưởng là đây là mua thức ăn sao?

Sữa tươi trong miệng thiếu chút nữa phun ra, Nhan Cát Tường ngẩng đầu lên, đem sữa còn lại trong cốc uống một hơi cạn sạch.

“Cát Tường a, lời của ta người có nghe thấy không a!”

“Nghe rồi, nghe rồi, ta mau mau là được.” Cước bộ như bay, không quay đầu lại Nhan Cát Tường vọt ra cửa.

Nếu cứ bàn đi bàn lại, chỉ sợ cô ngày mai trực tiếp bị kéo đi kết hôn.

Cao ốc Phí thị tầng 87

Phòng làm việc như vậy chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím.

So với tổng giám đốc của các công ty khác, tổng giám đốc của Phí thị thích đem thời gian hao tốn trên máy vi tính.

Cốc cốc!

Hai tiếng gõ cửa lễ phép, cửa ngay sau đó bị đẩy ra.

Dịch Mai cầm một cái khay đặt trước mặt Phí Ôn Đình, trên khay đặt mấy món điểm tâm ngọt.

Kim đồng hồ trên tường chỉ vào vị trí số 10, thời gian này là lúc Phí Ôn Đình dùng điểm tâm.

Ngón tay thon dài nhấn xuống một cái kết thúc, hắn đem laptop đẩy sang một bên, dùng khăn giấy cầm lên một cái trong số các món điểm tâm.

Dịch Mai cẩn thận quan sát nét mặt cấp trên, cho đến khi điểm tâm đầu tiên toàn bộ bị hắn nuốt vào bụng cũng không thấy trên mặt hắn có gì bất mãn, thậm chí ngay cả chân mày cũng không nhăn lại.

Kỳ tích a! Thấy tình cảnh này, Dịch Mai thiếu chút nữa nước mắt lưng tròng.

Bất quá, sau khi điểm tâm thứ hai thứ ba liên tiếp bị cấp trên ăn, cao hứng lúc đầu đã biến thành nghi ngờ không giải thích được.

“Tổng giám đốc?” Dịch Mai không nhin được mở miệng. Có thể ăn ba cái điểm tâm ngọt mà không có bất kỳ tiếng oán trách nào trước nay chưa hề có.

“Ừ?” Phí Ôn Đình ngẩng đầu lên. Nụ cười sáng lạn, nhìn vào mắt Dịch Mai.

“Món điểm tâm hôm nay... thế nào?” Cô nuốt xuống nước miếng nơi cổ họng, có chút bất an hỏi.

“Rất tốt a.” Vẫn là khuôn mặt mỉm cười, giống như Thiên Sứ hạ thế.

Bất quá lúc này Dịch Mai chỉ muốn kêu trời.

Lão Thiên, cấp trên của cô không phải là bị cái gì kích thích đi, cho nên mới khác thường như thế. Nhưng... Bất kể là bị cái gì kích động, có thể nhìn ra được tâm tình cấp trên bây giờ rất tốt... Ách, sai rồi, chắc chắn đây phải là chuyện rất tốt.

Xem ra, chuyện kia có lẽ có thể nói rồi.

Hắng giọng, Dịch Mai phui phui vạt áo, một lần nữa mở miệng nói: “Tổng giám đốc, sáng hôm nay chủ tịch có gửi fax lại đây, nói hần và phu nhân một tuần sau sẽ trở lại, nếu như tổng giám đốc rảnh rồi có thể đi đón máy bay.”

Tay đang cầm món điểm tâm dừng một chút, Phí Ôn Đình rốt cục ngưng động tác “ăn”, “Bọn họ một tuần sau sẽ trở về?” Thanh âm trầm xuống, thoáng cái làm cho người ta nghe không ra hỉ nộ.

“Vâng.” Ít nhất fax viết như thế.

“Còn muốn ta đi đón?” Con người nhú lại, một ánh mắt lạnh bắn về phía Dịch Mai.

Cô... Cô vô tội a! Dịch Mai lại ho nhẹ một tiếng, cười một tiếng khô khốc, “Hần là... Đúng vậy.”

“Vậy người fax lại, nói ta không có hứng thú đi đón máy bay.” Ngón tay gõ gõ mặt bàn gỗ màu đen, hần nói.

“Nhưng... Nhưng...” Xin đi, vợ chồng chủ tịch dầu sao cũng là cha mẹ của hần a, trình độ tùy hứng như của cấp trên đây, cũng coi như là ít thấy, “Chủ tịch nói, nếu người không đi đón máy bay thì hần sẽ đem hình của người phân phát cho các tòa soạn báo.” (Ha ha. Sao ta thích mấy ông bố bà mẹ trong này quá đi)

“Hần lại dám uy hiếp ta?” Tròng mắt híp lại càng sâu, Phí Ôn Đình đột nhiên đứng lên.

Mồ hôi lạnh! Mồ hôi lạnh! Cô chỉ cảm thấy cả người đổ mồ hôi lạnh. Làm cho cái gia đình kỳ quái này cũng thật là khổ cho cô.

Con không có thái độ tôn trọng hiếu kính lão cha, lão cha lại quay lại uy hiếp con, nghĩ như thế nào cũng không bình thường.

Mấp máy môi, Phí Ôn Đình cầm lấy điện thoại trên bàn, trực tiếp gõ dây số liên tiếp.

Chỉ chốc lát sau, một thanh âm trầm ồm sáng sủa vang lên từ một đầu khác: “Con a, khó được người gọi điện thoại cho ta.”

“Nếu như muốn ta đi đón máy bay vậy chính các người tới xử lý công ty.” Phí Ôn Đình giọng điệu không tốt nói.

“Ai, công ty không phải người đang xử lý rất tốt nha, cái này chứng minh người có năng lực lãnh đạo công ty a.”

“Hừ.” Lạnh lùng hừ một tiếng, hần không vui nói, “Người ban đầu căn bản không có hỏi qua ý ta, đem công ty ném cho ta, mình và mẹ đi chu du thế giới.”

“Ha hã...” Tiếng cười khan liên tiếp vang lên, “Tóm lại, một tuần sau, ta sẽ ở phi trường chờ người, cụ thể thời gian máy bay hạ cánh ta sẽ gửi fax về.” Phí phụ nhanh chóng nói.

“Nếu như ta nói không?” Ngữ điệu nhàn nhạt, suy nghĩ khó dò.

“Nếu như người muốn phá hủy yên tĩnh người thật vất vả mới có...” Không hổ là lão cha của Phí Ôn Đình, thẳng tắn chọc ngay chỗ yếu, “Tốt lắm, bảy ngày sau cách gặp lại, con trai.”

Một cú điện thoại, cứ như vậy mà “khoái trá” kết thúc.

Con người màu đen ngó chăm chăm ống nghe trong tay, Phí Ôn Đình một hồi lâu mới nhớ lại ba chữ: “Thật không thú vị.”

Xem ra, một tuần lễ sau, bắt buộc phải đi đón máy bay.

Gần đây có thể nói là mọi chuyện không thuận.

Sau khi nhận được một cú điện thoại, thời điểm mà thời gian nghỉ trưa chỉ còn lại nửa giờ, càng thêm chứng thực giả thiết này.

“Cái gì, người bảo ta buổi trưa đi lên cùng người?” Trốn trong góc phòng làm, Nhan Cát Tường dè dặt thanh âm quát. Không có Thiên Lý a, hẳn đến tột cùng là làm thế nào biết số máy di động của cô? Có lẽ cô nên nghĩ đến việc đi đổi lại số máy.

“Không sai.” Phí Ôn Đình thanh âm cũng rất khẳng định.

“Ta hôm qua không phải đã theo người rồi sao!” Nợ cũng đã trả hết, không cần thiết phải theo hẳn đi. Huống chi, ngày hôm qua theo hẳn lâu như vậy, cô đã mệt muốn chết, lấy đâu ra sức mà theo hẳn lần nữa.

Tính kỹ lại, hẳn ngày hôm qua chưa có sự đồng ý của cô cô đã dám tự tiện hôn cô, cô không đi tìm hẳn tính sổ hẳn nên cười thầm mới đúng, lại còn to gan muốn cô theo hẳn lần nữa!

“Ta chưa nói người chỉ cần theo một ngày mà thôi.” Khẩu khí của hẳn giống như hẳn có thể quyết định tất cả.

Đứa trẻ bốc đồng, cô chém, cô đập, cô đá!

“Vậy ta cũng nói cho người biết, buổi trưa hôm nay ta sẽ không lên chỗ người.” Cô cũng ngang ngạnh nói.

“Nếu như trưa nay người không đến thì ta sẽ qua tìm người.” Thanh âm của hẳn giống như sự yên tĩnh trước cơn bão.

Cái gì?! Hẳn buổi trưa còn muốn tới phòng làm việc của cô? Nhan Cát Tường cả kinh.

Buổi trưa ngày hôm qua hẳn chỉ tới một chút, cô đã bị Ti Ti phiền hồi lâu, sau đấy xế chiều còn bị mọi người trong phòng “nhìn chăm chú”, nếu hẳn lại đến vậy cô chỉ sợ... Khoan, chỉ dùng tưởng tượng đã sợ run cả người.

“Người ——” coi như hẳn xảo quyết! “Căn phòng trên tầng 85?” Cô hỏi địa điểm gấp mặt.

“Ừ. 12 giờ, không được đến muộn.” Hẳn nói xong, liền cúp điện thoại.

Chết tiệt! Nhan Cát Tường trừng mắt nhìn bốn chữ trên điện thoại di động “trò chuyện kết thúc”, đứa trẻ này, lại còn có khái niệm đúng giờ.

Lúc nghỉ trưa khi kim chỉ 11: 45, Nhan Cát Tường trong phòng ăn công ty đóng một phần cơm hộp, ngay cả ăn cũng không kịp liền mang hộp cơm một mạch đi lên tầng 85.

Đứng trước cánh cửa đã từng thấy một lần, cô hít vào thở ra.

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4... Cô nhìn thời gian trên đồng hồ, bắt đầu đếm ngược.

3, 2, 1...

Đã đến giờ!

Giơ tay lên, đang định gõ cửa, cánh cửa trước tay cô đã mở ra.

Phí Ôn Đình vẻ mặt giận dữ mở cửa, sau đó nhìn thấy cô liền đứng trước cửa sững sốt, nhưng ngay sau đó kéo cô phòng, “Tối tại sao không vào?” Hẳn khẩu khí không tốt hỏi.

“Ta không phải đang định gõ cửa sao!” Cô vừa nói lý do vừa đi tới trước bàn trà, mở hộp cơm cô vừa mua ra.

Ngô, thơm quá!

Hôm nay không ăn bữa sáng, bây giờ đang đói bụng mùi đồ ăn càng thêm kích thích.

Lấy ra đôi đũa duy nhất, cô ngồi xuống sofa, chuẩn bị giải quyết vấn đề dân sinh.

“Của ta đâu?” Vừa muốn động đũa liền phát hiện hẳn đã ngồi đối diện với cô.

“Người?” Nhan Cát Tường sững sốt, “Người cái gì?”

Phí Ôn Đình sắc mặt trầm xuống, “Người chỉ mua bữa trưa của người?”

Sao? Cô mê mùi nháy mắt mấy cái, cô chỉ mua bữa trưa của mình, có gì không đúng?

“Người không mua phần của ta!” Hấn tức giận lên án cô.

“Người... Người cũng không nói ta phải mua phần của người a!” Nhan Cát Tường giải thích. Cô làm sao biết hấn cũng chưa ăn a?

Trong lòng vừa mới dâng lên một chút áy náy, lúc nhìn đến người trước mắt cầm lấy đĩa của cô, ăn hộp cơm của cô, liền biến mất không còn một mống.

Hấn muốn động hộp cơm của cô, cũng phải hỏi ý cô trước a!

“Người đừng có quá đáng!” Cô nhảy lên.

Hấn tà tà liếc cô một cái, nhưng ngay sau đó nhíu mày, ánh mắt khinh miệt nhìn hộp cơm trong tay, “Thật là khó ăn.”

“Nếu khó ăn, vậy đưa ta!” Cô chủ động đoạt lấy hộp cơm từ trong tay hấn, bắt đầu từng miếng từng miếng ăn bữa trưa của cô. Khó ăn chỗ nào, cô ăn rất ngon.

Dĩ nhiên, so với món ăn ở nhà hàng năm sao kia, không cách nào so sánh được.

Ai bảo nhà cô chẳng qua là làm công ăn lương đâu, ăn hộp cơm là bình thường.

Nhan Cát Tường chuyên tâm ăn hộp cơm, nhất thời quên mất người bên cạnh.

Kết quả là, một vui vẻ ăn, một lẳng lặng nhìn.

Bỗng dưng, Phí Ôn Đình lên tiếng: “Này ta!”

“Gì?” Khóe miệng dính cơm, cô ngẩng đầu.

“Ta muốn người uy ta ăn.” Hấn giơ tay lên, vươn qua bàn trà, ngón giữa tay phải lướt qua hạt cơm dính trên khóe miệng cô, để trong miệng mình, nhẹ nhàng nuốt xuống.

Trên mặt của cô một trận đỏ rực, hàng động vừa rời của hấn... Thế nào lại dễ làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái a, “Người...”

Lông mày hấn tà tà vén lên, tựa như đang chờ xem phản ứng của cô.

Nhan Cát Tường âm thầm cắn răng, quên đi, chịu thiệt chính là chiếm tiện nghi, lúc này cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, “Vậy người muốn ăn cái gì?” Cô nhìn mấy thứ rau dưa còn dư lại bên trong hộp cơm.

“Tùy tiện.” Tầm mắt hấn nhìn cô chằm chằm, hoàn toàn không thèm liếc thức ăn kia một cái. Trong miệng hấn rõ ràng rất khó ăn, nhưng nhìn cô ăn chuyên chú như vậy, làm cho hấn cũng muốn xúc động.

Nhẫn nhẫn nhẫn!

Nhan Cát Tường dùng đũa gấp lên một đoạn cà, đưa tới bên miệng Phí Ôn Đình.

Đôi môi màu hồng khê mở ra, đầu lưỡi màu hồng nhẹ nhàng đụng miếng cà, sau đó lại cuốn vòng quanh đĩa cùng cà, rồi mới từ từ đem cà nuốt vào miệng.

Mỹ nhân ăn cà.

Nhan Cát Tường không khỏi cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô. Mặc dù cô không phải người ham mê sắc đẹp, nhưng cổ nhân cũng đã nói, “Thực sắc tính dã”, cho nên... Cho nên một màn vừa rồi vẫn làm cho cô động tâm.

“Người... Người mấy tuổi a, ăn cà còn muốn người ta uy.” Nhan Cát Tường lúng túng thu hồi chiếc đũa, tìm lời để nói.

Cô nói lời này vốn chỉ muốn hóa giải một chút cái không khí tươi đẹp đang tràn ngập kia, không nghĩ đến hẳn lại trả lời.

Bất quá, Phí Ôn Đình đáp : “28.”

A? Cô thiếu chút nữa bị sắc nước miếng, “Không phải là 18 tuổi sao?” Cô hoài nghi cô nghe lầm một vài chữ.

“18?” Tròng mắt đen nhũn lại, hẳn nhìn cô chăm chăm, “Ta nhìn giống người 18 tuổi sao?”

Giống! Thật sự là làm thế nào mà giống. Bất quá những lời này Nhan Cát Tường cũng không nói ra miệng, “Người thật 28 rồi?” Cô vẫn không xác định hỏi một lần nữa. 28 tuổi, so với cô còn lớn hơn 5 tuổi, nhưng hẳn trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp, làm thế nào cũng không làm cho người ta có thể liên tưởng đến số tuổi kia.

Hắn liếc cô một cái, không nói gì.

Nhan Cát Tường không vui sờ sờ mũi mình, “Đúng rồi, người là làm sao bảo dưỡng?” Cô đối với cái này cảm thấy tương đối hứng thú.

“...” Ánh mắt của hắn sắc như kiếm, hướng cô mãnh liệt bắn ra.

Cô không quan tâm, tiếp tục hỏi vấn đề cô cảm thấy hứng thú: “Nói a, người có phương pháp bảo dưỡng gì không, bình thường người dùng loại mỹ phẩm nào a?”

“...”

“Hoặc là nói người dùng loại thuốc bổ nào?”

“...”

“Da người trắng như vậy, bình thường có bôi kem chống nắng sao?”

“...”

Kể từ sau khi biết tuổi Phí Ôn Đình, việc Nhan Cát Tường thường làm nhất mấy ngày qua, chính là nghiên cứu da tay của hắn.

Trong suốt trong sáng, ngay cả lỗ chân lông cũng rất khó thấy, này... vốn không phải là da một đại nam nhân 28 tuổi nên có!

“Người thật sự không có đối với da tiến hành bảo dưỡng đặc biệt gì?” Ngồi trên xe Ferrari của hắn, cô vẫn hoài nghi ngó ngó khuôn mặt hắn.

“Không có.” Hắn có chút mất kiên nhẫn trừng mắt nhìn cô một cái, “Nếu người hỏi loại vấn đề thiếu muối này nữa ta sẽ trực tiếp đem người kéo tới nhà cầu rửa miệng của người.”

Nhìn vẻ mặt hắn có thể biết hẳn không nói chơi, vì vậy Nhan Cát Tường cũng thành thật ngậm miệng lại, từ trong túi xách của mình lôi ra cuốn tạp trí thười trang.

Mấy ngày nữa là đến ngày phát lương , pha lê lúc trước muốn mua cuối cùng cũng có cơ hội mua.

“Người thích pha lê?” Hắn liếc nội dung cô đang xem một cái, đặt câu hỏi.

“Gần đây mới thích.” Cô đáp.

“Người muốn mua pha lê?”

“Ừ.” Cô gạt đầu, “Pha lê đuổi đi vận rủi tương đối hữu ích.”

“Người muốn đuổi vận rủi gì đi?” Hắn vừa nhìn cô một cái, ánh mắt cũng có điểm giống như đang nhìn một kẻ ngốc.

Người! Nhan Cát Tường nhìn lại Phí Ôn Đình một cái, chữ “Người” kia vẫn là nuốt trở về trong cổ họng. Nếu hắn biết cô mua pha lê, muốn đuổi vận rủi chính là hắn, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

“Nói đi!” Hắn không chờ được câu trả lời của cô.

Nhan Cát Tường phát hiện người bên cạnh thật sự là một người rất không có tính nhẫn nại, “Không có gì, dù sao chính là muốn đuổi vận rủi mà thôi.” Cô nói bừa.

Hắn trầm tư chốc lát, sau đó quay đầu xe hướng trung tâm mua sắm đi tới.

“Ai, không phải đi ăn cơm sao?” Cô nhìn tuyến đường hoàn toàn ngược lại, không khỏi cảm thấy bất ngờ. Mấy ngày gần đây, chiều nào hắn cũng kéo cô đi ăn cơm cùng hắn. Cũng may cô trước kia cũng thường xuyên cùng bạn học ăn cơm tối ở ngoài, cho nên lão cha lão mẹ ở nhà cũng không hỏi gì.

“Đi mua pha lê trước.” Hắn vừa nói, xe vừa hướng tới nhà trung tâm lớn nhất thành phố đi tới.

“Nhưng... ta không mang nhiều tiền như vậy ra ngoài a.” Xấu hổ a, trong ví của cô tổng cộng chỉ có 241 tệ, nhiều lắm chỉ có thể mua pha lê tổng hợp ven đường.

“Không ai nói muốn người trả tiền.” Hắn quăng cho cô một câu.

Sao? Sẽ không phải là hắn định mua cho cô đi?!

Sự thật chứng minh, Nhan Cát Tường suy đoán không có sai.

“Ta không cần!” Đứng ở trước quầy pha lê, Nhan Cát Tường cố gắng tháo xuống chuỗi vòng tay trắng tinh trên tay.

“Tại sao?” Phí Ôn Đình mặt có vẻ giận, không vui hỏi.

“Đương nhiên là bởi vì ta không có tiền mua a.” Cô thẳng thắn, mặc dù cô rất thích vòng tay này, nhưng quá mắc, 13 vạn. Loại giá này trực tiếp làm cô té xỉu, quên đi.

“Ai bảo người mua?” Hắn liếc cô một cái, “Ta mua, người chỉ phải chịu trách nhiệm mang là được rồi.”

Vậy thì càng không thể! Cô gái tốt không nên nhận đồ của người khác, “Ta không cần!” Cô giãy dụa muốn đẩy tay hắn ra, sau đó đem vòng tay trả lại.

“Người nói gì, ta nghe không rõ, người lặp lại lần nữa.” Giọng nói đột nhiên biến đổi, ngón tay của hắn vững vàng nắm cổ tay cô, mà trên mặt thì tràn đầy nụ cười ôn nhu.

Thật lạnh! Ôn nhu quá đáng, chính là giả dối.

Nhìn Phí Ôn Đình trên mặt giả cười, Nhan Cát Tường cảm thấy cả người lông tơ cũng rỗi rít dựng lên.

“Ta...” Hai chữ không cần, thế nhưng dưới nụ cười của hắn, tắc nghẹn trong cổ họng không phát ra được.

Thử hỏi, một nam nhân xinh đẹp như Thiên Sứ trước mặt người cười rục rờ như mặt trời, thân là một nữ nhân, lời cự tuyệt làm sao có thể ra khỏi miệng?

Ít nhất, Nhan Cát Tường nói không nên lời.

“Người đã không phản đối, vậy cứ như vậy đeo đi.” Phí Ôn Đình vừa nói, móc ra một tấm thẻ vàng, đưa cho cô gái trong quầy đang hiện bộ dáng ngu ngơ, “Tính tiền.”

“Nga, vâng, vâng!” Cô gái trong quầy thật lâu mới phục hồi tinh thần, cầm lấy thẻ vàng, từ từ thực hiện thao tác.

“Phiền ký ở chỗ này.” Một lúc lâu, cô gái đưa lên một tờ giấy cùng bút nói.

Phí Ôn Đình vừa cầm lấy bút, “đợi một chút” thanh âm liền vang lên.

“Vật này... Quá mắc.” Nhan Cát Tường trong miệng cuối cùng cũng bật ra được một câu.

“Có sao?” Hắn nhìn mấy chữ 13 vạn, tựa hồ cảm thấy cô đang nói giỡn.

Cho xin đi! 13 vạn đối với một gia đình bình thường mà nói, cũng không phải một số lượng nhỏ a. Trong đầu hắn quan niệm tiền đến tốt cùng là cái gì a! Nhan Cát Tường thoáng chốc cảm thấy đầu căng căng, “Tóm lại, ta không có thói quen nhận đồ mắc như vậy.”

“Vậy người tốt nhất bắt đầu tập thói quen này từ bây giờ đi. Cát Tường...” Hắn ý vị thâm trường gọi tên cô.

Nhan Cát Tường không đỡ mặt thì thôi, cô gái trông quày đứng bên dưới loại thanh âm duy mỹ hoa lệ lại đỡ mặt.

Vung tay lên, Phí Ôn Đình trên tờ hóa đơn ký vào tên mình.

“Cát Tường.” Tay của hắn nắm bàn tay đeo vòng tay của cô, ngón giữa nhẹ nhàng vuốt ve vô số hạt pha lê trắng tinh. Động tác mềm nhẹ, tựa như giữa tình nhân vuốt ve, làm cho Nhan Cát Tường nổi da gà.

“Cảm giác này thật tốt, thật giống như cho người mang một cái vòng cổ thuộc về ta.” Ánh mắt của hắn hài lòng rơi trên vòng tay trắng tinh, khoe miệng khê hàm chứa nụ cười.

Vòng cổ?! Chết tiệt, hắn coi cô là chó sao?!

“Đi? Cát Tường, người mới mua vòng tay?” Trong phòng làm việc, Mạnh Ti Ti phát hiện bạn tốt trên tay có phụ tùng mới, lập tức kêu lên.

“Ừ... Đúng vậy.” Nhan Cát Tường đáp lại bằng một nụ cười khổ. Nhờ cái vòng tay này, cô đi trên đường luôn phải chú ý chung quanh có trộm cướp gì hay không.

“Thật đẹp, chắc không rẻ.” Mạnh Ti Ti cẩn thận đánh giá vòng tay trắng tinh, ấn tượng nói.

“Ừ... Hoàn hảo.” Không biết báo cái giá 13 vạn Ti Ti có thể giống cô hay không, xúc động té xỉu?

Nếu như có thể, cô thật rất muốn đem cái vòng tay này ném vào Phí Ôn Đình. Bất quá căn cứ vào kinh nghiệm chung đụng mấy ngày qua có thể biết kết quả làm như vậy bình thường sẽ chỉ làm chính cô lâm vào cục diện bế tắc.

Dĩ nhiên, cô cũng đã suy nghĩ qua dứt khoát để ở nhà, dù sao so với suốt ngày mang 13 vạn chạy khắp an tâm hơn.

Nhưng ai bảo Phí đại thiếu gia nghiêm nghị cảnh cáo, nhất định cô phải thời thời khắc khắc đeo trên tay.

Thật là nghĩ không ra, vì có gì cô phải nghe lời hắn đâu?!

“Cát Tường, người đang nghĩ gì a!” Nhìn bộ dáng cô xuất thần ngẩn người, Mạnh Ti Ti đẩy cô nói.

“Nga, không có gì.” Cô phục hồi tinh thần, cười một tiếng, “Ti Ti, loại người gì lại tự nhiên tặng cho người khác một món quà rất đắt?” Cô muốn nghe ý kiến bạn tốt một chút.

“Bệnh thần kinh.” Mạnh Ti Ti mở miệng chính là đáp án này.

Đúng là vậy... Có chút đúng. Nhan Cát Tường hơi xấu hổ một chút, nghĩ đến lúc cô lần đầu tiên nhìn thấy họ Phí cũng gọi hắn là thiếu niên thần kinh, “Không phải là thần kinh, ách, ý của ta là một người bình thường, nếu như hắn tặng đồ rất quý cho người khác, vậy thể hiện cái gì?”

Mạnh Ti Ti vẽ mặt nghe không hiểu, “Cát Tường, ý người muốn biểu đạt rất cuộc là cái gì a?”

“Chính là...” Cô cũng không biết nên biểu đạt như thế nào.

“Cái gì?”

“Chính là...” Nhan Cát Tường suy nghĩ một chút, cuối cùng nghĩ tới một câu tương đối dễ dàng biểu đạt ý tứ, “Chính là một nam một nữ, mặc dù không tính là xa lạ, nhưng có phải rất thân thuộc, nhưng nam nhân đột nhiên tặng nữ nhân một món đồ tương đối quý, có hàm nghĩa gì sao?”

Mạnh Ti Ti gật gật đầu, “Nếu như là chiếc nhẫn, đó chính là ý tứ cầu hôn. Nếu như không phải là nhẫn, đó chính là thể hiện người nam nhân này muốn theo đuổi nữ nhân kia.”

“A? Theo đuổi?” Nhan Cát Tường há miệng cả nửa ngày.

“Nói cách khác, chính là muốn cùng đối phương tạo mối quan hệ, cho nên mới phải tặng đồ để đối phương vui vẻ” Nếu không nào có ai vui lòng coi tiền như rác a?

Là thế này phải không? Nhan Cát Tường nghe được cực kỳ sửng sốt.

“Người hỏi cái này làm gì?” Mạnh Ti Ti nói xong, ánh mắt kỳ quái liếc bạn tốt một cái.

“Không có... Không có gì...” Nhan Cát Tường vội vàng loạn xạ xua xua tay, “Chẳng qua là không có chuyện gì tùy tiện tò mò hỏi mà thôi.” Chẳng lẽ họ Phí muốn theo đuổi cô sao? Nhưng bình thường cùng hần nói chuyện làm thế nào cũng không giống biểu hiện muốn theo đuổi người khác a?

Hơn nữa... Hần và cô hẹn hò sao? Trời ạ! Vừa nghĩ tới loại tình cảnh này, da đầu cô đã một trận tê dại.

Kia tuyệt đối... Tuyệt đối sẽ giống một cơn ác mộng.

“Đúng rồi, Cát Tường, buổi trưa hôm nay người cũng đi ra ngoài?” Mạnh Ti Ti thuận miệng hỏi.

“Ừ.” Cô nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian không sai biệt lắm đã đến thời gian nghỉ trưa.

Buổi trưa a... tầng 85... Ai, loại ngày này, đến tận cùng lúc nào mới kết thúc a?

5. Chương 5

Hôm nay lúc nghỉ trưa, Phí Ôn Đình tới trễ một cách kỳ quái. Vì vậy, trong căn phòng buổi trưa bọn họ thường gặp mặt, Nhan Cát Tường ăn xong cơm trưa, liền bắt đầu vòng quanh căn phòng, một lần nữa đánh giá cả căn phòng.

Vật dụng đều dùng vật liệu thượng đẳng, trang hoàng không tẻ. Bất quá trọng điểm là Đình đến tận cùng là người thế nào? Cô chỉ biết hần họ Phí, chẳng lẽ tên của hần là Phí Đình sao?

Còn có Vương Khải đã nói, tầng 85 trở lên không phải nhân viên quan trọng cắm vào, có thể trên tầng 85, có một căn phòng kỳ quái như vậy thân phận thật sự của hần là gì?

Bất quá, chuyện này cũng không phải chuyện của cô a! Nhan Cát Tường đùa cợt sờ sờ cái mũi của mình, cười mình suy nghĩ quá nhiều.

Duỗi người, cô nhìn đồng hồ trên cổ tay, cách giờ làm việc buổi chiều một giờ. Nếu nơi này có sẵn giường, vậy nghỉ ngơi một chút đi.

Giường mềm mại, vừa nhìn đã biết ngủ trên đây vô cùng thoải mái. Nhan Cát Tường bò lên giường không có chút hình tượng nào, cả khuôn mặt dán lên ga giường màu trắng.

Mềm mại quá... Thật thoải mái a, quả thực tựa như bị mềm mại bao vây.

Ánh mắt, tự nhiên không tự chủ được muốn nhắm lại.

Không được một lát, Nhan Cát Tường liền lâm vào ngủ say.

Mà Phí Ôn Đình sau khi đẩy cửa vào phòng, nhìn qua chính là một bức mỹ nhân say ngủ như vậy.

Dĩ nhiên... Ách, khoảng cách của Nhan Cát Tường khoảng với cái từ mỹ nhân này còn rất xa, hơn nữa tư thế ngủ của cô cũng tuyệt đối không dính nổi tới hai chữ duy mỹ này.

Nhẹ nhàng di động đến bên giường, Phí Ôn Đình lặng lẽ ngắm nhìn người đang ngủ như đứa trẻ trên giường.

An tường, thỏa mãn... Tư thế ngủ như vậy lại khiến cho hần không thể nhịn được tham lam muốn nhìn nhiều hơn.

Con người đen nhánh, nhìn chằm chằm dung nhan chỉ có thể coi là thanh tú, hần giơ tay lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào gò má của người đang ngủ say.

Cảm nhận được hô hấp đều đều vững vàng, còn có hai gò má ấm áp. Ngón tay của hần xẹt qua lông mày của cô, mắt của cô, mũi của cô, môi của cô...

Chết tiệt, hần bây giờ tự nhiên lại cảm thấy cô đẹp một cách thần kỳ!

“Người —— đến tốt cùng là dùng bùa mê gì với ta đâu? Cát Tường...” Giọng nói rừ rừ tựa như đang hỏi cô, nhưng cuối cùng vẫn là lẩm bẩm tự nói.

Người ngủ không trả lời hẳn, hẳn cũng không tự trả lời được cho mình.

Người thú vị, mà hẳn, chỉ nhìn cô như vậy, cũng cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Có lẽ đây là bởi vì cô rất thú vị đi. Phí Ôn Đình âm thầm nghĩ, sau đó ánh mắt dừng ở chuỗi vòng tay trắng tinh trên tay trái Nhan Cát Tường.

Màu trắng tinh khiết, lóe ra vàng sáng xinh đẹp.

Đây là dấu hiệu, một dấu hiệu thuộc về hẳn trên người cô.

Hài lòng cười một tiếng, hẳn nhẹ nhàng nâng tay trái của cô lên, đem môi mình đặt lên trên chiếc vòng tay màu trắng kia.

Thuộc về hẳn, cô thuộc về hẳn. Giờ khắc này, trong đầu hẳn xẹt qua một câu như vậy.

Sau đó, môi của hẳn dời đi viên đá trong suốt kia, mà môi của cô khẽ mở ra, tựa như mê hoặc ý thức của hẳn.

Thân thể chậm rãi cúi xuống, Phí Ôn Đình ngó chăm chăm đôi môi khiến người ta mơ màng.

“Người là của ta, Cát Tường... Chỉ thuộc về một mình ta, Cát Tường.”

Môi, nhẹ nhàng in lại, bao hàm vô hạn độc chiếm cùng chuyên tâm.

Thật thoải mái a!

Cảm giác cả người mềm mại, giống như được một tầng mây vây quanh.

Nhan Cát Tường mơ mơ màng màng mộng đẹp, mơ thấy mình đang chơi đùa giữa một tầng mây, đối bụng, tiện tay hái một khối mây trắng bỏ vào miệng ăn.

Sau đó, thời điểm cô nhảy lên trên một tầng mây, rốt cục phát hiện một bóng người kỳ quái giữa đám mây.

Trang phục màu trắng, làm nổi bật lên đôi môi màu đỏ. Người nọ nằm trong một chiếc quan tài pha lê trong suốt, Nhan Cát Tường tò mò tiến lên nhìn.

Da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun, đôi môi đỏ như máu (sao mà đoạn miêu tả này quen thế. Hắc hắc)... Thật là đẹp... Là công chúa Bạch Tuyết trong truyện đồng thoại sao? Lặng lặng nằm trong quan tài pha lê, đợi nụ hôn của hoàng tử để giải thần chú. (tỷ bị bệnh đồng thoại rồi, cuồng?)

Cô suy nghĩ xuất thần, hai mắt vẫn còn ngơ ngác người nhìn người trong quan tài pha lê. Bất quá... Tại sao nét mặt công chúa này, cô càng nhìn càng thấy quen mắt... Loáng thoáng giống như chính là... Chính là... Đình? (Ha ha ha)

Suy nghĩ đột nhiên chấn động, Nhan Cát Tường bỗng nhiên mở to hai mắt. Trong ánh mắt phản chiếu trần nhà màu lam nhạt.

Là mơ!

Nhan Cát Tường không khỏi thở ra một hơi. Thật là kỳ quái, cô tại sao lại nằm mơ như vậy đâu? Bất quá trên người có chút nặng, hình như có cái gì đặt trên người cô.

Tùy ý giật giật cổ, Nhan Cát Tường hướng ánh mắt về phía trên người mình.

Cứng ngắc —— bắt đầu từ cổ, sau đó lan khắp toàn thân.

Một cánh tay, một cánh tay vắt qua eo cô bên ngoài chiếc chăn bạc. Một cánh tay rất mỹ lệ, mịn màng giống như tay xử nữ, ngón tay thon dài. Giống như trước, cái tay này cũng làm cho cô cảm thấy vô cùng... quen mắt. (Lại chẳng quen, sẫm soi tay người ta chán chê còn gì)

Cổ... Từng điểm từng điểm chuyển động, ngoài ý muốn, Nhan Cát Tường nhìn thấy một người nằm bên cạnh mình, người nằm bên cạnh có dung nhan giống như công chúa trong mơ của cô.

Đây... Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao hắn lại cùng cô nằm trên một cái giường... Ách, không, phải hỏi là vì cái gì hắn lại ngủ cùng cô?!

Bản mình ngồi dậy, Nhan Cát Tường bắt đầu xem xét quần áo trên người mình có chỉnh tề hay không.

Cử động của cô khiến cho người vốn đang nằm khê nhú mào, sau đó hai tròng mắt đen nhánh như vực sâu chậm rãi mở ra, “Người đã tỉnh?” Thanh âm không âm nhu giống như bình thường, vừa mới tỉnh lại đặc biệt khàn khàn.

“Người ——” cô tức giận nhìn hắn, muốn đem tay hắn đặt ngang hông cô dời đi. Mặc dù tay của hắn cùng hông của cô còn cách một tầng chăn bạc, nhưng cũng không thoải mái, “Tại sao người lại cùng ta nằm trên giường, ta nhớ rõ ràng chỉ có một mình ta ngủ.”

Phí Ôn Đình ngồi dậy, gầy gầy mấy sợi tóc có chút hỗn loạn, “Bởi vì bộ dạng người ngủ làm cho người ta cảm thấy giường này rất thoải mái.” Thoải mái đến mức làm cho hắn cũng muốn nằm một chút.

A? “Người nói như vậy là có ý gì?” Giải thích của hắn cô có nghe không hiểu.

“Ý tứ chính là, người hấp dẫn ta.” Mắt của hắn không trong sáng như bình thường, có chút mờ lung ham muốn.

“Ta hấp dẫn người? Ta hấp dẫn người lúc nào?” Cô cảm giận cho cái chữ “hấp dẫn” này. Nếu không phải lúc này đang ở trên giường, Nhan Cát Tường chỉ sợ cả người đã nhảy dựng lên.

“Ai bảo người ngủ về mặt thật thỏa mãn.” Hai cánh tay hắn đưa tới, đặt trên hông cô, đem cô kéo vào trong ngực mình.

“Này, người làm gì?” Giác quan thứ sáu trời sinh, làm cho cô sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm.

“Hé miệng.” Hắn ra lệnh.

“Sao?” Cô sững sốt.

Sau đó không đợi cô kịp phản ứng, đôi môi của hắn đã đặt trên môi cô, đầu lưỡi như Du Long xông vào trong miệng cô, hấp thụ lấy hương thơm cùng độ ẩm của cô. Nướu bọt giao hòa, tựa như gọi về một loại khát vọng sâu kín nào đó.

“Ngô...” Tay cô đặt trên bả vai hắn, muốn đem hắn đẩy ra. Nhưng nam nữ trời sinh thể lực khác biệt, khiến cho cô căn bản không có biện pháp làm được điều này, ngược lại hắn còn đem cô ôm chặt thêm mấy phần.

Thân thể nổi lên một cảm giác nóng ran khó hiểu, Nhan Cát Tường không rõ tại sao lại phát triển thành loại tình huống này?

“Buông... Ngô...” Cô khó khăn phun ra mấy chữ, lưỡi của hắn cuồng loạn có chút thô bạo quăn lấy lưỡi của cô, trong miệng cô càn quấy, khiến cho cô căn bản không có cách nào nói cho hết lời.

Kỹ thuật nụ hôn của hắn... Thật sự chưa được tốt lắm! Nhan Cát Tường cũng không có việc gì trong lòng buông ra bình luận. Nụ hôn này có chút thô bạo cùng cuồng nhiệt, đem khóe miệng của cô mài đến mơ hồ đau.

Không nói đến cảm giác phiêu phiêu dục tiên, cô chỉ có mau cảm giác hít thở không thông.

Tay của hắn dần dần trượt vào trong quần áo cô, chạy một đường, vuốt ve làn da trơn bóng của cô, khiến cho cô một trận run sợ.

Mà cô, mặc dù chưa trải qua loại chuyện này, nhưng đối với nam nhân loại phản ứng sinh lý căn bản này vẫn hiểu được.

Không nên! Không nên! Không nên a!

Cô trong lòng điên cuồng hét lên. Vung nắm đấm, dùng sức gõ bờ vai của hắn.

Trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác sợ hãi, cô sợ, sợ hắn có thể cứ như vậy áp đảo cô, cứ như vậy đoạt lấy cô.

Rốt cục, hắn dừng động tác, môi rời đi môi của cô.

Nhưng hai thân thể dán chặt vào nhau, lại như cũ không thay đổi.

“Cho ta.” Phí Ôn Đình nhìn Nhan Cát Tường nói. Giọng nói khàn khàn, lộ ra hơi thở khát vọng. Mà hắn cũng thật nóng, tựa như khăn cấp muốn chiếm cứ thân thể mềm mại trước mắt.

Hắn như vậy cô chưa từng thấy qua, cho dù lần ở rạp chiếu bóng hắn cũng không toát ra khát vọng nồng đậm như vậy.

Cô kinh ngạc nhìn dung nhan bị nhuộm đỏ trước mắt, gò má trắng nõn trước mặt phớt phớt chút sắc đỏ, yêu mị hài hòa cùng hồn nhiên, thế nhưng phi thường hấp dẫn tầm mắt người khác, làm cho người ta không nỡ dời mắt.

“Cho ta!” Thanh âm của hắn trong lúc lơ đãng để lộ ra một loại khản cầu nồng đậm, cúi trên vai của cô, gặm cắn cổ của cô.

Hắn khản cầu, là bởi vì cô sao?

Người mỹ lệ như vậy, lấy mình làm trung tâm như vậy, thế nhưng lúc này lại khản cầu cô.

Một loại cảm giác ưu việt kỳ quái lướt qua, nhưng ngay sau đó cô đột nhiên lắc lắc đầu, bỏ rơi những ý nghĩ ngổn ngang đầy trong đầu.

Cô rốt cuộc là làm sao? Làm sao lại có loại ý nghĩ này đâu? “Không được.” Hít một hơi thật sâu, Nhan Cát Tường đáp. Cho tới bây giờ, cô muốn trao thân thể mình cho người cô yêu, mà người kia cũng yêu cô.

Hô hấp trở nên có chút trầm trọng, hắn ngồi thẳng lên nhìn xuống cô từ trên cao.

Bả vai cô khẽ run, trong lòng có sợ hãi, có bất an, có lo lắng, còn có... Mơ hồ khát vọng...

Cô cũng khát vọng hắn sao?

Lòng bàn tay tự nhiên toát ra mồ hôi lạnh, cô vì trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ hoang đường mà sợ hết hồn.

“Tại sao?” Phí Ôn Đình nhìn chằm chằm Nhan Cát Tường hỏi. Lần đầu tiên có nữ nhân cự tuyệt hắn, hơn nữa còn là nữ nhân hắn muốn.

“Vậy là người muốn cùng ta hẹn hò sao?” Lời nói cứ như vậy không tự chủ được thốt lên, cơ hồ không có trải qua sự kiểm tra của đại não. Thật ra thì Nhan Cát Tường vốn muốn nói “Không tại sao”, nhưng không biết làm sao, lời nói lên đến miệng tự động thay đổi hình dạng. Xem ra, kết quả của cuộc nói chuyện với Ti Ti ảnh hưởng quá sâu.

“Hẹn hò?” Về mặt hắn trong nháy mắt kinh ngạc, sau đó vừa lập tức khôi phục như thường. Đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt tóc đen của cô, có chút mùi vị tán tỉnh, “Người hy vọng ta và người hẹn hò sao?” Hắn hỏi ngược lại.

Đương nhiên là... không hy vọng! Nhan Cát Tường bấu môi, bắt quá hiện ngay lúc này, hai người bị loại tình cảnh lúng túng này vây quanh, hắn thậm chí còn...ôm cô. Nếu cô trả lời không thể, như vậy hắn...

“A... A... Ta...” Cô miễn cưỡng xé ra một nụ cười, nhưng không biết làm thế nào đem cái vấn đề bỏ qua một cách qua loa tắc trách.

“Ừ?” Hắn chờ câu trả lời của cô.

“Ta... Ta...” Ánh mắt bắt đầu sáng ngời đảo loạn chung quanh, thoáng qua vách tường, thoáng qua bức tranh, thoáng qua đồng hồ trên cổ tay...

Ách, đồng hồ đeo tay?

Chợt nhìn thời gian trên đồng hồ, suy nghĩ thoáng chốc ngừng lại.

“A, tới rồi!” thời gian vào làm buổi chiều, cô đã muộn một tiếng.

MY GOD! Hắn mua cho cô pha lê, hiển nhiên không thể đuổi đi vận rủi.

Hoặc là nói... Vận rủi của cô quá mạnh mẽ?!

Một đường chạy tới phòng làm việc, Nhan Cát Tường ngoài ý muốn bị quản lý bộ an ninh Vương Khải bắt lại giáo huấn.

Sau đó giao ban buổi chiều xong, lúc trở về phòng làm việc nghỉ ngơi, Mạnh Ti Ti chặn đầu, thần bí ngó chăm chăm Nhan Cát Tường nói: “Buổi trưa hôm nay người đi nơi nào?”

“Sao?” Nhan Cát Tường trong tay cầm cái chén, uống một hớp nước lạnh trong chén, “Chính là loanh quanh một vòng mà thôi.”

“Mới là lạ!” Mạnh Ti Ti rõ ràng không tin cách giải thích này, “Người sẽ không phải là... đi vụng trộm đi.” Ngữ điệu không sợ dọa chết người, tuyệt đối có thể giải thích như vậy.

“Vụng trộm?” Một ngụm nước thiếu chút nữa mắc trong cổ họng, Nhan Cát Tường vịn phần khó khăn nuốt xuống nước lạnh nơi cổ họng.

“Người đừng nghĩ dấu diếm ta, chứng cứ đều có.” Mạnh Ti Ti vừa nói, vừa chỉ chỉ cổ Nhan Cát Tường.

Chứng cứ? Chứng cứ gì? Nhan Cát Tường sửng sốt, nhưng ngay sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra chiếc gương nhỏ, nhìn lên cổ mình.

Từng dấu vết đỏ đỏ đang hiển hách xuất hiện ở bên phải cổ của cô. Xui xẻo hơn nữa là hôm nay cô không mặc áo cao cổ.

Nhan Cát Tường không phải đứa trẻ cái gì cũng không hiểu, dĩ nhiên hiểu “dấu tây” trên cổ là cái gì.

Không trách được lúc trước bị quản lý giáo huấn, đối phương dùng vẻ mặt kỳ quái như vậy nhìn cô.

Trời đánh! Họ Phí kia, lại ở trên cổ cô để lại một dấu vết rõ ràng như vậy.

“Đúng rồi, người kia vóc dáng thế nào, các người có hay không... Hắc hắc... (Hắc hắc, suýt... suýt tỷ ạ)” Mạnh Ti Ti rõ ràng trong mắt, cho dù không nói hết lời nhưng cũng đủ để cho người ta hiểu ý tứ trong lời nói của cô.

Cô cùng hần...

Trong đầu tự nhiên không biết từ đâu hiện lên hình ảnh nụ hôn nóng bỏng trên giường kia...

Mặt Nhan Cát Tường “vọt” một chút đỏ, thấy vậy Mạnh Ti Ti rất kinh ngạc.

“Cát Tường, Cát Tường!” Cô vỗ gương mặt đỏ mặt xuất thần của bạn tốt.

“Không có... Không có gì, không có gì cả phát sinh!” Nhan Cát Tường liên tục khoát tay, bộ dáng giấu đầu hở đuôi.

“Hiểu rồi, hiểu rồi.” Mạnh Ti Ti mặc dù gạt đầu nói vậy, nhưng biểu hiện trên mặt hiển nhiên không phải như vậy.

Nga! Nhìn vẻ mặt kia của đối phương, Nhan Cát Tường ai thán một tiếng, hình dáng đà điểu mà đem đầu chôn trong hai cánh tay của mình.

Cô... sẽ không phải là chưa thỏa mãn dục vọng đi, có lẽ cô thật sự nên nghe lão mẹ một chút, đi xem mắt.

Hẹn hò sao?

Kỳ dị, thời điểm cô nói lên cái từ này trong tim của hần thể nhưng không phản đối.

Hơn nữa... Đối với cô, khát vọng của hần tựa hồ ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt muốn làm cho cô thuộc sở hữu của hần.

Vuốt vuốt bút máy trong tay, Phí Ôn Đình miễn cưỡng ngồi trên sa lon, nhìn thư ký đối diện hần đang báo cáo công sự.

“Dịch Mai, giữa nam nữ hẹn hò mục đích là vì kết hôn sao?” Hần đột ngột mở miệng hỏi.

A? Bản ghi chú công việc trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, Dịch Mai kinh ngạc nhìn cấp trên của mình, “Hẹn... Hẹn hò?” Hẹn hò trong miệng cấp trên, là hai cái chữ trong đầu cô đang nghĩ sao?

“Kinh ngạc như vậy làm gì?” Phí Ôn Đình nhún mày.

“Chẳng qua là... chỉ là bất ngờ một chút.” Dịch Mai nhỏ giọng giải thích. Kinh ngạc, dĩ nhiên kinh ngạc! Cấp trên đối với người khác không có hứng thú, đối với nữ nhân càng không có hứng thú, tự nhiên lại nói đến hai chữ hẹn hò, không đứng tại chỗ hét lên, cũng là công lực của cô tốt, “Người muốn... Cùng ai hẹn hò sao?” Cô cẩn thận hỏi.

“Ừ, định là vậy.” Khóe miệng của hắn gợi lên một tia mỉm cười mơ hồ, “Một người rất thú vị.”

Không phải là người đó ở bộ an ninh đi. Dịch Mai đánh một cái rùng mình, khó có thể tưởng tượng được tình cảnh cấp trên cùng người khác hẹn hò thành ra cái gì.

“Đúng rồi, hẹn hò mục đích cuối cùng là vì kết hôn?” Phí Ôn Đình không nhịn được hỏi một lần nữa vẫn đề lúc trước.

Dịch Mai suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Hắn là... Đúng vậy.”

Kết hôn...

Hai chữ kỳ diệu, nhưng vừa nghĩ tới sau này có thể cùng Cát Tường ở chung một chỗ, sau đó lại cùng nhau sinh cục cưng của bọn họ, hắn thế nhưng không có cảm giác bài xích.

Nụ cười càng đậm, hắn tưởng tượng được vây quanh bởi loại cảm giác thoải mái của cô.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc!” Dịch Mai không khỏi quái dị nhìn nụ cười trên khóe miệng cấp trên.

“Ta mệt rồi.” Vung tay lên, Phí Ôn Đình kêu thư ký ra ngoài.

Ai? Ngơ ngác nhìn tập tài liệu trong tay, Dịch Mai khóc không ra nước mắt. Cô... Cô còn chưa có báo cáo xong a!

Gặp phải một tổng giám đốc như vậy, Phí thị lại không có đóng cửa, lại còn phát triển không ngừng, một chữ kỳ tích không thể nói hết a.

Nhan Cát Tường thật sự tính toán đi xem mắt, kể từ khi trải qua hai nụ hôn nóng bỏng, còn có thiếu chút nữa... hành động kia, Nhan Cát Tường nghĩ nửa ngày, vẫn là cảm thấy xem mắt là thượng sách.

Dù sao, so với trong đầu cứ thỉnh thoảng lại hiện lên hình ảnh họ Phí hôn cô, chẳng thà đứng đắn đi tìm nam nhân tốt, sau đó quy củ nói một cuộc yêu thương tốt hơn.

Cho nên Nhan Cát Tường lần này rất chân thành định từ trong danh sách xem mắt lão mẹ đưa tìm một nam nhân thuận mắt, sau đó xem mắt.

Mà thời điểm cô đem quyết định này nói cho lão cha lão mẹ, phụ mẫu chỉ chưa có lệ nóng tràn trề, nói nữ nhi đã trưởng thành, hiểu chuyện.

Trời mới biết, xem mắt cùng trưởng thành, hiểu chuyện có quan hệ gì.

Thừa dịp nghỉ ngơi buổi trưa, Nhan Cát Tường bắt đầu lật xem danh sách xem mắt đã bị phủ một tầng bụi.

“Cát Tường, nhìn cái gì na!” Sự hiếu kỳ của Ti Ti vĩnh viễn không giảm được.

“Nam nhân.” Không ngẩng đầu, sự chú ý của Nhan Cát Tường vẫn đặt trên sách xem mắt.

“Nam nhân? Nam nhân gì?” Ngẩng lên đầu, Mạnh Ti Ti nhìn danh sách xem mắt, “Người lấy đâu ra nhiều hình nam nhân như vậy a?” Cả một quyển sách tất cả đều là hình nam nhân ngoại hình khác nhau.

“Đây là dùng để xem mắt.” Nhan Cát Tường vừa lật một tờ, vừa nói.

“Xem mắt?” Mạnh Ti Ti thanh âm chột vang lên, “Cát Tường, người muốn xem mắt?”

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người trong phòng làm việc ánh mắt cũng đồng loạt hướng Nhan Cát Tường bản tới.

“Ti Ti!” Cô gầm nhẹ nói. Xin đi, có cần phải lớn tiếng như vậy sao? Còn chưa có xem mắt mọi người đều đã biết, mặt mũi cô để chỗ nào a.

“SORRY!” Mạnh Ti Ti vội vàng chấp tay trước ngực, làm bộ đáng xin lỗi, “Ai bảo người mặt không đỏ sắc nói ra chuyện động trời như vậy đi! Người mới 23, cần phải đi xem mắt tìm bạn trai sao?”

“Nếu không làm sao bây giờ? Tự mình tìm sao?” Nhan Cát Tường nhún nhún mũi, nếu là chính cô đi tìm bạn trai thì bình thường cuối cùng đối phương lại trở thành anh em của cô. Cho nên Nhan Cát Tường từng có một lần hoài nghi, có phải hormone phái nữ của mình đặc biệt thiếu hay không.

Mạnh Ti Ti đương nhiên là biết điều này, cho nên cũng không còn nói gì đến đề tài này nữa, chẳng qua là hững hờ bình bưng chuyển qua nhìn quyển sách, “Vậy người nhìn hồi lâu có nhìn trúng người nào hay không?” Những chuyện cô quan tâm vĩnh viễn là những chuyện bất quá thể này.

“Có.”

“Ai?”

Nhan Cát Tường vừa mới muốn chỉ thì điện thoại di động vào lúc này vang lên. Cô lấy điện thoại ra nhìn một chút mã số gọi tới, ngay sau đó đi tới góc phòng làm việc, nhấn phím nhận.

“Tại sao không đến?” Âm thanh chất vấn, cho dù cách điện thoại di động, cũng có thể khiến cô cảm nhận rõ ràng đối phương đang tức giận.

“Không muốn đi.” Nhan Cát Tường hạ giọng nói, “Hơn nữa ta sau này cũng sẽ không đến nữa đâu.” Bây giờ, cô muốn nghiêm túc cùng hắn vạch rõ giới hạn.

Trong điện thoại thanh âm trầm mặc, chỉ nghe được tiếng thở dốc rất nhỏ, thật lâu sau mới truyền đến thanh âm lạnh lùng của Phí Ôn Đình: “Nguyên nhân?”

Nguyên nhân! Hắn còn không biết xấu hổ hỏi cô nguyên nhân, bất kỳ một nữ nhân bình thường nào cũng không thể đem mình đặt trước mặt nam nhân tùy thời có thể xâm phạm, “Không có có nguyên nhân, không muốn chính là không muốn.” Cũng không thể nói là cô sợ hắn ngày nào đó hững hờ tới, cho cô nộ hôn nóng bỏng, vuốt ve và vân vân đi, nói như vậy, không khỏi tự nhiên có chút xiêm nghi.

“Thật không có nguyên nhân sao?” Thanh âm ôn nhu lạnh đến tận cùng, tự nhiên lộ ra một chút quỷ dị.

Miền cường động môi, cô loạn xạ ném lý do: “Nụ hôn của người kỹ thuật quá kém.”

“Người —— “

Nếu như là mặt đối mặt, Nhan Cát Tường có thể hết sức khẳng định, đối phương lúc này nhất định sẽ trực tiếp dùng cặp mắt đen nhánh kia trừng đến khi nào trong lòng cô sợ hãi mới thôi.

“Tóm lại, cứ như vậy, ta nghĩ chúng ta sau này cũng không cần thiết gặp lại.” Cô dứt lời, liền vội vã dập máy.

Mặc dù lời là chính cô nói, nhưng cảm giác, cảm thấy thời điểm nói ra những lời “Không có gì không cần thiết gặp lại”, trong lòng cứ nhiên lại mơ hồ có một loại cảm giác mất mát.

Cô đến tận cùng là mất mát cái gì đâu? Vốn là hai người không liên hệ gì với nhau, bây giờ chẳng qua là trở lại cuộc sống lúc ban đầu mà thôi.

Nhún nhún vai, Nhan Cát Tường lại đà điều mà đem vấn đề vứt sau đầu, từ từ dạo bước trở lại chỗ ngồi của mình.

“Cát Tường a, người vừa nói người vừa ý người nào?”

Thấy Cát Tường nói chuyện điện thoại xong trở lại, Mạnh Ti Ti lại tiếp tục hỏi vấn đề lúc trước.

“Chính là người này...” Ngón tay còn chưa kịp chỉ ra, cửa phòng làm việc liền “Phanh” một tiếng bị đá vắng.

Đạp, không phải là đẩy!

Thân ảnh cao to đứng ở cửa, khuôn mặt âm nhu xem ra đang tản ra tức giận. Ôn nhu không hề thấy, hồn nhiên không hề thấy, trên mặt chỉ có âm trầm cùng phần nộ.

Thần tốc a!

Nếu như biểu tình trên mặt đối phương không quá mức đáng sợ, Nhan Cát Tường thật rất muốn tán thưởng tốc độ của đối phương một chút.

Từ lúc kết thúc điện thoại đến bây giờ, bất quá cũng chỉ một phút ngắn ngủi, hắn lại có thể xuất hiện ở cửa phòng làm việc của cô

Mọi người trong phòng làm việc, đều không có ngoại lệ mà ngây ngốc cả người.

Phí Ôn Đình thẳng tắp đi tới trước mặt Nhan Cát Tường, âm trầm nói: “Người lại ngắt điện thoại của ta?”

A? Hắn thần tốc chạy đến, chỉ là vì cái này? Nhan Cát Tường cố gắng trấn định tinh thần của mình, sau đó mới mở miệng nói: “Ta...”

Bất đắc dĩ, lời của cô mới nổi lên lại bị hấn cắt đứt: “Còn có, là ai cho phép người không cần tới?” Tay của hấn hung hăng đặt nắm cổ tay cô, bấm xuống làm cô mơ hồ đau.

“Đó là...”

“Nếu người đã chính miệng hứa hẹn, vậy thì không thể đổi ý.”

Cô... Cô hứa hẹn cái gì a? Nếu như có thể nói, Nhan Cát Tường thật rất muốn khuyên đối phương ngồi xuống trước, uống chút trà, bổ sung chút nước miếng đã mất, “Ta không có...”

“Còn nói không có, người rõ ràng đã nói muốn quan tâm ta, cũng đã đáp ứng muốn theo ta!” Hấn lôi cổ tay của cô, muốn đem cô hướng cửa đi tới. (Ầy ầy, đây là ca tự suy diễn lời nói của người ta đấy chứ)

Nhan Cát Tường thì hai chân gắt gao đứng nguyên tại chỗ, tay phải không bị hấn cảm nhận tiện nắm góc bàn, sống chết di động nửa phần, “Nói tóm lại, ta sẽ không đi nữa đâu!” Làm cái gì a, loại tình huống hiện tại này, trực giác làm cho cô liên tưởng đến tiểu hài tử đoạt món đồ chơi.

Mà cô, bất hạnh chính là cái món đồ chơi bị tranh giành kia.

“Buông tay!” Trong giọng nói của hấn xen lẫn lửa giận, hiển nhiên, sự phản kháng của cô làm cho hấn không vui.

“Người mới phải buông tay đâu!” Cô kêu lên. Chân mày cơ hồ nhíu lại. Trong số nữ nhân, sức lực của cô không coi là nhỏ, nhưng sức lực của hấn so với cô lớn hơn. Bây giờ, ngay tiếp theo xem ra cô cùng bàn làm việc đều sẽ bị kéo đi cùng nhau.

Phí Ôn Đình trợn mắt nhìn Nhan Cát Tường một cái, hấn bây giờ, rõ ràng giận đến chết, nhưng là lại không cách nào rời đi. Chưa từng có người nào khiến hấn tức giận như vậy, cô coi như là người thứ nhất. (nhìn thấy cái mặt ca là lạnh run rồi, tức giận nữa chắc đóng băng luôn á)

Quay người đi tới cạnh bàn, hấn đẩy ngón tay nắm góc bàn của cô ra.

Quá... Quá hèn hạ đi. Nhan Cát Tường phồng má, cố gắng phản kháng đến cùng.

“Đây là cái gì?” Phút chốc, ánh mắt của hấn ngó đến quyển sách cô đặt trên bàn

“Không phải việc của người, P.” Lời cô ra khỏi miệng đã thành “bẩn”.

“Người có lá gan lặp lại lần nữa!” Sắc mặt của hấn càng ngày càng chìm xuống, đã gần như bùng nổ.

“Là... danh sách để Cát Tường chọn đi xem mắt.” Mạnh Ti Ti một bên nho nhỏ mở miệng giải thích, cố gắng giảm bớt không khí căng thẳng một chút.

Nhan Cát Tường thoáng chốc xúc động muốn té xỉu. Ti Ti a, cô đến tột cùng là giúp cô hay đang hại cô a?

“Người muốn xem mắt?” Những lời này uy lực khổng lồ, hai mắt Phí Ôn Đình cơ hồ muốn phun ra lửa.

Sự phẫn nộ của hấn khiến cô bất giác co bả vai lại, nhưng ngay sau lại nghĩ không đúng, lập tức héch ngực, “Đúng vậy... Thì thế nào!” Cố gắng quay lại trừng mắt liếc hấn một cái, cô gắng để khí thế của mình không thua kém hấn.

Trong không khí vẫn hiện ra cảm giác dè chừng cứng ngắc.

Phí Ôn Đình mím môi, không nói một lời nhìn người trước mắt. Xem mắt? Cô muốn đi xem mắt sao? Vừa nghĩ tới loại khả năng này, hấn thật sự muốn bốc hỏa.

Tay chậm rãi buông ra, hấn khiếp sợ đáy lòng đột nhiên nảy ra chút cảm giác chua xót.

Cuối cùng cũng chịu buông tay! Cô lắc lắc cổ tay bị hấn nắm đau đớn.

Phút chốc, Phí Ôn Đình cầm lên quyển sách cũ trên bàn, thẳng tắp hướng cửa đi tới.

Ai? Có lầm hay không a! Hấn cầm sách xem mắt của cô tương sách làm gì? “Này, trả sách xem mắt cho ta!” Cô hướng về phía hấn hô.

Cước bộ ngừng lại, hấn khẽ xoay người, vẻ mặt vốn nổi trận lôi đình đã được bình tĩnh thay thế, trên mặt lộ vẻ cười như không cười, “Trả người? Người đang nói giỡn sao?” Ngữ điệu mềm nhẹ lại làm cho người ta không khỏi cảm thấy quỷ dị.

Nói xong, Phí Ôn Đình thẳng tắp không dừng lại ra khỏi cửa phòng làm việc của bộ an ninh, mà Nhan Cát Tường thì bám theo phía sau.

Hai người vừa rời đi, trình độ náo nhiệt của bộ an ninh phải như chợ bán thức ăn, bất luận nam nữ, liên tiếp bàn luận.

Mà Vương Khải đứng ở cửa phòng quản lý, nhìn bàn làm việc của Nhan Cát Tường xem ra có chút xốc xếch.

Xem ra...Bộ an ninh sau này sợ rằng sẽ náo nhiệt.

6. Chương 6

Chết tiệt hấn là thổ phỉ sao? Cư nhiên cầm lấy sách xem mắt của cô hỏi cũng không hỏi quá ý kiến của cô.

Vội vàng chạy trên hành lang, Nhan Cát Tường cố gắng đuổi theo người phía trước.

“Này, người rớt cuộc náo loạn đủ chưa, đem sách xem mắt trả ta.” Trong phòng phô-tô-cóp-py cuối hành lang, Nhan Cát Tường rốt cục đuổi kịp Phí Ôn Đình.

“Nếu như ta nói không?” Lưng của hấn dựa vào tường phòng phô-tô-cóp-py, ngữ điệu lười biếng.

Không... Bình thường! Cô cẩn thận quan sát vẻ mặt hấn, một người mới vừa rồi còn nổi trận lôi đình, đảo mắt một cái đã trở mặt, nghĩ thế nào cũng có chút không bình thường.

“Người có tư cách nói không sao?!” Cô tú giận, “Sách kia rõ ràng là của ta.”

Phòng phô-tô-cóp-py 50m2, tràn ngập tiếng nói của hai người.

“Đúng vậy a, chính xác là sách xem mắt của người.” Ngón tay thon dài vuốt vuốt quyển sách, Phí Ôn Đình đi tới bên cửa, chống tay lên cánh cửa, cơ hồ không tiếng động mà đem cửa khép lại, sau đó... cầm lấy cái nút, đem cửa khóa lại.

“Người...” Cô nhìn cử động của hấn, trong lòng cả kinh, “Người khóa cửa làm gì?” không gina 50m2, bất chợt trong lúc đó làm cô cảm thấy nhỏ hẹp.

“Chỉ là sợ người khác quấy rầy.” Hấn âm hiểm cười một tiếng, mở danh sách me mắt ra giống như đang thưởng thức, nhìn từng tờ từng tờ.

Tình huống —— quý dị vô cùng.

Nhan Cát Tường không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt. So với lúc hấn tức giận lúc, hấn bây giờ, càng làm cho cô cảm thấy sợ.

Nếu như không phải vì lấy lại sách xem mắt, cô rất có thể sẽ phá cửa mà chạy. (Bỏ lớn lấy nhỏ, đại, đại quá)

“Người muốn xem mắt sao? Cùng những người tròn này?” Phút chốc, thanh âm của hấn phiêu nhiên vang lên, giọng điệu thần nhiên, giống như đang trò chuyện.

“Họ Phí, người rốt cuộc muốn thế nào?” Cô không chịu được giọng nói âm nhu gần như biến thái này của hấn.

“Không muốn thế nào.” Hấn động tác ưu nhã khép sách xem mắt trong tay lại, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, “Ta đã nói rồi, người nên gọi ta ‘Đình’.”

Cho xin đi! Giờ này ai còn gọi thân mật như vậy được a!

Lý luận của Nhan Cát Tường chính là thời điểm đang gây lộn tuyệt đối phải giữ khí thế.

“Cát Tường, người cảm thấy những người trong ảnh đó so với ta dễ nhìn hơn sao?” Ngón tay chậm rãi phủ lên hai má của cô, hấn mềm nhẹ hỏi.

Ác! Người nam nhân này, sao luôn hỏi loại vấn đề này a?

Cổ lắc một cái, bả vai lật mở, muốn tránh bàn tay của hấn, nhưng hấn bắt được cảm của cô, khiến cho mặt của cô lại một lần nữa đối diện với hấn.

“Sao?” Hấn chờ đáp án của cô.

Cô không nói, trực tiếp đưa tay dứt khoát, tính từ trong tay hấn đoạt lại sách xem mắt. Dừng vô mồm không bằng động thủ, đây cũng là lời lẽ chí lý a.

Nhướng mảy, Phí Ôn Đình nghiêng người, khiến cho tay Nhan Cát Tường chụp vào khoảng không.

“Người cứ như vậy muốn đi xem mắt sao?” Trên vẻ mặt hấn rất cục có chút biến hóa.

“A, đúng a, ta là rất muốn xem mắt a!” Cô khẩu khí rất lớn trả lời. Hấn là gì của cô a? Tại sao lại dùng loại giọng nói này chất vấn cô?

“Tại sao? Là vì muốn tìm một người có thể qua lại, hay là vì muốn tìm một người có thể kết hôn?” Hấn từng bước tiến lại gần, đem cô dồn đến góc tường.

Tình huống... Có chút biến hóa kỳ diệu.

Góc nhỏ hẹp, cô cơ hồ bị hơi thở của hấn vây quanh. Hai cánh tay của hấn chống hai bên vách tường, vây lấy thân thể cô. Tóc đen, mắt đen, làn da trắng, hòa hợp với sắc môi hồng. Hấn cúi người, tầm mắt hai người gần như song song nhau.

Đẹp, thật là đẹp.

Mặc dù cô sớm đã biết hấn rất đẹp, nhưng ở hoàn cảnh như vậy, cô phát hiện tâm tình mình bắt đầu dao động —— bởi vì hấn đang nhích tới gần.

Gặp quý! Nhan Cát Tường, người từ lúc nào mà háo sắc như vậy rồi?

Răng cắn vào môi dưới, cô cố gắng cảnh báo cho mình không nên dễ dàng bị sắc đẹp trước mắt mê hoặc.

“Ta...” Nhan Cát Tường cong môi lên, muốn mở miệng nói gì đó, dưới ánh mắt chăm chú của Phí Ôn Đình, tất cả lời nói nghẹn lại.

“Cát Tường...” Hấn nhẹ nhàng gọi tên cô, “Nếu như người chỉ muốn tìm một người hẹn hò, vậy, ta và người hẹn hò, sau đó, chúng ta kết hôn.” Thanh âm của hấn, giống như ẩn chứa do dự, giống như yêu mị rù rì, cũng giống như trò đùa đáng yêu.

Gì? Rơi hàm, Nhan Cát Tường thoáng chốc lộ ra một bộ dáng rất ngu. (Nguyên văn á. Hô hô)

“Người nói gì?” Cô hoài nghi lỗi tai của mình có thể có cái gì mắc vô không.

“Chúng ta hẹn hò, sau đó kết hôn.” Ngữ khí của hắn không phải hỏi thăm, mà là khẳng định.

Phảng phất cả quyết định, cần bản không cần hỏi tới ý của cô.

“Người... Ta... Người...” Khiếp sợ quá lớn, thế nên cô không thể nói đầy đủ cả câu. Hôm nay là ngày cá tháng tư sao? Hay là hắn lúc đầu giận điên lên nên đầu óc hư rồi?

Không đợi Nhan Cát Tường thu thập xong cảm xúc khiếp sợ, Phí Ôn Đình liền xoay người, hướng máy cắt giấy đi tới, “Cho nên quyển sách cũ này, hắn cũng không cần phải xem.” Vung tay lên, sách xem mất rơi vào trong máy cắt giấy, ngay cả dán lại cũng dán không được.

Sau năm phút, mỗ nữ nhìn máy cắt giấy không phản bác được, một cước đạp lên người đứng bên cạnh, “Họ Phí, người trả ta sách xem mắt a!”

Cái này, làm thế nào cũng lão mẹ khai báo a?

Cùng một thời gian, nơi nào đó tại Australia.

Một đôi nam nữ chừng 50 tuổi ở cửa giáo đường, nhìn đôi vợ chồng mới cưới đang từ trong giáo đường bước ra.

“Lại đưa bao lì xì.” Thanh âm nữ nhân tràn đầy bất đắc dĩ.

“Ừ.” Nam nhân lên tiếng, hơi có vài phần mùi vị cảm khái vô hạn. Trước ngày trở về nước mấy ngày còn được lão bằng hữu đưa tới thiệp mừng, nói là con kết hôn, mời bọn họ tới tham gia hôn lễ.

Tới thì tới, bất quá thấy một đôi vợ chồng mới kết hôn làm hại hai người lại tăng thêm không ít sầu tư.

“Chúng ta lúc nào mới có thể nhận phong bao lì xì của người khác a.” Nữ nhân ngấm nộ cười tân nương dưới ánh mặt trời, hăm mộ nói. Con dâu a con dâu, thật hy vọng chính mình cũng có con dâu a!

Bình thường lúc không có việc gì làm thì nói đến việc nhà, sau đó nói về con dâu, rồi có thể bắt đầu bế cháu.

“Này...” Thanh âm nam nhân do dự trong chốc lát, “Có lẽ người nên bớt chút thời gian hỏi con trai một chút, sắp tới có tính kết hôn hay không.”

“Người cho là có thể sao?” Nữ nhân liếc chồng mình một cái.

“Ai...”

Hai tiếng thở dài đồng thời thốt lên.

Muốn một đứa con trai đối với nữ nhân không có chút nào hứng thú kết hôn, nói dễ vậy sao a!

Trong phòng làm việc lớn như thế, hai nam nhân, một ngồi, một đứng, người nào cũng không lên tiếng, trong phòng làm việc, có thể nghe được rõ ràng tiếng tích tắc của đồng hồ.

Vương Khải cẩn thận đánh giá cấp trên đang trong trạng thái trầm tư trước mặt. Bây giờ vốn là lúc hắn nên báo cáo công việc, bất quá hắn đã tới 15 phút, chính là nhìn đối phương trầm tư mà thôi.

Rốt cục, Phí Ôn Đình đang ngồi trên salon mấp máy thần, “Buổi trưa hôm nay hình như đã cho người xem trò hay.” Trong phòng làm việc yên tĩnh, vang lên một câu nói như thế.

“Người trầm tư đủ chưa?” Vương Khải mắt liếc nhìn thời gian trên đồng hồ.

“Người đang châm chọc sao?” Ngón tay gõ gõ mặt bàn làm việc, Phí Ôn Đình bĩu môi.

“Dĩ nhiên không.” Vương Khải nhún nhún vai. Dù sao, đối phương nói thế nào cũng là lão đại của hắn a, “Bất quá, ta thật không nghĩ tới người lại nhìn trúng Nhan Cát Tường.” Từ trước đến giờ đối với nữ nhân không có hứng thú Ôn Đình, lại bị kiểu nữ nhân như Nhan Cát Tường dính đến, nghĩ thế nào cũng đều có

chút mò trắng dưới nước (phi hiện thực). Hoặc là nói, hắc nghị không ra trên người Nhan Cát Tường đến tột cùng là có điểm gì hấp dẫn.

Phí Ôn Đình chớp chớp đôi mắt, đó là bởi vì cô trước mặt hắc luôn bày ra bộ dáng chân thật, không có một chút kịch cỡm. Mà cô, càng như vậy càng khiến cho hắc không nỡ dời mắt.

Hoặc là nói, trong nháy mắt đầu tiên cô dùng sức xông lại ôm lấy hắc, rồi trong thời khắc cô lại nói muốn quan tâm hắc kia, hắc đã bắt đầu dao động.

Dao động, thật ra là một rất chuyện đơn giản.

“Người biết không? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người phát hỏa lớn như vậy.” Vương Khải tiếp tục nói. Theo một trình độ nào đó mà nói, cũng là Nhan Cát Tường có chỗ lợi hại.

“Hừ!” Phí Ôn Đình lỗ mũi hừ một tiếng.

“Được rồi, Được rồi, không nói.” Nhìn sắc mặt của đối phương vừa trầm xuống, Vương Khải vội vàng dừng đề tài lại.

Tay phải Phí Ôn Đình nhàn rỗi chống cằm, đôi môi mỏng mấp máy, “Người nói xem, kỹ thuật hôn thể nào mới xem là tốt?” Hắc đột ngột hỏi.

“Kỹ thuật hôn?” Vương Khải ngẩn ra, hoài nghi mình có phải nghe lầm hay không.

“Đúng vậy.” Ngón tay bắn ra, Phí Ôn Đình rất chân thành vuốt cằm. Từ giữa trưa đến giờ, hắc vẫn rất để ý lời Nhan Cát Tường nói kỹ thuật hôn của hắc quá kém. Bất kỳ một nam nhân nào bị nữ nhân nói thế nói, chắc chắn tâm tình cũng sẽ không tốt.

“Cái này...” Vương Khải do dự một chút, “Ta nghĩ chỉ cần luyện tập nhiều một chút, hắc là sẽ tốt hơn.”

“Luyện tập?” Phí Ôn Đình nhú mày, “Tìm nữ nhân sao?”

Wương Khải khoe miệng không nhin được co giật một chút, “Dĩ... Dĩ nhiên.” Khó có thể tìm nam nhân luyện tập a. Mặc dù trong những lĩnh vực chuyên nghiệp, Ôn Đình tuyệt đối là lão đại, bất quá đối với chuyện nam nữ, hiển nhiên vẫn là “trong sáng” một chút. (chẳng dám đâu)

Phí Ôn Đình rũ mi mắt xuống, lông mi thật dài che cặp mắt kia làm cho người ta có chút mơ màng.

Thật muốn... Luyện tập sao?

Trải qua náo loạn buổi trưa của Phí Ôn Đình, Nhan Cát Tường đã trở thành người sốt dẻo nhất của bộ an ninh. Ai cũng biết cô bị một mỹ thiếu niên vây quanh đây đưa không rõ nguyên do.

Cũng vì vậy, sau khi ứng phó một đồng người tới truy vấn muốn bắt tỉnh, Nhan Cát Tường cơ hồ chạy trốn chết về đến nhà.

Trời ạ! Hôm nay là lần đầu tiên cô biết, thì ra không chỉ có Ti Ti thích tám chuyện, cả mấy nam nhân trong phòng cũng thích bàn tán.

Đi vào trong phòng khách, Nhan Cát Tường uống một cốc nước lớn.

“Cát Tường, đã về a.” Nhan mẫu thấy con gái đứng trong phòng khách, lên tiếng nói.

Cô Lỗ! Cô Lỗ!

Nhan Cát Tường không đáp lời, còn đang uống nước. Buổi chiều hôm nay, bởi vì ứng phó đám đồng nghiệp kia, nước miếng lãng phí quá nhiều, cho nên bây giờ nhu cầu cấp bách là phải bổ sung đường khí.

“Sẽ ăn cơm bây giờ, đừng uống nhiều nước như vậy.” Nhan mẫu nhìn con gái còn đang mãnh liệt uống nước, dặn dò.

Cô Lỗ! Cô Lỗ!

Nhan Cát Tường còn uống.

“Đúng rồi, sách xem mắt kia thấy thế nào? Có nhìn trúng người nào không?” Nhan mẫu lại hỏi.

Tay cầm lấy chén nước đột nhiên ngừng lại, Nhan Cát Tường cuối cùng dừng lại động tác uống nước.

Sách xem mất... Ai, nếu như lúc này nói cho lão mẹ, quyển sách bà vốn tỉ mỉ tuyển tập kia, lần này đã trở thành đồng giấy vụn không biết lão mẹ sẽ có cảm tưởng gì.

Nhan Cát Tường sắc mặt thay đổi vài lần.

“Sao vậy, có phải hài lòng người nào rồi?” Nhan mẫu tự động đem “biến sắc” của con gái giải thích như vậy.

“Cái này... A... A...” Cô gái gật đầu, cười ha ha.

“Đừng nói người còn chưa xem!” Mày liễu nhướng lên, Nhan mẫu hoài nghi nói.

“Xem, xe,!” Nhan Cát Tường vội vàng nói, thật ra nghiêm khắc mà nói hôm nay cô còn rất thật tình tích cực xem danh sách kia đâu, bất quá hiện tại nói cái gì cũng không phải.

“Vậy...” Nhan mẫu ngay sau đó lại muốn hỏi, Nhan Cát Tường vội vàng ngắt lời, “Con... Con mấy ngày nữa nhất định sẽ chọn một người.” Bây giờ cũng chỉ có thể trước dài thời gian.

Khoan... Làm sao cảm thấy có điểm giống thời cổ đại hoàng đế chọn phi a!

“Đúng rồi, mẹ, người như thế nào thì thích hợp làm lão công?” Nhan Cát Tường đột ngột hỏi.

“Người thế nào a...” Nhan mẫu suy nghĩ một chút nói, “Vừa ôn nhu, vừa có thể tin, hiểu biết bao dung đối phương, có thể cho lão bà cảm giác an toàn nguyên vẹn.” Nhan mẫu vừa nói, còn bất chợt nhìn chồng đang bận rộn trong bếp.

Phải không? Nhan Cát Tường lẩm bẩm một tiếng.

Xem ra, họ Phí không có điểm nào phù hợp điều kiện!

Cũng không ôn nhu, cũng không thể tin, chớ đừng nói chỉ là cái gì bao dung, về phần cảm giác an toàn mà nói, đặt ở trên người họ Phí lại càng buồn cười, cô cùng hắn ở chung một chỗ chỉ có cảm giác nguy hiểm.

Công việc buổi sáng, Nhan Cát Tường theo thường lệ đầu tiên trên hành lang tầng một cao ốc Phí thị dò xét một chút, sau đó liền tới phòng quản chế, cùng đồng nghiệp khác giao ban.

Ngồi trên ghế phòng quan sát, cô nhìn hình ảnh nhỏ nhỏ của mọi người trên màn hình lớn.

“Có biến không?” Âm thanh của Mạnh Ti Ti từ trong điện thoại truyền đến.

“Tất cả bình thường.” Nhan Cát Tường nói. Thi vào bộ an ninh của Phí thị thật hết sức đúng đắn. Các loại máy móc quản chế an ninh cũng rất tân tiến. Mà hôm nay, giống như ngày thường vẫn bình an như chết.

Đem thân thể nặng nề tựa lưng vào ghế, Nhan Cát Tường hơi trì hoãn một chút cảm xúc.

Cạch!

Thanh âm đẩy cửa vang lên, Nhan Cát Tường cho là đồng nghiệp ca trước,

“Có vật gì để quên?”

“Người.”

Ngữ điệu âm nhu, mang theo đặc biệt khàn khàn, làm cho Nhan Cát Tường đột nhiên quay đầu lại, “Làm sao người lại tới nơi này?”

“Tìm người.” Phí Ôn Đình vuốt vuốt chìa khóa trong lòng bàn tay, ánh mắt yên lặng ngó chừng cô.

Theo động tác của hắn, tầm mắt của cô cũng tập trung vào cái chìa khóa trên tay hắn, “Người làm sao có thể có chìa khóa phòng quan sát.” Phòng quan sát quản lý hết sức nghiêm khắc, bình thường không phải là nhân viên bộ an ninh, căn bản không cho phép vào, cho dù là người trong bộ an ninh, nếu không có chìa khóa, căn bản cũng không vào được căn phòng này.

“Chìa khóa?” Phí Ôn Đình nhìn chìa khóa trong tay một chút, “Vương Khải đưa cho ta.”

Lão Đại cho? Nhan Cát Tường ngẩn ra.

Cái người từ trước đến giờ công thức hoá lão Đại kia, làm sao có thể đem chìa khóa phòng quan sát đưa cho người ngoài?

Hắn... Đến tột cùng là ai?

Hắn từng bước hướng cô đi tới, mà cô, ngồi yên trên ghế, cơ hồ không có động đậy.

Không phải là không muốn động, mà là đang trong tầm mắt của hắn, có loại cảm giác không nhúc nhích được.

“Cát Tường...” Chốc lát, hắn liền đi tới trước mặt cô, hai tay chống trên tay ghế, cúi người nhìn cô.

“Người... Người lại muốn làm gì?” Từ trước tới giờ không có cảm giác mình là kẻ yếu, nhưng lúc này, ở dưới tầm mắt của hắn, cô lại cảm giác mình giống như thỏ trắng bị sư tử nhìn.

“Ta muốn luyện tập.” Hắn nói.

“Luyện tập?” Luyện tập cái gì a? “Ta còn phải làm việc.” Mặc dù không biết hắn muốn luyện tập cái gì, bất quá cô cũng không có thời gian mà theo hắn.

“Không sao cả.” Đầu của hắn Vượt cúi càng thấp, chóp mũi cơ hồ để trên chóp mũi cô.

“Đợi... Đợi một chút...” Cho xin đi, hắn sẽ không phải là lại muốn...

Không đợi Nhan Cát Tường hô xong, cánh môi ôn nhuận kia đã dán lên chiếm hữu môi cô, răng của hắn gặm cắn đôi môi như cánh hoa của cô, đầu lưỡi tựa như trêu chọc chà qua hàm răng của cô, môi của cô.

Lại... Hôn cô... Hắn lại vừa không có sự đồng ý của cô tự tiện hôn cô!

Nhan Cát Tường không biết nên kêu người trước mặt tinh lực quá mức tràn đầy, hay là ca ngợi môi của mình quá mức hấp dẫn người khác, cho nên cứ nhiều lần bị rơi vào mồm sói.

“Người... Người...” Cô giãy dụa nói.

Bất quá lời của cô nói cũng là nói vô ích, người trước mặt hoàn toàn ngay từ đầu đã không nghe, chỉ chuyên tâm nhất trí hôn môi của cô —— hoặc nên nói là gặm.

So với mấy lần hôn trước, lần hôn này, hình thức đa dạng biến hóa.

Lại là hút, lại là mút, còn có cắn, liếm —— thậm chí đầu lưỡi của hắn còn ngay sau đấy tỉ mỉ chà qua trong miệng cô.

Ngô... Hắn đây là muốn vệ sinh khoang miệng cho cô sao?

Đợi đến khi kết thúc nụ hôn, Nhan Cát Tường miệng đã sưng phải đến nửa ngày.

“Đây chính là luyện tập người nói?” Cô tức giận hỏi. Đau a! Không cần soi gương cô cũng có thể tưởng tượng ta miệng mình bây giờ đang là cái dạng gì.

“Là người nói nụ hôn của ta kỹ thuật quá kém.” Hắn ngược lại trợn mắt nhìn cô một cái, tựa như trách cứ cô.

Ai? Là thế này phải không? Cho nên hắn mới nói muốn luyện tập? Nhan Cát Tường nghi ngờ chớp chớp đôi mắt, “Cho nên người mới nói muốn luyện tập?”

“Ừ.”

“...” Cô im lặng vuốt vuốt thái dương, “Nhưng cũng không cần cố ý tìm ta để luyện tập a.” Họa từ miệng mà ra là cái gì cô cuối cùng cũng biết.

Tròng mắt đen xinh đẹp nhú lại, hắn hung hăng nhìn cô chăm chăm cô, “Người không muốn?”

A, đúng a! Cô gật đầu liên tục.

Từ góc độ của cô, cô có thể dễ dàng nhìn thấy lồng ngực phập phồng của hắn, hiển nhiên, Phí thiếu gia tức giận không nhỏ.

“Cát Tường...” Một tiếng gọi đủ để cho người ta nổi da gà vang lên, sau đó Nhan Cát Tường mặt tựa như bánh bích quy bị Phí Ôn Đình dùng hai tay áp lấy, “Người thật hy vọng ta đi hôn nữ nhân khác sao?” Về mặt tức giận đã biến mất, thay vào đó chính là vẻ mặt tà mị nhưng hấp dẫn.

Đôi môi màu hoa hồng khẽ mở ra, trán của hắn chống lên trán của cô, mà hơi thở đặc biệt trên người hắn vây lấy cô.

Sẽ... Sẽ không phải là muốn sử dụng mỹ nhân kế đi. Nhan Cát Tường sửng sốt.

“Hay là... người chán ghét nụ hôn của ta?” Hắn tiếp tục “ôn nhu” nói, bất quá trong con ngươi lóe ra tia sáng, đủ để cho người tin rằng nếu Nhan Cát Tường gật đầu nói đúng vậy, hắn vô cùng có khả năng phát hỏa lần nữa.

Chán ghét sao? Nhan Cát Tường tự hỏi. Khóe mắt không khỏi liếc nhìn đôi môi khẽ mở trước mắt, trơn bóng, gợi cảm, khóe miệng khẽ nhấc lên, vô hạn phong tình.

Mặc dù cô không thích hắn không hỏi ý cô, liền tự tiện hôn cô, nhưng nụ hôn của hắn, cô thể nhưng chưa từng liên tưởng đến hai chữ “chán ghét”.

Nhan Cát Tường trực giác muốn lắc đầu, bất quá không thể cổ vũ vẻ kiêu ngạo của đối phương, cho nên vẫn là cứng người không nhúc nhích.

Phí Ôn Đình cũng không nói thêm gì nữa, chỉ từ từ gần sát đôi môi Nhan Cát Tường. Sau đó, lại bắt đầu một nụ hôn nóng bỏng.

Hai phút sau ——

“Lần này sao?” Đây là âm thanh hỏi thăm.

“Kém” Đây là trả lời.

Lại là hai phút nữa

“Như thế nào?”

“Vẫn là kém.” Bất quá âm thanh trả lời rõ ràng là thở không ra hơi.

Hai phút nữa (dừng tin tỷ ấy, lợi dụng cơ hội đẩy ca ạ)

“Như thế nào?”

“... Người... Người không nên nữa... Ngô...”

Nhan Cát Tường còn chưa kịp tung nốt Tam tự kinh của cô (ý nói là mấy câu mà ai cũng thuộc đấy, gì mà “nhân chi sơ, tính bản thiện...”), môi lập tức lại bị chiếm lấy một lần nữa.

Đợi đến khi Phí Ôn Đình tuyên bố luyện tập tạm thời kết thúc, đôi môi Nhan Cát Tường đã sưng có thể so với lập xướng.

Luyện tập hôn... Nói ra cũng làm người ta cảm thấy buồn cười!

Thế nhưng lại là sự thật, thế nhưng lại phát sinh trên người cô.

Đường đường ở cao ốc Phí thị, Nhan Cát Tường chỉ cảm giác mình ngay cả bước đi cũng bắt đầu phải né tránh, sợ bắt gặp Phí Ôn Đình. Từ ngày hôm qua cho tới nay, trên căn bản hắn cứ có cơ hội là lại đi tìm cô, mà khi hắn tìm được cô, chỉ cần chung quanh không có những người khác, cứ vậy tiếp theo chính là liên tiếp những nụ hôn nóng bỏng.

Được mỹ nam hôn vốn là một chuyện tốt, bất quá, có khỏe như người sắt cũng chịu không được cường độ luyện kỹ thuật hôn cao như thế a!

Xoạch!

Cô lại một lần nữa cảm nhận được có bóng ma chặn lại.

Ngượng ngừng ngẩng đầu, vô cùng ngoài ý muốn nhìn nam nhân bề ngoài như Thiên Sứ, bên trong lại như ác ma kia.

“Ta... Ta không được.” Trực giác bắn ra một câu như vậy, Nhan Cát Tường hai tay lập tức che môi của mình. Buổi sáng bị hấn hôn một giờ, làm hại môi của cô đến bây giờ cũng chưa khôi phục như cũ. Cho dù trở về phòng làm việc nghỉ ngơi cũng không yên, đều phải gờ ống tay áo lên che đôi môi, sợ bị người ta phát hiện.

“Đi theo ta.” Không như Nhan Cát Tường dự liệu, Phí Ôn Đình ngược lại cầm lấy cổ tay Nhan Cát Tường, sau đó kéo cô vào thang máy, nhấn nút xuống lầu một.

Ai?” “Đi nơi nào?” Cô bỗng chốc không kịp phản ứng, vẫn là ngơ ngác theo hấn vào thang máy

“Đi đón máy bay.”

“Đón máy bay, ý của người là đi sân bay đón người?”

“Đúng.”

“Chẳng lẽ người là người của bộ phận PR?” Cô lúc này mới phát hiện, hai người từ khi quen biết đến bây giờ, cô còn chưa biết hấn đến tột cùng là người thuộc ngành nào của công ty.

“Bộ phận PR?” Hấn nhướn mày, tựa hồ đang kỳ quái cô tại sao lại nói như vậy, “Không phải.”

“Vậy người là...”

Leng keng!

Thang máy đến đại sảnh lầu một, cũng khiến cho câu hỏi của Nhan Cát Tường nhanh chóng chết yểu.

Hấn lôi cô đi, hướng bãi đỗ xe của công ty đi tới.

“Ngừng ngừng ngừng!” Cô liên tục không ngừng la, “Người đi đón máy bay, kéo ta làm gì?”

“Đi cùng ta.” Phí Ôn Đình nói một cách đương nhiên.

Ngay cả cái này cũng muốn cô theo, có lầm hay không!

“Bây giờ là giờ làm việc của ta!”

“Ta biết.”

“Biết, biết người còn kéo ta!” Cô tức giận, “Người có biết hay không vô cớ bỏ bê công việc sẽ bị trừ bao nhiêu tiền lương a, nếu trong lúc ta bỏ bê công việc phát sinh chuyện gì ta lập tức cũng sẽ cuốn gói!”

Hấn nhướn mày, tà tà địa liếc cô một cái, “Ta không phải đã nói rồi, ở Phí thị, không ai dám đuổi việc người.”

“Làm sao người có thể khẳng định như vậy a?” Cùng một người tùy hứng, lấy mình làm trung tâm nói chuyện, quả nhiên không phải một bình thường.

“Ta chính là biết như vậy.” Hấn vừa nói, mở cửa xe, đem cô nhét vào Ferrari, sau đó chính mình theo lên xe.

“Ta muốn xuống xe.” Cô chuẩn bị mở cửa xe tự mình xuống xe, lại bị tay hấn đè xuống.

Phí Ôn Đình nhanh chóng lấy điện thoại ra, gõ xuống mã số liên tiếp,

“Này, Vương Khải sao? Là ta... Đúng, ta bây giờ cùng Cát Tường tới sân bay đón máy bay... Đúng, cứ như vậy.”

Một cú điện thoại đơn giản, thời gian thậm chí còn không tới một phút.

Nhan Cát Tường ngu ngơ nhìn Phí Ôn Đình nhét di động vào túi áo. Hấn... Hấn vừa mới gọi cho lão Đại sao?

“Như vậy, người có thể yên tâm rồi.” Hấn vừa nói, vừa khởi động xe. Nếu như không vì cô, hấn tuyệt đối sẽ không phiền phức như vậy cố ý gọi cú điện thoại này.

Yên tâm sao... Cô nhất thời im lặng cắn môi dưới của mình một chút, hấn cũng quan tâm suy nghĩ của cô sao?

7. Chương 7

Bên ngoài phòng đợi của sân bay, Nhan Cát Tường nhìn bảng giờ giấc treo ở đại sảnh, rồi lại nhìn nam nhân bên cạnh đang uống cà phê trong quán cà phê lộ thiên.

So với những người trong phòng đang lo lắng chờ máy bay hạ cánh kia, nam nhân trước mắt này lộ ra vẻ vô cùng nhàn nhã như đi chơi, nhàn nhã đến mức quả thực không giống như tới đón máy bay, mà giống như đặc biệt tới nơi này thưởng thức cà phê.

“Người thật sự xác định người tới đón máy bay?” Cô hoài nghi liếc nhìn đối phương nói.

“Nếu không người cho rằng ta không có chuyện gì làm chạy tới nơi xa xôi này” Cầm lấy tách cà phê trong tay, Phí Ôn Đình ưu nhã uống một ngụm.

Cao quý!

Trong đầu Nhan Cát Tường hiện lên cái từ hình dung này. Nếu như không phải tính cách hắc còn phải xen xét lại, chỉ bề ngoài cứng chỉ mà nói, hắc tuyệt đối đủ điều kiện trở thành bạch mã hoàng tử trong mắt nữ nhân.

“Người đang suy nghĩ gì?” Cô xuất thần, khiến cho hắc nhíu mày hỏi.

“Người.” Cô vô thức nói, cho đến khi lời đã ra khỏi miệng, mới kịp phản ứng mình nói cái gì.

“Người đang nghĩ tới ta?” Gương mặt vốn còn đang chảy dài trong nháy mắt chuyển thành nở nụ cười, Phí Ôn Đình tâm tình vô cùng tốt nhìn Nhan Cát Tường.

Vốn muốn phủ nhận, nhưng khi nhìn đến hắc lộ ra nụ cười như thế, cô vẫn là thuận theo tâm ý, đành hoàng gật gật đầu, dù sao, mới vừa rồi cô nghĩ trong đầu đích thực là liên quan đến hắc.

Phí Ôn Đình lướt tay qua mặt bàn, cầm tay của đối phương, ngón tay thon dài, nhẹ nhàng ma sát bàn tay mang vòng tay trắng tinh của Cát Tường, “Cát Tường, ta thích người nghĩ tới ta.” Thanh âm của hắc mang theo một chút ngọt ngào cùng nụ cười.

Vừa mê người, vừa đáng yêu.

Hắc như một hoàng tử hay thay đổi, dung mạo trước sau bất đồng. Theo tâm tình bất định mà biến hóa các loại diện mạo.

Trong nháy mắt, lòng của cô có một chút cảm giác rơi vào tay giặc, rơi vào tay giặc khi hắc tươi cười ôn nhu như vậy.

“Cát Tường, sau này, người chỉ cho nghĩ tới chuyện của ta.” Thanh âm của Phí Ôn Đình tiếp tục từng giọt từng giọt truyền vào tai cô, đến trong đầu cô.

Chỉ nghĩ chuyện của hắc? “Ta...”

“Được không?” Hơi thở như hoa, loại thanh âm hoa lệ, như thì thầm níu non.

Chuyện như vậy, làm sao có thể đáp ứng! Không được, phải từ chối, từ chối! Cô ở trong lòng lớn tiếng nói.

“Được không? Cát Tường...” Thanh âm như lưới, bao phủ tất cả thần kinh của cô, mà trên mặt hắc là nụ cười cùng mong đợi, làm cho cô không nỡ dời mắt.

“... Được.” Lời nói, cứ như vậy thốt lên (hồ hồ, nói mà)

Sau đó một giây, Nhan Cát Tường ngay sau đó muốn ôm đầu ai oán.

Trời ạ! Cô vừa nói cái gì! Muốn chết, muốn chết, cô rõ ràng không muốn nói như vậy a!

“Thật tốt!” Trên mặt của hắn, có một loại thỏa mãn cô chưa bao giờ nhìn thấy, “Sau này, ta cũng chỉ nghĩ đến chuyện của Cát Tường.” Hắn kéo tay cô, tới bên môi của mình, giống như lễ nghi cung đình, trịnh trọng ở trên lưng bàn tay cô ấn xuống một nụ hôn.

Lời nói vừa rồi có chút ít, giống như thề thốt, giống như hứa hẹn.

Mà nụ hôn của hắn, giống như một loại minh chứng.

Lòng của cô thẳng thắn nhảy lên một cái, mạnh mẽ đến mức ngay cả cô cũng cảm thấy không giải thích được.

Thật là nhanh, tim đập thật là nhanh, hơi nóng, bắt đầu từ bên tai ngay sau đó lan đến toàn thân.

Mặt của cô nhanh chóng đỏ rực, mà hắn, ngẩng gương mặt đỏ rực của cô, hài lòng cười.

“Người...” Không được tự nhiên giật mình xoay cổ tay, Nhan Cát Tường đem tay rút về.

Phí Ôn Đình khẽ cau mày, nhưng ngay sau đó lại khôi phục như thường, nở nụ cười như cũ.

Chậm rãi buông tay, hắn cầm lấy chiếc thìa nhỏ màu bạc trên bàn, nhẹ nhàng khuấy cà phê.

Một màn vừa rồi kia giống như ảo ảnh, nếu như không phải trên khóe miệng của hắn còn nụ cười mơ hồ, cô thậm chí hoài nghi mới vừa rồi có phải ảo giác của mình hay không.

“Người hôm nay tới đây đón người nào?” Cô tự tìm chuyện để nói, nghĩ lấy phương thức nói chuyện để giảm bớt không khí nặng nề kia một chút.

“Hai rất người nhàm chán.” Hắn nhẹ buông trông mắt, nhìn cà phê trong chén đang vẽ ra một vòng gợn sóng.

“Nhàm chán?” Cô kinh ngạc, sắc đỏ trên mặt hơi thoáng tan đi.

“Bởi vì bọn họ luôn nói những lời rất nhàm chán.” Phí Ôn Đình cũng không chút để ý đáp.

Lời của hắn lại chỉ làm cho cô càng thêm nghi ngờ, “Người muốn đón người, đến tốt cùng là ai a?”

“Cha mẹ của ta.” Hắn nhẹ nhướng mắt, cười khanh khách ngẩng nhìn cô, “Một đôi cha mẹ rất không thú vị.”

“...” Không thú vị? Nhan Cát Tường hết chỗ nói rồi. Hắn thật sự nên dùng những từ như thế này hình dung cha mẹ của mình sao?

Buổi chiều 4 giờ 20 phút, máy bay đúng lúc đã tới.

Sau đó trong những người ở phi trường, Nhan Cát Tường cuối cùng cũng gặp cha mẹ đối phương.

“A Đình a!” Người chưa thấy, tiếng đã tới, sau đó một bóng đen liền hướng Phí Ôn Đình phi tới. Vốn là, người tới dường như muốn cho người kia một cái ôm thật lớn, bất quá bởi vì Phí Ôn Đình rất “tiêu sái” tránh được, cho nên khiến đối phương trực tiếp chụp một cái vào khoảng không.

“Thiệt là, tốt xấu gì cũng phải cho ta một cái tính cảnh phụ tử gặp lại.” Phí phụ không tình nguyện thu hồi hai cánh tay, như trách cứ nhìn con.

Ưu nhã phủi vạt áo, Phí Ôn Đình thản nhiên nói: “Ta không thích.” Hắn từ trước đến giờ không thích cùng người khác đụng chạm, đối với Cát Tường là ngoại lệ.

“Ai...” Phí phụ vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài, là hắn biết con hắn chính là đáp án này.

“A Đình, người xem, đây là quà mẹ mang về cho người, người nhìn xem người có thích hay không.” Phí mẫu cũng trên mặt kích động, chuẩn bị đem quà trong túi ngay tại đây đưa cho con trai thưởng thức.

“Mẹ, về đến nhà ta tự nhiên có thể nhìn.” Hắn khoát khoát tay, ngăn động tác của mẫu thân lại.

“A Đình a, chúng ta đi lâu như vậy, người có nghĩ đến chúng ta hay không?” Một đôi cha mẹ nhìn chăm chăm con nói.

“Nghĩ.”

“Thật sao?”

“Bởi vì ta muốn biết các người rốt cuộc lúc nào mới tính trở lại tiếp quản công ty.” Phí Ôn Đình mặt không chút thay đổi nói, nhưng ngay sau đó cúi đầu nhìn thời gian trên đồng hồ một chút, lại ngẩng đầu, đối với Nhị lão trước mắt nói: “Ta đã tới đón máy bay.” Nói xong, liền xoay người, kéo Nhan Cát Tường ở một bên, hướng cửa đi tới.

A? Cứ như vậy?

Nhan Cát Tường thấy vậy sửng sốt.

Đối phương không phải cha mẹ của hắn sao? Tại sao không có một chút cảm động của thân nhân gặp lại, ngược lại lại như công thức hoá vậy?

“Đợi... đợi một chút!” Cô chợt ngừng lại thân thể kêu lên.

“Sao vậy?” Hắn ngừng cước bộ lại, xoay người lại nhìn cô.

“Như vậy là được?” Cô hoài nghi ngó ngó hắn.

“Đúng.” Hắn đương nhiên gật đầu, “Buổi tối muốn ăn gì?”

“...” Bây giờ, không phải là lúc thảo luận buổi tối ăn gì đi. Điều này cùng với tưởng tượng của cô về đón máy bay khác nhiều lắm, “Tại sao người có thể đối với cha mẹ người như vậy?” Vốn cho là hắn chỉ ở trước mặt mình tùy hứng, bá đạo, lấy mình làm trung tâm, không nghĩ tới ở trước mặt cha mẹ hắn cũng giống như vậy.

“Ta tại sao không thể như vậy?” Hắn kỳ quái nhìn cô hỏi ngược lại.

Cho xin đi, hắn rốt cuộc có phải người Trung quốc hay không a, ít nhất nên có đức tính truyền thống tốt đẹp a. Hai cái tay vô ý nắm lấy nhau hạ xuống, cô chuẩn bị cho hắn cập nhập một chương trình giáo dục thật tốt, “Đó là bởi vì...”

“Vị tiểu thư này là?” Thanh âm Phí mẫu hơi run run kích động, cắt đứt lời của Nhan Cát Tường.

“A.” Nhan Cát Tường lúc này mới nhớ ra mình chưa tự giới thiệu, “Cháu là đồng nghiệp của Đình, họ Nhan, các bác có thể gọi cháu là Cát Tường.”

“Cát Tường, ” Phí phụ mỉm cười gật đầu, “Tên rất hay.”

Tên rất hay sao? Nhan Cát Tường trong lòng rất có chút bất đắc dĩ.

Mà Phí mẫu ở một bên, thì rất chăm chú nhìn chăm chăm tay của Phí Ôn Đình cùng Nhan Cát Tường đang giao nhau ở một chỗ, sau đó dùng thanh âm run run hỏi: “Người là... bạn gái A Đình sao?” Đứa con trai này của cô, từ trước đến giờ không thích cùng người khác tiếp xúc, cho nên, chủ động nắm tay đối phương, quả thực là kỳ tích. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có từ bạn gái này tương đối phù hợp tình huống.

“Bạn gái?” Nhan Cát Tường thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình làm nghẹn chết.

“Ta biết, A Đình nhà chúng ta tính tình đáng trách một chút, bất quá, ta tin rằng nếu như hắn thật lòng yêu một người sẽ tuyệt đối là một bạn trai rất tốt.” Phí mẫu vừa nói, nhân tiện kích động cầm tay phải rảnh rỗi của Nhan Cát Tường lên, liền tiếp đưa đưa.

Vấn đề là, bọn họ hoàn toàn không phải a! Nhan Cát Tường có chút nhức đầu muốn giải thích: “Cái kia...”

“Không nghĩ tới, trở lại, A Đình đã có bạn gái.” Phí phụ cũng tiến lên phía trước nói, “Cát Tường, không nghĩ tới bên cạnh con của chúng ta cũng có nữ nhân xuất hiện, A Đình làm phiền người.” Giọng nói, mặc dù không kích động bằng Phí mẫu, nhưng nhìn ánh mắt lộ ra một loại cảm kích trong đó.

Không có... Không có làm đi! Mặc dù hết sức không muốn đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của Nhị lão, bất quá Nhan Cát Tường cảm giác mình giờ phút này vẫn là cần thiết làm sáng tỏ một chút hiểu lầm, “Ta nghĩ, các người có thể là...”

“Không chỉ là bạn gái.” Lời của cô, lại một lần nữa bị cắt đứt, bất quá, lần này mở miệng chính là Phí Ôn Đình.

Ba người, sáu con mắt, thoảng chốc toàn bộ tập trung vào bóng dáng cao lớn kia.

“Cô ấy còn là vợ chưa cưới của ta.” Phí Ôn Đình đưa tay nắm trên vai Nhan Cát Tường, thanh âm rõ ràng nói: “Ta sẽ cùng cô ấy kết hôn.”

Một câu nói xong, bốn người trong lúc đồng loạt trầm mặc.

Thật lâu sau... Thật lâu sau... Sau...

“Kết hôn?” Giọng nữ chợt vang lên trong đại sảnh phi trường.

Thiên lôi a, tôi đánh cô một phát đi.

Đây là lần đầu tiên Nhan Cát Tường đến dinh thự nhà họ Phí, bất quá giờ phút này cô hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức nhà cửa xa hoa,

“Ta lúc nào nói muốn cùng người kết hôn?” Thanh âm tranh chấp, to rõ mà bốc lửa. Đứng bên cạnh chiếc bàn dài trong phòng khách nhà họ Phí, Nhan Cát Tường giận dữ trừng mắt nhìn người trước mặt.

“Ta nói rồi.” Phí Ôn Đình đơn giản nói.

“Ta dẫu gì cũng là người đi, người có thể tôn trọng một chút ý kiến của ta hay không? Ta căn bản là chưa có đồng ý chuyện này đi.” Hần tùy hứng đã sắp làm cho cô chịu không nổi.

“Chẳng lẽ người muốn từ chối sao?” Hần nhìn cô chằm chằm, hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên!” Cô không hề nghĩ ngợi đáp.

“Tại sao?” Cau mày, hần tựa hồ không thể tiếp nhận đáp án của cô.

“Bởi vì ta cùng người lúc này căn bản là không có tình yêu a.” Chẳng lẽ ngay đạo lý đơn giản này, hần cũng không rõ sao?

“Yêu?” Trong mắt của hần lóe lên nghi hoặc.

“Người yêu ta sao? Không có phải hay không!” Nhan Cát Tường hai tay khoanh lại, nhún vai nói, “Vây cho nên chúng ta căn bản không có khả năng kết hôn. Huống chi, chúng ta cái vốn cũng không phải nam nữ bằng hữu gì!”

“Chúng ta đang hẹn hò.” Môi Phí Ôn Đình cơ hồ kéo thẳng tắp bật ra.

“Ta căn bản là chưa có đáp ứng đi.” Hần lúc nào mới có thể tôn trọng cô một chút a.

“Nhưng người cũng không có phản đối.” Hần đưa ra giải thích bất đồng.

Đó là bởi vì cô khiếp sợ quá độ, đã quên phản đối!

“Tóm lại, hẹn hò, bạn trai, càng sâu tới kết hôn, những điều này đều phải lấy ‘Yêu’ làm trụ cột, ta cũng không có ý định đem yêu thương làm thành một cuộc chơi, cho nên nếu như người chỉ mong đợi thấy một món đồ chơi thú vị, vậy ta tuyệt đối không phù hợp yêu cầu của người.” Nhan Cát Tường nghiêm mặt nói.

Yêu sao? Thì ra là cô mong đợi chính là yêu sao? Khẽ chớp chớp đôi mắt đen, Phí Ôn Đình chậm rãi mở ra đôi môi, “Ta cũng không có đem người trở thành thành món đồ chơi.” Thanh âm tựa như thăm thì, âm lượng mặc dù không lớn, cũng rất rõ ràng. Có lẽ bắt đầu là như thế, nhưng là bây giờ, tuyệt đối không phải vậy.

Bởi vì không có ai sẽ đem món đồ chơi trở thành món đồ quan trọng duy nhất, cho dù có thú vị đi chăng nữa.

Nhan Cát Tường đột nhiên cứng người lại, “Tóm lại... Tóm lại chính là không đúng!” Ngay cả chính cô cũng không biết muốn nói gì. Vì cái gì, chỉ một câu nói của hần, lại làm cho cô có loại cảm giác chìm vào trong đó, không thoát thân được?

Chẳng bao lâu, cô lại bắt đầu quan tâm đến lời nói của hần?

Cùng lúc đó, phụ mẫu Phí gia cũng ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, vừa uống trà, vừa nhìn hai người tranh chấp.

“Con dâu tương lai của chúng ta thật có tinh thần a.” Phí mẫu càng nhìn Nhan Cát Tường càng hài lòng.

“Đúng vậy a.” Phí phụ cũng vui mừng gật đầu, “Lần đầu tiên thấy có nữ nhân có thể cùng A Đình gây lộn như vậy.” Con thích đối phương không phải là không có lý.

“Lão công a, chúng ta cuối cùng cũng đợi được ngày này, người nói, bao lâu thì có thể cử hành hôn lễ?”

“Hắn là nhanh đi, có lẽ bây giờ trước tiên có thể đi nhà hàng đặt chỗ ngồi.”

Cùng phòng khách, so với không khí khẩn trương bên kia, không khí bên này quả thực nhàn nhã đến kỳ cục.

“Các bác hiểu lầm!” Vốn là còn ở đẳng cấp nhau, Nhan Cát Tường vừa nghe đến hai chữ tiệc rượu, vội vàng chạy vội tới hô.

“Hiểu lầm?” Nhị lão ngó nhau.

“Không biết a.” Phí mẫu vội vàng đứng dậy, thân thiện kéo Nhan Cát Tường, “Ta nhìn người cùng A Đình nhà chúng ta rất xứng a.”

Đây không phải vấn đề xứng hay không xứng.

“Hay là, người đối với A Đình có chỗ nào không hài lòng?” Phí phụ ở một bên mở miệng hỏi.

Phí mẫu ngay sau đó có chút khẩn trương, nắm tay Nhan Cát Tường thật chặt, “Cát Tường, A Đình nhà chúng ta thật sự rất tốt, tin ta, hẳn sau này tuyệt đối sẽ rất rất cưng chiều người.”

Đứa con cá tính, từ trước đến giờ không dễ động tình, mà một khi đã động, bà tin tưởng đây tuyệt đối là cuồng liệt mà nóng rực.

Đối mặt với ánh mắt khát vọng của Phí phụ Phí mẫu như thế, Nhan Cát Tường đột nhiên cảm thấy có chút khó có thể mở miệng nói rõ sự thật. Dù sao, cô không đành lòng nhìn hai người trước mắt trong nháy mắt hiện ra vẻ mặt mất mát.

Bất quá, cũng kỳ quái, ngẫm lại Đình cũng không giống loại nam nhân không tìm được nữ nhân a, tại sao Phí phụ Phí mẫu gặp cô lại kích động như thế, thậm chí đem cô giống như thần thánh cứu mạng, sợ cô không vừa ý con trai bọn họ. (Dạ, có trách thì trách tính ‘A Đình’ quái quá, không ai chịu được)

Có lẽ là cá tính quá tệ của hắn là nguyên nhân đi. Nhan Cát Tường nhìn Phí Ôn Đình một chút, âm thầm nghĩ.

“Này, người qua giải thích a.” Cô hướng về phía hắn hô, đem hắn đang một bên xem cuộc vui tha xuống nước.

“Giải thích?” Phí Ôn Đình nhướn nhướn lông mày, tựa hồ cảm giác lời của đối phương rất tức cười.

Cô là kẻ ngốc sao? Nhan Cát Tường tự mình ai oán một tiếng. Cô cái gì cũng có thể nghĩ, khi tuyệt vọng lại muốn tên đầu sỏ của mọi tai họa này ra giải thích. Tất cả vấn đề, căn bản là tại hắn liên lụy mà ra.

“Phí bá phụ, phí bá mẫu, cháu...” Cô khẽ mấp máy môi tính toán nhờ người không bằng nhờ mình.

“Ừ?” Hai cặp mắt tha thiết chờ đợi, nhìn ra được bọn họ có bao nhiêu mong đợi.

“Ta...” Không biết từ đâu tới, trong đầu của cô xẹt qua chút “lòng mềm yếu”. Cô thích mềm không thích cứng, nhất định là không cách nào đối mặt với loại ánh mắt này.

“Cái gì?”

“Ta... Ta chỉ cảm thấy Phí bá phụ càng nhìn càng quen mắt, Hmm... Hmm...” Lời nói đến trên miệng, nghẹn lại thành ra vòng vo, Nhan Cát Tường cười ha ha nói.

Bất quá nói lại, khuôn mặt Phí bá phụ này, cô thật sự là càng nhìn càng quen mắt. Loáng thoáng rất giống ..

“Nhìn quen mắt?” Phí phụ sững sốt.

“Đúng vậy, cùng chủ tịch Phí thị dung mạo rất giống.” Cô đang nhớ lại mấy tháng trước, Ti Ti từng cầm một quyển tạp chí tài chính và kinh tế, phía trên in hình ảnh Phí Đồng. Ti Ti lúc ấy còn nói, muốn từ dung mạo Phí Đồng tưởng tượng ra tổng giám đốc là cái dạng gì.

“Chủ tịch Phí thị?” Phí phụ ngay sau đó cười nói, “Vậy chẳng phải là hình của ta sao.”

“A?” Mồ nữ trong nháy mắt hóa đá. Phí bá phụ... Chủ tịch Phí thị... Tựa hồ... Là cùng một họ đâu, “Như vậy Phí bá phụ chính là....chủ tịch Phí thị?”

“Đúng.”

Cổ cứng ngắc xoay chuyển, ánh mắt Nhan Cát Tường chuyển đến trên thân người cao gầy kia, như vậy, nói cách khác, Đình chính là tổng giám đốc của Phí thị?

Hắn họ Phí, trong tên lại có chữ Đình, mà tổng giám đốc Phí thị, tên là Phí Ôn Đình. (lúc đón máy bay ca ý đã nói là muốn papa về tiếp quản công ty mà, giờ tỷ mới nghĩ ra? Máu chậm lên não quá đi)

Nếu như là người bình thường, chỉ sợ sớm đã có thể đem hai người liên hệ với nhau. Nhưng hết lần này tới lần khác Nhan Cát Tường bất ngờ là không có bất kỳ liên tưởng nào.

“Ai...” Tiếng thở dài sâu kín lại một lần từ trong miệng cô tràn ra. Ngày hôm qua bị kích thích quá mức nghiêm trọng, thế nên cô bây giờ còn chưa khôi phục như cũ.

“Cát Tường, người rốt cuộc là làm sao?” Thật sự chịu không được bạn tốt than thở khác thường như thế, Mạnh Ti Ti cẩn thận đánh giá đối phương nói.

“Ti Ti, ta... Ai...” Lời của cô vừa nổi lên, lại không nhịn được thở dài một tiếng. Trong khoảng thời gian này, từ trước đến nay người cô chung đụng, cứ nhiên lại làm tổng giám đốc công ty mình, nói ra chỉ sợ người ta không tin được. Không trách được hắn có thể từ trong tay lão Đại lấy được chìa khóa phòng quan sát, có thể có một căn phòng kỳ quái như vậy trên tầng 85, hơn nữa có thể dùng giọng rất khẳng định nói cho cô biết, ở công ty này, không ai dám đuổi việc cô. Dù sao, cả công ty, trừ chủ tịch, hắn lớn nhất.

“Cát Tường, người có lời gì cứ nói a.” Mạnh Ti Ti vỗ vỗ vai Nhan Cát Tường.

“Ti Ti, thành thật nói xem, người bây giờ vẫn còn đối với tổng giám đốc đầy ảo tưởng đúng không?” Cô rất chân thành hỏi bạn tốt.

“Đó là đương nhiên.” Mạnh Ti Ti hai tay nắm chặt, trong nháy mắt trên mặt tràn đầy mơ màng vô hạn, “Người nói xem, tổng giám đốc của công ty đến tốt cùng là nam nhân thế nào? Ôn nhu như gió xuân, hay là lãnh khốc như băng, hay là sáng sủa nhiệt tình?” (không phải dạng nào trong số đó a)

Ngô... Từ ngữ hình dung mà Ti Ti dùng, tựa hồ không có cái nào có thể phủ hết trên người Phí Ôn Đình, “Người không nghĩ tới hắn là một người bình thường sao?” Nhan Cát Tường hỏi.

Mạnh Ti Ti không thèm để ý khoát khoát tay, “Làm người nha, tất cả phải có chút ảo tưởng, cuộc sống mới có thể tốt đẹp hơn.”

Nhan Cát Tường sờ sờ mũi, không quấy rầy bạn tốt tiếp tục ảo tưởng. Nếu như bây giờ cô nói với Ti Ti, thật ra tổng giám đốc là một người vừa tùy hứng, vừa ích kỷ, luôn tâm tình bất định, làm cho người ta đoán không ra, không biết ảo tưởng của Ti Ti có thể lập tức tan biến hay không.

“Nhan Cát Tường, lão Đại tìm người.” Một vị đồng nghiệp vỗ vỗ vai Nhan Cát Tường nói.

“Tìm ta?” Cô vội vàng đứng dậy, đi vào phòng quản lý.

“Lão Đại, tìm ta có chuyện gì?”

“Phòng Tổng giám đốc gọi điện thoại tới, bao người bây giờ đi lên.” Vương Khải đơn giản sáng tỏ nói.

“Cái gì?” Nhan Cát Tường kinh ngạc trở tay chỉ vào mình, “Ta lên phòng tổng giám đốc?”

“Đúng vậy, tổng giám đốc nói 10 phút sau người nhất định phải đến phòng tổng giám đốc.” Vương Khải cúi đầu nhìn đồng hồ, rồi nói: “Nhớ đừng tới trễ.”

“...” Còn muốn đứng giờ. Nhan Cát Tường trợn trắng mắt. Phí Ôn Đình, rốt cuộc muốn làm sao a!

Tầng 87, Nhan Cát Tường lần đầu tiên bước vào nơi này.

Cầm địa trong truyền thuyết, trừ quản lý cấp cao, có rất ít người có thể tới nơi này.

Đẩy ra cửa thủy tinh trong suốt, cô liền thấy một nữ nhân đứng dậy hướng cô đi tới.

“Người là Nhan tiểu thư sao.” Đối phương hỏi như vậy.

Nhan Cát Tường gật đầu, đánh giá nữ nhân trước mắt. Trên người là bộ đồ công sở chuyên nghiệp, mái tóc đen nhánh búi sau đầu, khiến cho cả người nhìn qua tăng thêm mấy phần đoan trang.

“Ta là thư ký của tổng giám đốc, Dịch Mai.” Nữ nhân tự giới thiệu mình.

“Dịch thư ký.” Nhan Cát Tường lễ phép nói, “Cái kia... Phí... Ách, tổng giám đốc gọi ta tới nơi này có chuyện gì không?” Ở trên địa bàn của hắn, vẫn là gọi hắn tổng giám đốc tốt hơn.

“Cái này... Ta cũng không rõ.” Dịch Mai bó tay, cô còn tưởng Nhan Cát Tường tự biết đâu.

“Người cũng không biết sao?” Nhan Cát Tường gãi gãi đầu. Bằng tế bào não có hạn của cô, thật sự đoán không ra Phí Ôn Đình cố ý gọi cô tới phòng tổng giám đốc rốt cục là muốn làm gì.

“Tổng giám đốc từ trước đến giờ không thích người khác hỏi nhiều chuyện của hắn.” Dịch Mai giải thích, nhưng ngay sau đó lại an ủi đối phương một chút, “Yên tâm, sẽ không có đại sự gì, huống chi tổng giám đốc bây giờ lại thích người như vậy.”

“Thích?” Cô ngẩn ngơ, “Hắn thích ta?”

“Người không biết?” Không chỉ có Nhan Cát Tường kinh ngạc, Dịch Mai còn kinh ngạc hơn.

Nhan Cát Tường chậm rãi lắc đầu, còn đang tiêu hóa lời của Dịch Mai, “Hắn thích ta sao?”

Dịch Mai hoài nghi nhìn nhìn vẻ mặt đối phương, sau đó xác định Nhan Cát Tường có vẻ là thật sự rất bối rối.

“Nhan tiểu thư, ta nghĩ, tổng giám đốc thích người điểm này là không thể nghi ngờ.” Từ Phí Ôn Đình điều tra hồ sơ nhân viên bộ an ninh, đến tâm tình vui vẻ ăn điểm tâm, Dịch Mai có thể nói là ấn tượng khắc sâu.

“Nhưng là...” Nhan Cát Tường vẫn nghi ngờ, hắn thích cô sao? Từ khi nào thì bắt đầu?

Ba!

Cửa phòng tổng giám đốc buồng người dùng tay nặng nề đẩy ra, “Dịch Mai...” Thân ảnh cao to đứng trước cửa phòng tổng giám đốc, sau đó nhìn thấy người đứng cùng cùng thư ký của mình, ngay sau đó thẳng tắp đi tới,

“Đã tới còn để ta chờ lâu như vậy!” Một tay nhấc lên tay của đối phương, Phí Ôn Đình kéo Nhan Cát Tường hướng phòng tổng giám đốc đi tới.

“Này, đừng nắm chặt như vậy, đau tay.” Nhan Cát Tường giãy dụa dưới cổ tay, ai oán nói.

“Người còn nói, ta nói trong 10 phút phải lên, người lại làm cho ta chờ lâu như vậy.” Hắn không khách khí trừng mắt nhìn cô một cái, năm ngón tay nắm trên cổ tay cô vẫn là nói lỏng ra một chút.

“Nào có, không phải là vừa đúng 10 phút sao.” Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường.

“Là quá năm mươi ba giây.” Hắn tức giận cãi chính.

“Chỉ hơn có năm mươi ba giây, cũng không chết người.” Cô lẩm bẩm trong miệng.

“Người còn nói!”

Một hồi đối thoại, rốt cục theo cánh cửa phòng tổng giám đốc mà khép lại.

Dịch Mai ngơ ngác nhìn cửa phòng tổng giám đốc, thật lâu mới phục hồi tinh thần. Mặc dù... Cô đã sớm đoán ra tổng giám đốc thích Nhan Cát Tường bộ an ninh, bất quá, hôm nay cuối cùng cũng chân chính nhìn thấy hai người ở chung với nhau.

Thật sự là quá sét đánh, lại có thể cùng tổng giám đốc nói chuyện như vậy.

Phòng làm việc rộng rãi, lộ ra xa hoa và tĩnh mịch.

Trong lúc Nhan Cát Tường đánh giá căn phòng trước mắt này, không khỏi âm thầm chất lưỡi hít hà. Đây chính là phòng làm việc của tổng giám đốc Phí thị, sợ rằng chỉ là một cái bàn làm việc cũng không biết bằng mấy tháng tiền lương của cô đi.

“Có thể... buông tay đi.” Cô cúi đầu, nhìn nhìn tay hẩn nắm cổ tay cô nói, “Tổng giám đốc.” Môi mấp máy, cô thở ra cách xưng hô cô chưa bao giờ gọi.

“Ai bảo người gọi ta tổng giám đốc rồi?” Phí Ôn Đình không vui nhàu mày, vươn tay, nắm lấy cằm Nhan Cát Tường, khiến cho tầm mắt của cô đối diện của hẩn, “Ta đã nói rồi, gọi ta ‘Đình’.”

“Nhưng người cũng là tổng giám đốc Phí thị.” Cảm giác cảm thấy giờ phút này đối mặt với hẩn không giống trước kia, không khí chung quanh tựa hồ càng làm cho người ta hít thở không thông. Là bởi vì thân phận hẩn sao?

Vốn cho là hẩn chỉ là một đồng nghiệp cùng công ty, không nghĩ tới lại là tổng giám đốc, chính là một nhân vật có thể tùy thời làm cho cô về nhà hững gió Tây Bắc.

“Vậy thì sao?” Môi của thẳng tắp bật ra, cặp mắt đẹp kia vững vàng nhìn cô chằm chằm.

Thật sự là... không được tốt lắm! Nhan Cát Tường chột lác đầu.

Cùng lắm thì, chính cô từ chức, lại đi tìm một công việc mới đi. Nghĩ tới đây, tâm tình nhất thời thoải mái không ít, “Người gọi ta tới đây, rốt cuộc là muốn nói cái gì?” Cô đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Nhan Cát Tường vừa hỏi như thế, cũng làm cho Phí Ôn Đình trầm mặc xuống.

Lông mi thật dài nhẹ che đi đôi mắt như nước, hẩn giống như đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào.

Mà cô, thì suy đoán hẩn có nói cái gì đó, làm cho cô sau này tiếp tục không có việc gì cũng phải đi theo hẩn sao? Hay là lại tính toán giống như lúc trước, đến luyện hôn khủng bố cô, hay là...

Đôi môi khiêu gợi kia khẽ mở ra, Phí Ôn Đình chậm rãi mở miệng nói: “Người đã nói, bạn trai, rồi đến kết hôn, những điều này là phải lấy ‘Yêu’ làm cơ sở.”

Lời nói đột ngột, cùng với trong tưởng tượng của Nhan Cát Tường khác xa vạn dặm.

“Đúng... Đúng vậy.” Cô ngơ ngác gật gật đầu, hẩn không có chuyện gì nói cái này làm gì?

“Nói cách khác, chỉ cần yêu nhau, là có thể lui tới, thậm chí kết hôn?” Hẩn nhìn cô chằm chằm, hỏi.

Cặp con ngươi màu đen kia, có một tia sáng hấp dẫn mê người. Nhan Cát Tường chỉ cảm thấy ánh mắt đời không ra, “Trên căn bản... Đúng vậy.” Cô lại gật đầu một cái.

“Vậy, Cát Tường...” Thanh âm của hẩn, hơi thở như hoa, mị hoặc lòng người, “Ta sẽ yêu người.” Ngón tay chậm rãi mơn trớn tóc cô, hẩn vừa nói ra kết luận của hẩn sau một buổi tối suy nghĩ.

“Gì?” Tựa như đánh đòn cảnh cáo, Nhan Cát Tường chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng. Yêu, hẩn nói “Yêu” cái chữ này sao?

“Nếu như nhất định phải yêu người mới có thể có được người, vậy ta sẽ yêu người.” Hẩn đem cô ôm vào trong ngực, tình tế hít lấy hương thơm từ tóc cô, “Sẽ chỉ cưng chiều một mình người.”

Cô bị động đậy trong ngực hẩn, “Người nói người muốn yêu ta?” Hẩn những lời này, so với Dịch Mai nói hẩn thích cô, càng làm cho cô khiếp sợ.

“Đúng.” Hơi thở của hẩn phun trên cổ cùng vành tai của cô.

“Nhưng là người hiểu cái gì là yêu sao?” Cô hoài nghi nói. Mặc dù hắn đã 28 tuổi, nhưng trong khoảng thời gian chung đụng, cô cũng không khó phát hiện ra đối với cách xử lý tình cảm, hắn quá mức ích kỷ, quá mức bá đạo, không giống một người trưởng thành, mà giống một thiếu niên không tiếp xúc xã hội.

“Kia có khó hiểu không?” Hắn khẽ nghiêng đầu, như là nghe được một mẩu chuyện cười hay, cười khẽ một tiếng, “Ta chỉ cần biết ta để ý người, vậy là đủ rồi, mà người cũng phải để ý ta, Cát Tường, chỉ một mình ta.” Ngón tay từ tóc cô trượt đến bên môi của cô, sau đó liên tục lặp lại ma sát.

Môi bắt đầu nóng lên, vì ngón tay của hắn.

“Nếu như chỉ là để ý, vậy cũng không chứng minh đó là ‘Yêu.’” Nhan Cát Tường chợt hiểu rõ ý định của Phí Ôn Đình lui về sau mấy bước nói.

Nếu lại bị hắn ôm lấy như vậy, khó bảo toàn sẽ không bị cái loại không khí này mê hoặc.

“Tại sao?” Trong mắt của hắn là một cái nhìn khó hiểu, “Người muốn cảm giác yêu, ta sẽ cho người, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Lại một lần nữa tiến tới gần cô, tay của hắn túm lấy vai của cô.

Không đủ, không đủ, cô muốn yêu, vốn cũng không phải là như vậy a!” Người không hiểu.” Liếm đôi môi hơi khô, cô nói.

“Ta hiểu.” Hắn cúi người, nhìn thẳng cô, “Ta sẽ chỉ yêu một mình người, cho nên, người cũng phải chỉ yêu một mình ta, Cát Tường.”

Nếu như yêu là một thứ có thể tùy ý dùng lý trí chỉ huy tình cảm, vậy thì căn bản không phải yêu. Nhan Cát Tường không nhận được trọn trắng mắt, căn bản không biết nên giải thích như thế nào với người trước mắt, yêu trong miệng hắn vốn không phải là tình yêu chân thật.

Cô trầm mặc nhưng lại khiến cho hắn hiểu lầm, “Hay là, người không thương ta?” Bàn tay nắm bả vai cô mãnh liệt thu chặt lại, Nhan Cát Tường đau đến nhíu nhíu mày.

“Chúng ta... Chúng ta mới biết bao lâu a, ta làm sao có thể nhanh như vậy yêu một người.” Đối với tình cảm, cô từ trước đến giờ thuộc loại chậm chạp.

“Thời gian? Thì ra là người cần thời gian?” Hắn ngăn ra.

Nhan Cát Tường gật đầu như bằm tỏi, “Nếu không người cho rằng vừa thấy đã yêu dễ dàng phát sinh như vậy sao?”

“Cũng đúng.” Phí Ôn Đình cảm xúc dịu xuống, trên khuôn mặt ôn nhu tỏa ra nụ cười thuần chân, “thì ra là thời gian không đủ, cho nên người còn chưa yêu ta.”

“...” Cô muốn sùi bọt mép. Đây... Không là giải thích như thế a.

“Vậy Cát Tường, ta cho người thời gian, cho người thời gian yêu ta.” Hắn tiếp tục nói.

Hắn cười, nụ cười kia đủ để mê hoặc lòng người.

“Cát Tường, yêu ta, được không?” Thanh âm hoa lệ, tựa như nỉ non, tựa như thăm hỏi, cũng tựa như hấp dẫn. (Làm sao bây giờ, ta vừa yêu, vừa giận lại vừa thương ca quá)

Yêu hắn sao? Cô kinh ngạc nhìn hắn nở nụ cười. Vẻ đẹp của hắn, cô cho tới bây giờ cũng đã biết. Nếu như chỉ nhìn bề ngoài mà nói, muốn yêu hắn thật ra rất dễ dàng.

Nhưng cá tính của hắn...

Hắn để ý cô sao? Có lẽ là để ý a, cho nên hắn mới nhất định phải kéo cô theo hắn, có để ý chuyện cô xem mắt, hơn thế nữa, còn trước mặt cha mẹ của hắn nói muốn cùng cô kết hôn.

Nhưng là, ý định của hắn thật sẽ biến thành yêu sao? Nhan Cát Tường mê hoặc.

“Được không, Cát Tường?” Thanh âm của hắn còn đang ở bên tai cô mềm nhẹ vang lên.

“Ta... Ta không biết.” Mấp máy môi, cô thật lâu mới bật ra một câu.

Phí Ôn Đình chớp chớp đôi mắt, rớt cục, giống như đặt lễ đính hôn, dường như quyết tâm thở dài mấy cái, “VẬY, CHÚNG TA HẸN HÒ TRƯỚC ĐI, THẾ NÀO?” Đây là lần đầu tiên, hần chính thức trưng cầu ý kiến của cô.

Vì cô, hần đang hết sức cố gắng thay đổi mình, đơn giản vì cô, vì một nữ nhân hần yêu thích, Nhan Cát Tường, mà thôi.

“Người nói, chúng ta hẹn hò?” Cô không xác định hỏi. Hần đây là đang hỏi thăm ý của cô sao? Không giống trước kia bá đạo lấy ý của mình quyết định hết thảy, mà là nghiêm túc hỏi ý kiến của cô.

“Đúng.” Phí Ôn Đình vuốt cằm. Nếu như cô muốn thời gian, vậy hần cho cô.

Mặt của hần lớn hơn hiện ra trước mặt cô, trắng nõn như tuyết, hồng nhuận như máu, đen như gỗ mun, phát sáng như ánh sao.

Cô thích nhìn bộ dáng hần lộ ra nụ cười hồn nhiên, có chút trẻ con, lại làm cho người cảm thấy như tắm gió xuân, không giống lúc hần tùy hứng phát giận, cũng không giống nụ cười lúc âm trầm ôn nhu quá đáng, mà là nụ cười nội tâm trong sáng.

Mà bây giờ, hần đang dùng nụ cười như thế hướng về phía cô, trong tươi cười mơ hồ còn có vẻ chờ mong, là mong mỗi cô đáp ứng sao? Hay là đang mong mỗi cô yêu hần?

Sau đó, Nhan Cát Tường nghe thấy thanh âm của mình.

Nghe được cô đang nói —— “ĐƯỢC.”

8. Chương 8

Hẹn hò, hẹn hò là tình huống thế nào a?

Nhan Cát Tường chưa từng hẹn hò cho nên không biết, về phần Phí Ôn Đình, chắc rằng kinh nghiệm so với cô còn ít hơn

Buổi sáng 10 giờ, chuông điện thoại của Nhan Cát Tường vang lên.

Nhìn tên gọi tới trên màn hình một chút, cô đưa di động tới gần lỗ tai,

“Bây giờ đang là phiên trực của ta, có chuyện gì?” Nói cách khác, có việc thì nói nhanh, có cái gì thôi thì cũng phóng nhanh.

“Tối phòng làm việc của ta đi.” Phí Ôn Đình thanh âm không nhanh không chậm nói.

“Lại tới?” Tầng 87 đấy, cho dù đáp thang máy cũng cần có chút thời gian, huống chi bây giờ còn là giờ làm việc của cô.

“Người không muốn?” Thanh âm ôn nhu kia làm sao cô nghe lại có mấy phần mùi vị nguy hiểm.

“Ta buổi trưa đến đi.” Cô cò kè mặc cả.

“Bây giờ, lập tức.” Hần không thương lượng.

Ai, không phải cô bỏ rơi nhiệm vụ mà là cấp trên không để cho cô tận lực đi làm. Thở dài một hơi, Nhan Cát Tường nhận mệnh nói: “ĐƯỢC, TA LÊN.” Nói xong, ngắt điện thoại, lại cầm lấy bộ đàm, giải thích tình huống với Mạnh Ti Ti một chút. Dĩ nhiên, Nhan Cát Tường không có nói thẳng là cô muốn lên tầng 87, mà là mờ mịt tìm một lý do khác.

Thật cẩn thận tránh né tầm mắt của người trong công ty, Nhan Cát Tường đáp thang máy lên tầng 87. Có ai thê thảm như cô không, cùng tổng giám đốc của công ty yêu đương, lại còn phải lén lút lút lút như vậy.

Dĩ nhiên, nếu cô muốn quang minh chính đại, chỉ sợ Phí Ôn Đình không nói hai lời, lập tức công khai quan hệ của hai người. Bất quá vì phòng ngừa chính mình bị bao vây bởi nước mắt cùng nước miếng của nữ nhân, cho nên vẫn là miễn.

Leng keng!

Thang máy dừng ở tầng 87, Nhan Cát Tường đi ra khỏi thang máy.

“Người cuối cùng cũng tới.” Dịch thư ký vội vàng tiến lên phía trước nghênh đón. Nếu đối phương chậm thêm thêm một lát, rất có thể cô sẽ bị cấp trên dội bom.

“Ha ha... Dịch thư ký khỏe không?” Nhan Cát Tường cười khan mấy tiếng, chào hỏi.

“Tốt lắm, người mau vào đi thôi, tổng giám đốc đã đợi không được nữa rồi.” Dịch Mai vừa nói, hai bước đem Nhan Cát Tường đẩy vào phòng tổng giám đốc.

Căn phòng thanh lịch, tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Thơm quá. Mùi vị kích thích sự thèm ăn, hơn nữa bây giờ đã là 10 giờ sáng, bữa ăn sáng đã tiêu hóa từ lúc nào rồi.

“Thật chậm.” Vốn là ngồi trước bàn làm việc, Phí Ôn Đình đứng dậy đi tới trước mặt Nhan Cát Tường.

Chậm? Hắn còn chê cô chậm?

Liếc đối phương một cái, cô hỏi: “Người gọi ta tới nơi này làm gì?”

“Dùng điểm tâm.” Hắn đem cô kéo đến trước bàn làm việc.

“Ăn... Điểm tâm?” Đang nghi hoặc, sau khi ánh mắt của cô chạm vào cái khay bày mấy món điểm tâm trên bàn, thoáng chốc đã câm nín. Bánh ngọt, bánh trứng, bánh thạch, bánh đậu, còn thật nhiều loại khác mà cô không biết tên. Nếu không phải lúc đi vào đã xác định ba chữ ‘phòng tổng giám đốc’ treo trên cửa, trực giác của cô sẽ cho là mình đi nhầm phòng.

“Người muốn ăn loại nào?” Hắn hăng hái bưng bưng hỏi cô.

Ăn loại nào? Chỗ này thoạt nhìn loại nào cũng ngon như vậy. Nước miếng bắt đầu gia tăng tốc độ, Nhan Cát Tường tùy tiện chỉ một chiếc bánh ngọt trong đó.

Phí Ôn Đình cầm lấy bánh ngọt, rồi lại cầm lấy một cái thìa nhỏ, xúc một miếng bánh ngọt, đưa tới bên miệng đối phương.

Tình hình này...

Nhan Cát Tường lẳng lẳng nhìn thìa nhỏ trước mắt, nhìn thế nào đều giống như hắn muốn uy cô ăn bánh ngọt, “Người muốn uy ta?” Cô hoài nghi dò hỏi.

“Đúng.” Hắn đáp cũng rất khẳng định.

Ai, uy thì uy đi, dù sao cơ hội được mỹ nam phục vụ như thế rơi trên người cô cũng rất ít, Nhan Cát Tường nhún nhún vai, há mồm ăn bánh ngọt.

Hương vị ngọt ngào.

So với bánh ngọt bán bên ngoài thì ngon hơn nhiều.

Nuốt bánh ngọt trong miệng xuống, cô không nhịn được liếm liếm môi, vừa ngay miệng.

“Ăn ngon không?” Phí Ôn Đình hỏi. Một người được uy vui, một người được ăn vui.

“Ăn ngon.” Cô thành thật gật đầu, hàm hồ nói, “Đúng rồi trong phòng làm việc của người sao lại có nhiều điểm tâm như vậy?”

“Ta bảo đầu bếp làm, những thứ này đều là những món điểm tâm bình thường ta thích ăn.” Hắn nói xong. Đồ ăn mình thích, tự nhiên cũng hy vọng cô có thể thích.

“Người thích ăn... điểm tâm ngọt?” Một miếng bánh ngọt thiếu chút nữa nghẹn trong cổ họng, cô thiếu chút nữa cười ngất. Rất ít gặp nam nhân thích ăn điểm tâm ngọt, không biết hẳn có tính là kỳ lạ hay không.

“Ừ, rất thích.” Hấn gật đầu, “Chỉ bất quá, đại đa số món điểm tâm ngọt này vốn cảm thấy vị chưa đủ tốt.”

“...” Thiệt là, nếu thích ăn điểm tâm ngọt như vậy, tại sao hẳn vẫn gầy như vậy a, thật không biết đồ hẳn ăn biến thành cái gì.

Lắc lắc đầu, Nhan Cát Tường tiếp tục ăn bánh ngọt.

Phí Ôn Đình được uy mà vui vẻ lạ kỳ, uy xong bánh ngọt, lại tiếp tục cầm lên một cái nữa uy Cát Tường.

“Cát Tường, người thấy ta được không?” Hấn nghiêng đầu nhìn cô chằm chằm hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Cô phình hai gò má nói. Ít nhất trước mắt mà nói thì rất tốt, chủ động uy cô ăn điểm tâm.

“Vậy người yêu ta không?” Hấn tiếp tục hỏi.

Phốc!

Bánh ngọt trong miệng Nhan Cát Tường chưa kịp nuốt xuống toàn bộ phun như núi.

Điên rồi a, hẳn hỏi gì vậy a! “Kia... Làm sao nhanh như vậy được!” Cô vừa nói, ánh mắt có chút vô tội liếc qua bánh ngọt dính trên y phục của hẳn.

Cô không phải cố ý, cô thật sự không phải là cố ý, chỉ bất quá ai bảo hẳn ở thời cô đang ăn hỏi cái loại vấn đề có sức bạo phát như vậy chứ.

“Vậy ư, thì ra là còn chưa có a.” Phí Ôn Đình có chút thất vọng từ trong túi áo móc ra khăn tay, cau mày nhìn thứ dính trên y phục một chút, sau đó dùng khăn tay lau đi.

“Ta giúp người lau đi.” Cảm giác tội lỗi tăng lên, cô từ trong tay hẳn cầm lấy khăn tay, bắt đầu lau lau.

Phí Ôn Đình lẳng lặng đứng, tùy ý đối phương lau vết bẩn trên y phục, “Đêm nay có một cuộc triển lãm game, người có đi cùng ta không?”

“Sao?” Tay cô có chút dừng lại. Hấn mới vừa rồi là dùng khẩu khí hỏi thăm, mà không phải giọng điệu khẳng định, “Triển lãm game?”

“Là loại game online, hẳn là rất thú vị.” Những thứ hẳn cảm thấy hứng thú, một là điểm tâm ngọt, hai chính là máy vi tính, mà bây giờ thì nhiều hơn một thứ chính là cô.

“Nhưng đêm nay ta có trực ban a.” Nhan Cát Tường suy nghĩ một chút nói.

“Vậy ta nói Vương Khải, để hẳn tìm người khác trực ca của người.” Hấn mấp má môi nói.

Nhan Cát Tường dừng lại động tác trên tay, rất nghiêm túc nhìn Phí Ôn Đình, “Ta hy vọng người có thể tôn trọng công việc của ta, mặc dù người là tổng giám đốc Phí thị, muốn thế nào cũng sẽ không có người ngăn cản, nhưng ta cũng không hy vọng bởi vì đi chơi với người, mà ảnh hưởng tới công việc bình thường của ta.”

Hấn trầm mặc, nhưng cũng không lên tiếng phản bác, chỉ yên lặng nhìn cô.

Mà cô, cũng thẳng tắp nhìn lại hẳn.

Trong không khí có một loại cảm giác căng thẳng vô cùng đáng ngại. Nhan Cát Tường thậm chí cảm thấy được chiếc khăn trong lòng bàn tay, mơ hồ có một tầng mồ hôi lạnh.

Đôi mắt hẳn nhìn cô, tựa như muốn nhìn vào chỗ sâu nhất trong tâm hồn của cô. Mà cô, có thể nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt hẳn.

Chậm rãi, hẳn nhẹ hạ mi mắt xuống, khóe miệng hiện lên một nụ cười yếu ớt, “Ta biết rồi.”

Cảm giác căng thẳng trong không gian tựa hồ biến mất trong nháy mắt. Cô kinh ngạc nhìn nụ cười trên khóe miệng hẳn. Ý của hẳn là —— hẳn sẽ không tiếp tục làm những việc ảnh hưởng tới công việc của cô?

“Bởi vì là người, cho nên ta mới lui bước.” Tay của hắn nhẹ nhàng chạm vào hai má ấm áp của cô.

“Ta...” Có chút ngạc nhiên, có chút vui vẻ, bởi vì tôn trọng của hắn.

“Tốt lắm, vậy tiếp tục đi.” Hắn ưu nhã cầm lên một cái bánh thạch.

“Tiếp tục?” Tiếp tục cái gì?

Không để cho Nhan Cát Tường suy nghĩ nhiều, cái bánh đã đưa lên đến khóe miệng cô.

“Còn ăn?” Cô lú lười.

“Chỗ này còn rất nhiều, ta nghĩ hắn là có thể để cho người ăn no.” Hắn cười ôn nhu.

“...” Cô im lặng hỏi ông trời. Hắn coi cô là heo sao?

Ngô... Hắn thật sự tính đem cô nuôi thành heo sao?

Vỗ về cái bụng trương phình, Nhan Cát Tường té lên ghế trong phòng làm việc kéo dài chút hơi tàn.

“Cát Tường, sao vậy?” Mạnh Ti Ti vẻ mặt quan tâm đến trước mặt hỏi.

“Ăn... Nhiều quá.” Tay cô vỗ vỗ bụng, phun ra đáp án.

“Vậy uống ly trà đi, sẽ làm dạ dày thoải mái hơn một chút.” Mạnh Ti Ti vừa nói vừa cầm lên cái cốc bạn tốt thường dùng, rót một ly trà xanh đưa cho Cát Tường.

Quả nhiên không hổ là bạn tốt, tri kỷ a! Cái miệng nhỏ của Nhan Cát Tường uống mấy ngụm trà. Trà ấm áp, quả nhiên làm cho người ta thư thái không ít..

“Đúng rồi, đêm nay là ca của người sao.” Mạnh Ti Ti nhìn nhìn một chút nói.

“Ừ.” Nhan Cát Tường gật đầu.

“Người tình cảnh này, không bằng đổi ban với người khác, buổi tối về nghỉ ngơi đi.” Cô đề nghị.

“Không cần khoa trương như vậy.” Nhan Cát Tường khoát khoát tay cười, “Chẳng qua là buổi sáng ăn hơi nhiều một chút, ăn thức ăn có đường, chút nữa sẽ tốt thôi, ta không có được nuông chiều như vậy, một chút chuyện nhỏ cũng phải thay ca.”

“Ai, người a...” Mạnh Ti Ti bất đắc dĩ lắc đầu.

“Bạn tốt của ta, nếu thật muốn quan tâm ta, thì hy vọng ca đêm nay của ta đừng có xảy ra chuyện gì đi.” Nhan Cát Tường cười nói.

“Phi! Phi! Phi! Mồ quạ đen, đừng nói cái gì gặp chuyện không may.” Mạnh Ti Ti vội vàng nói, “Hệ thống an ninh của công ty hoàn thiện như vậy, có tên đạo tặc nào không có mắt mà lẩn vào công ty trộm đồ a.”

“Đúng vậy.” Nhan Cát Tường nghe rồi gật đầu, hướng chỉ thời điểm ca trực của cô, chẳng qua là ngồi trong phòng quan sát nhìn màn hình mà thôi.

Bởi vì quản chế cẩn thận tập trung cao độ, vì vậy một ca trực buổi tối bình thường là hai đến ba người.

Mỗi người giám thị màn hình một thời gian, sau đó nghỉ ngơi một chút, để khôi phục tinh thần.

“Ti Ti, có tiểu thuyết không, ta buổi tối lúc nghỉ ngơi có thể giết thời gian.” Nhan Cát Tường hỏi.

“Có, người muốn kinh dị, khoa học viễn tưởng, hay là tình yêu.”

“Khoa... Ách, tình yêu là được.” Cô tạm thời thay đổi chú ý nói.

“Tình yêu? Người thật muốn xem tiểu thuyết tình yêu?” Từ trước đến giờ Cát Tường rất ít khi xem loại tiểu thuyết tình yêu, hôm nay cư nhiên phá lệ, “Người không có sốt đi.” Mạnh Ti Ti đưa tay hướng cái trán đối phương tìm kiếm.

“Không có!” Không nhịn được lật mắt trợn trắng, Nhan Cát Tường kéo tay của đối phương xuống, “Ta dấu gì cũng là nữ nhân đi, dĩ nhiên muốn xem tiểu thuyết tình yêu một chút.” Tổng thể mà nói, cô muốn so

sánh với trong tiểu thuyết tình yêu một chút, sau đó dùng cái này phân biệt, cô cùng Phí Ôn Đình lúc này đến tốt cùng có tính là yêu hay không.

“Bất quá...” Mạnh Ti Ti vẫn cảm thấy kỳ quái.

“Người rút cuộc có tiểu thuyết tình yêu hay không a?”

“Có, có, đương nhiên là có.” Từ trong ngăn kéo lấy ra mấy quyển loại tiểu thuyết tình yêu, Mạnh Ti Ti bỏ lên trên bàn làm việc của Nhan Cát Tường, “Những thứ này đủ cho người buổi tối xem a.”

“Chân... Đủ rồi.” Mà có vẻ còn nhiều quá. Cô một buổi tối có thể xem hết nhiều như vậy a!

“Cát Tường, có mệt không?” Buổi tối mười một giờ, nam đồng nghiệp cùng trực ban vừa nhìn màn hình quản lý vừa hỏi Nhan Cát Tường đang ở bên cạnh đọc tiểu thuyết.

“Hoàn hảo.” Cô chớp chớp đôi mắt hơi có chút buồn ngủ, cầm cà phê trên bàn lên uống một hớp lớn, dùng cái này chống đỡ tinh thần.

“Nếu bây giờ là giờ nghỉ của người, sao không ngủ một lát, nâng tinh thần?” Đồng nghiệp có vẻ kinh ngạc khi đối phương lúc này vẫn có sức lực xem tiểu thuyết.

“Nếu ta ngủ thiếp đi thì lát nữa sẽ không dậy nổi.” Nhan Cát Tường giải thích. Cách ngủ của cô, thuộc loại gió táp mưa sa bất động. Trừ phi là cô tự nhiên tỉnh, nếu không người bên cạnh rất khó gọi được cô tỉnh, “Đúng rồi, có muốn ta lấy cho một ly cà phê a?” Cô hỏi.

“Cũng tốt.” Đồng nghiệp gật đầu.

Nhan Cát Tường đứng dậy, rút ra một túi cà phê hòa tan đi tới cạnh máy đun nước, chốc lát, một ly cà phê ra lò.

“Này.” Cô đi tới trước màn hình quan sát, đem cà phê đưa cho đồng nghiệp.

“Cám ơn.” Đối phương nhận lấy cà phê, làm một cái dấu hiệu thank you.

Phút chốc, một bóng đen từ một trong những màn hình quan sát nhỏ hiện lên.

“Đây là cái gì?” Nhan Cát Tường cả kinh, chỉ vào bóng đen đang di động trên màn ảnh nói.

“Giống như có người!” Đồng nghiệp vội vàng điều chỉnh màn ảnh, sau đó một bóng người rõ ràng hiện lên trên góc phải màn hình.

“Là trộm sao?” Cô nhìn người đàn ông xa lạ trên màn hình, đang lén lút cầm một cái chìa khóa, mở cửa Phòng Kế Hoạch.

“Không chừng còn là người trong công ty.” Một bên, đồng nghiệp nhìn cử động của người đàn ông xa lạ, “Cát Tường, người trước ở đây giám sát màn ảnh, ta đi xem một chút.”

“Không cần, ta đi là được.” Để cà phê trong tay xuống, Nhan Cát Tường đã như gió lốc bay ra khỏi phòng quan sát.

Bộ kế hoạch của công ty ở tầng 36, mà phòng quan sát lại ở tầng 32, vì sợ đi thang máy phát ra tiếng vang, Nhan Cát Tường trực tiếp đi thang bộ, rón ra rón rén đi lên tầng 36.

“Tình hình thế nào?” Qua bộ đàm, cô hỏi.

“Hắn đã vào bộ kế hoạch, thiết bị quan sát không cách nào nhìn thấy, bất quá, còn chưa đi ra.” Đồng nghiệp nói.

“Ta đây bây giờ vào bộ kế hoạch.” Cô suy nghĩ một chút nói. Mặc dù đối với phương là một nam nhân, nhưng lấy thân thủ của cô mà nói, muốn cưỡng chế một người đàn ông, cũng không phải chuyện quá khó khăn.

“Vậy người cẩn thận một chút.” Đồng nghiệp có chút không yên tâm nói.

“Hiểu.” Thu hồi bộ đàm, Nhan Cát Tường nhanh chóng vào bộ kế hoạch.

Một phòng tối om, hiển nhiên đối phương cũng không bật đèn. Căn phòng mờ mờ, chỉ có cửa sổ mơ hồ lộ ra một tia ánh sáng. Mà ở bên cạnh tủ hồ sơ của bộ kế hoạch lại có một vệt sáng đèn pin chiếu vào.

Mà Nhan Cát Tường thì mơ hồ có thể nhìn ra hình dáng người bên cạnh vệt sáng.

Tay giơ đèn pin trong tay lên, cô hướng về phía bóng người kia, bất ngờ bật lên.

Thoáng chốc, toàn bộ ánh sáng đèn pin tập trung vào trên mặt người kia. Tay của đối phương theo trực giác che mắt chống đỡ ánh sáng chói lòa.

Cơ hội tốt! Nhan Cát Tường chợt xông lên trước chuẩn bị bắt đối phương, lại không nghĩ rằng đối phương cầm đèn pin trong tay, hướng cô đập tới. Khoảng cách quá gần, căn bản không cách nào né được, cô theo trực giác giơ tay lên cản.

Phanh! Đèn pin cầm tay bằng sắt nện vào cổ tay cô, ngay sau đó ngay cả đèn pin của cô cũng rơi xuống đất, hai cái đèn pin, xoay xoay trên đất, bóng tối trong phòng liên tiếp thay đổi.

Lắc lắc cổ tay đau đớn, mắt Nhan Cát Tường đã từ từ thích ứng với bóng tối. Trong bóng tối bóng đen kia có vẻ đang định chạy ra khỏi bộ kế hoạch.

Không hề nghĩ ngợi, Nhan Cát Tường trực giác đuổi theo, tóm y phục người nọ.

Hai người nhất thời quần thành một khối. Loại tình huống này, trên căn bản là rất khó phát huy các loại võ đã học.

Thực sự có thể phát huy tác dụng chỉ có sức mạnh và khí thế.

Nếu cổ tay Nhan Cát Tường không bị thương, có lẽ còn có thể thắng đối phương, nhưng hết lần này tới lần khác cổ tay cô hiện tại đau muốn chết. Đánh không bao lâu, đối phương liền đem cô vút trên mặt đất, sau đó xoay người đứng lên, chạy ra khỏi bộ kế hoạch.

Đích! Đích! Bộ đàm lóe lên tín hiệu màu đỏ.

Nhan Cát Tường bị đau đứng lên, nhấn xuống chốt mở bộ đàm.

“Cát Tường, thế nào rồi, không sao chứ!” Thanh âm lo lắng của đồng nghiệp truyền ra.

“Hoàn hảo, bất quá không bắt được người kia.” Nhan Cát Tường nhăn mặt nói.

“Ta thấy rồi, hắn đã chạy ra khỏi bộ kế hoạch, có vẻ tính đi cầu thang bộ, ta đã khẩn cấp liên lạc cảnh vệ, chỉ cần hắn... A!” Âm thanh kinh ngạc từ trong bộ đàm truyền đến.

“Sao vậy?”

“Ta... Ta... Ta hình như hoa mắt...” Đồng nghiệp ta hồi lâu, nhưng lại nháy ra một câu làm cho người ta không giải thích được.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a! Ngắt bộ đàm, Nhan Cát Tường vọt ra khỏi bộ kế hoạch.

Một bóng người, mượn ánh trăng, tà tà dựa vào cửa sổ trên hành lang, mà... dưới chân hắn là người vừa mới cùng cô đánh một trận.

Sợi tóc màu đen, mềm mại mà sáng bóng, dưới ánh trăng, tựa hồ như tỏa sáng. Sống mũi thẳng, đôi môi khẽ nhếch lên, còn đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh.

Kia là một loại ánh mắt lạnh đến tuyệt đối, mặc dù cô chỉ nhìn một bên mặt của hắn, mặc dù ánh mắt lạnh lùng kia không phải dành cho cô, mà đang nhìn người dưới chân, nhưng ... cũng đủ để cho cô không nhận được mà trong lòng run rẩy.

Cô... chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt như vậy của hắn.

Phút chốc, ánh sáng lạnh trong mắt hắn biến mất, sau đó đầu khẽ chuyển về phía cô, “Thật chặt vật đâu.” Ngữ điệu lười biếng, lại nghe như hắn đang trách cứ.

“Làm sao ngươi lại ở đây?” Nhan Cát Tường kỳ quái nhìn Phí Ôn Đình. Đèn nay hắn không phải là muốn đi tham gia cái triển lãm game gì đấy sao?

“Ta hôm nay vẫn đợi trong phòng làm việc.” Hấn nhìn một chút dấu vết va chạm trên mặt cô, không khỏi nhú mày.

“Người tại sao không về nhà?” Hấn có nhiều việc như vậy, phải làm đến bây giờ sao?

“Người đang ở đây trực ban.” Hấn mấp máy môi nói.

“Sao?” Cô mê bối rồi chớp mắt mấy cái, “Trực ban của ta với người ở... A, người không phải là muốn nói bởi vì ta trực ban cho nên người cố ý ở lại cùng ta đi!” Nướn bọt tiết ra nhanh hơn, cô vừa nói suy đoán mà ngay cả mình cũng không thể tin được.

Hấn cho cô một ánh mắt si tình, không trả lời câu hỏi của cô, mà giơ tay lên nhẹ nhàng mơn trớn vết thương trên mặt cô, “Tại sao không có chuyện gì lại muốn dây dưa với tên kia?”

“Gì mà không có chuyện gì, cái này là công việc của ta, hấn là trộm xông vào công ty, ta đương nhiên muốn bắt hấn.” Cô bị đau nhếch nhếch miệng.

Hấn nhú mày lại càng sâu, “Nếu như hôm nay ta không ở đây, người có phải còn muốn tiếp tục bắt trộm hay không?”

“Dĩ nhiên.” Cô đáp không chút do dự, trong giây lát nghĩ tới một vấn đề, “Cho dù hôm nay người vẫn ở trong phòng làm việc, như thế nào lúc này lại xuất hiện ở trước bộ kế hoạch?” Một cái ở tầng 87, một cái ở tầng 36, thật khó có thể là hấn trong lúc rảnh rỗi, cố ý đáp thang máy xuống đây đi dạo?

“Trên máy vi tính của ta có nối với phòng quan sát, không nghĩ tới lại thấy người chạy tới bộ kế hoạch.” Nếu không bởi vì cô, hấn làm sao có thể gấp đuổi tới đây như vậy, “Sau này không cho bị thương nữa.” Hấn cầm cổ tay của cô lên nói. Bởi vì thấy cô bị thương, hấn sẽ có cảm giác đau lòng, đau đến mức khiến cho hấn khó thở.

“Đau!” Đột nhiên bị chạm vào, Nhan Cát Tường đau hô ra tiếng.

Phí Ôn Đình ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lật ống tay áo của cô lên, sau đó thấy được trên cổ tay cô một vệt đỏ bầm, “Người cư nhiên...” Sắc mặt của hấn trong nháy mắt trở nên xanh mét, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vệt sưng đỏ trên cổ tay cô, như muốn trừng ra một lỗ thủng.

“Ha... Ha...” Không tự nhiên cười khan hai tiếng, cô gãi gãi đầu, “Bắt tặc nha, khó tránh khỏi sẽ bị thương.”

Hấn không nói, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm cổ tay cô.

“Phí Ôn Đình.” Cô thử kêu hấn một tiếng.

Yên tĩnh, không có bất kỳ trả lời.

“Đình.” Cô lại gọi một tiếng.

Như cũ.

“Này, người —— “

Đột nhiên, hấn ôm lấy cô, tiến đến thang máy, nhấn xuống số 87, “Bây giờ, ta không muốn nói chuyện.” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng trong thang máy vang lên.

Nhan Cát Tường cắn cắn môi, cô chẳng qua là bị thương ở tay không cần ôm như vậy đi.

Hấn ôm cô vào phòng tổng giám đốc. So với hành lang mờ mờ, nơi này sáng hơn bao giờ hết.

Động tác mềm nhẹ đem Nhan Cát Tường đặt trên ghế sa lon, Phí Ôn Đình từ trong tủ lấy ra một cái hộp thuốc.

“Tay.” Hấn lạnh lùng nói.

Cô thành thật đưa tay phải bị thương ra.

Hấn không nói một lời ngồi xuống, cầm lấy rượu thuốc xúc lên chỗ sưng trên cổ tay cô.

Cho xin đi, cần phải bày ra vẻ mặt như vậy sao? Giống như cô thiếu hẳn vài trăm vạn! Nhan Cát Tường chu chu môi.

Bất quá, biểu tình trên mặt hẳn lạnh ơi là lạnh, nhưng động tác lại rất mềm nhẹ.

Mềm nhẹ như đang che chở bảo bối rất quan trọng.

Sau khi xử lý tốt vết thương trên cổ tay, hẳn lại cẩn thận lau sạch vết xước nhỏ trên mặt cô. Xong việc còn dán lên mặt cô một cái băng cá nhân.

Không cần soi gương, Nhan Cát Tường tự có thể tưởng tượng ra mình lúc này chật vật thế nào.

“Ta phải đi đây.” Nhìn hẳn thu thập hòm thuốc, cô đứng dậy nói.

Tay của hẳn ngừng lại một chút, ngồi thẳng lên, trên cao nhìn xuống cô.

Cô Lỗ!

Cô không tự chủ nuốt nước miếng trong cổ họng, rốt cục không nhịn được loại không khí trầm mặc làm cho người ta tức thở trong phòng, “Người rốt cuộc là làm sao? Được rồi, ta biết ta hôm nay bắt trộm lỗ mãng một chút, bất quá dù sao trộm cũng bị người đánh bất tỉnh, đồ trong công ty cũng không mất gì. Cho dù người muốn trách ta làm việc tắc trách, nhất định cũng phải nói ra a!” Cô cực kì không chịu được chuyện cái gì cũng không nói, để cho người bên cạnh liên tục đoán mò.

Hắn không lên tiếng, cô tiếp tục nói: “Nếu như người thật sự đối với ta có gì bất mãn, thì nói rõ. Không cần phải bày ra vẻ mặt như vậy giúp ta xử lý vết thương.”

Lông mi thật dài khẽ chớp, đôi mắt hẳn hẳn nhẹ rũ xuống.

“Được rồi, cái gì phải nói ta cũng nói rồi, ta còn muốn tiếp tục làm nhiệm vụ!” Cô vừa nói vừa xoay người muốn rời đi.

Một cánh tay từ sau lưng của cô xuyên qua, ôm thật chặt trên hông cô, trong khi một cánh tay khác, thì đè xuống cánh cửa, một lần nữa đem cửa khép lại.

“Cát Tường...” Phí Ôn Đình ôm cô, vùi đầu trên vai của cô, cúi đầu lẩm bẩm.

Lưng của cô sống dán trên lồng ngực hẳn, cô có thể cảm nhận được hơi thở của hẳn, nhưng không cách nào nhìn được vẻ mặt hẳn, “Người —— “

“Người biết không? Ta thật lo lắng cho, thấy một mình người xông vào bắt trộm, ta thật sự lo lắng.” Kia là một loại lo sợ hẳn không cách nào bỏ qua, sợ cô phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

“Người lo lắng... cho ta?” Cảm giác xa lạ từ đáy lòng tràn ra, cô không dám tin hỏi.

“Ừ, lo lắng, rất lo lắng đi. Trong lòng, thật khó chịu.” Thanh âm khàn khàn, vờn quanh bên tai cô, “Nhất là lúc thấy người bị thương, khó chịu như muốn tức thở.” Đó là những cảm thụ mà hẳn không biết —— toàn bộ bởi vì cô.

Cho nên hẳn mới có vẻ mặt như thế sao? Đó là bởi vì —— hẳn đang lo lắng cho cô?

Nhan Cát Tường tim đập mạnh và loạn nhịp.

Cánh tay nắm thắt lưng cô càng chặt, như muốn đem cô khảm vào trong ngực.

“Đừng... để cho ta lo lắng như vậy nữa được không?” Hẳn nói nhỏ. Loại tâm tình này, hẳn không muốn ném thử lần nữa. Hồi hộp như vậy, lo âu như vậy, sợ hãi như vậy...

“Ta...” Lần đầu tiên, Nhan Cát Tường cảm thấy lồng ngực Phí Ôn Đình ấm áp như thế, cho dù bị hẳn ôm thật chặt, làm cho hông cô mơ hồ đau, nhưng lại vẫn không muốn rời khỏi sự ấm áp này.

Ôn nhu, tin cậy, cho cô cảm giác an tâm. Cô bây giờ, có thể ở trên người hẳn cảm nhận được những cảm giác này.

Động tâm, thường chỉ là ở một phút mơ màng.

Mà bây giờ, cô động tâm.

9. Chương 9

Cảm giác tựa hồ bắt đầu trở nên không giống với lúc trước. Bởi vì sự chăm sóc của hần, bởi vì sự lo lắng của hần, bất tri bất giác tác động tới trái tim cô.

Bởi vì nhiệt độ của hần, cho cô cảm giác ấm áp, ấm áp đến mức cô không muốn rời khỏi.

Thật ra cô biết, hần chẳng qua không hiểu phải biểu đạt tình cảm như thế nào mà thôi, nếu không, hần hẳn không cần giúp cô xúc thuốc.

Bất quá, động tâm hay không động tâm, có một việc cũng làm Nhan Cát Tường bất ngờ.

Sáng sớm đi làm, toàn bộ người của công ty đều quàng cho cô một cái nhìn chăm chú, thậm chí ngay cả bác gái quét nhà xí, cũng len lén nhìn cô mấy lần. Nếu cô đẹp như tiên trên trời, kia còn có thể hiểu được, nhưng hết lần này tới lần khác cô không hiểu a!

“Cát Tường a!” Cái mông trên ghế còn chưa có ngồi ấm chỗ, Mạnh Ti Ti cũng đã phi tới, “Chúng ta rốt cuộc có còn là tỷ muội hay không a, người lại ngay cả chuyện này cũng dấu diếm.”

“Dấu diếm người? Chuyện gì?” Cô bị hỏi đến đầu óc bối rối.

“Người còn nói không có!” Mạnh Ti Ti một tay cầm khăn tay, một tay vỗ về hai gò má, một bộ dáng ai oán, “Người cùng tổng giám đốc chúng ta tổng giám đốc yêu nhau, chuyện lớn như vậy, lại không nói cho ta một tiếng.” Nói sớm một chút, tốt xấu gì cũng có thể để cho cô biết một chút về Lữ Sơn chân diện mục của tổng giám đốc đi.

“Khụ! Khụ khụ!” Nhan Cát Tường chợt bị sặc nước miếng, “Ta... Yêu nhau?”

“Cùng tổng giám đốc.” Mạnh Ti Ti bổ sung.

“Được, ta cùng tổng giám đốc yêu nhau, chuyện này là ai nói?”

“Nói như vậy thật sự có chuyện này rồi?” Mạnh Ti Ti hai tay đè bả vai Nhan Cát Tường, mãnh liệt lắc lắc, “Nhanh lên một chút, nói cho ta biết tổng giám đốc ngắn dài thế nào a, thế giới bên ngoài đồn đại hần thần bí như vậy, hơn nữa hần lại không chịu đem hình truyền ra ngoài, làm hại người khác nghĩ muốn biết cũng không cách nào biết được.” Ai bảo lòng hiếu kỳ của cô từ trước đến giờ quá nghiêm trọng đâu.

“Ti Ti...” Lắc đến mức cô muốn ói a.

“Làm sao?”

“Đừng lung lay.” Cô vội vàng nói. Còn lay nữa, khó bảo đảm cô sẽ không té xỉu tại chỗ.

“Vậy người nói mau.” Mạnh Ti Ti hứng trí bưng bưng nói.

“Vậy người nói trước đi, người làm sao biết chuyện này?” Nhan Cát Tường hỏi.

“Ai.” Mạnh Ti Ti buông tay ra, “Không phải là Lý Minh nha, ngày hôm qua cùng người trực đêm, sau đó, một màn tổng giám đốc đánh bất tỉnh tên trộm kia, vừa vặn để cho hần nhìn thấy trên màn hình ở phòng quan sát, sau đấy lại vừa vặn người xuất hiện, cùng tổng giám đốc nói chuyện, sau đó hần thấy tổng giám đốc ôm người vào thang máy.” Về phần sau khi vào thang máy như thế nào, thì thuộc về tuồng tượng của riêng Lý Minh, cái này không cần nói.”

“Vậy hần làm sao biết đó là tổng giám đốc?” Theo lý thuyết, ở trong công ty, không có mấy người nhìn thấy bộ mặt thực của Phí Ôn Đình a.

“A, người không biết sao? Bộ an ninh chúng ta có quản lý cùng Lý Minh hai người đã từng gặp tổng giám đốc.”

Rơi hàm. Cô... Cô đương nhiên không biết chuyện này! “Vậy người làm sao còn tới hỏi ta Phí Ôn Đình ngắn dài thế nào, người chẳng lẽ không thể trực tiếp đi hỏi Lý Minh sao?”

Mạnh Ti Ti khoát tay, “Hắn đối với người năng lực hình dung quá kém, hỏi cũng như không hỏi.”

“...”

“Nhan Cát Tường.” Vương Khải chẳng biết lúc nào xuất hiện phía sau hai người.

“Lão Đại, có chuyện gì?”

“Đây là thông báo điều động nhân sự mới, bắt đầu từ ngày mai, người điều đến phòng tổng giám đốc làm trợ lý đặc biệt.” Vương Khải vừa nói vừa đưa cho Nhan Cát Tường một tờ thông báo điều động nhân sự.

“Ta làm trợ lý đặc biệt?” Nhan Cát Tường kinh ngạc nói. Cô làm thế nào cũng không nghĩ đến mình phải làm trợ lý đặc biệt a, “Tại sao?” Không nhìn về mặt Mạnh Ti Ti bên cạnh, cô hỏi về mặt tràn đầy sợ hãi.

“Không biết, tổng giám đốc tự mình ra lệnh cho bên nhân sự.”

Đình? Cô ngắn ra. Hắn tại sao phải ra lệnh như vậy?

Thăng tấp chạy vội tới tầng 87, Nhan Cát Tường không kịp nhìn về mặt kinh ngạc của Dịch Mai. Trực tiếp đẩy cửa phòng tổng giám đốc.

“Tại sao muốn hạ cái lệnh kỳ quái thế này?” Cô cầm thông báo điều động nhân sự trong tay đặt lên bàn làm việc của hắn.

Bàn tay ấn bàn phím ngừng lại, Phí Ôn Đình dời mắt khỏi laptop, cầm lên thông báo trên bàn nhìn một chút, “Ta cảm thấy như vậy tốt hơn.”

“Cái gì tốt?”

“Như vậy, người cũng sẽ không bị thương nữa.” Hắn gõ gõ tờ giấy trong tay, làm như rất hài lòng với điều động này. Làm cho cô trở thành trợ lý đặc biệt, hơn có thể để cho hắn tùy lúc có thể gặp cô.

Chỉ có như vậy, tim của hắn mới có thể dẹp yên, cảm nhận được là cô bình an.

“Ta chỉ là bị một lần tổn thương như vậy, huống chi lại không phải là tổn thương nặng nề gì.” Cô giải thích.

“Ta không cho phép.” Hắn nhìn cô chằm chằm, cầm thông báo trong tay để lại trên bàn, “Ta không muốn phải nhìn thấy người bị thương lần nữa.”

“Phí Ôn Đình!” Cô nổi giận. Mới cảm thấy hắn bắt đầu có chút thay đổi, có chút tôn trọng cô, làm sao chỉ chớp mắt, hắn lại là bá đạo ích kỷ như thế?

Mặc dù biết rõ hắn làm như vậy là hy vọng cô an toàn một chút, nhưng hắn có thể tôn trọng ý kiến của cô một chút hay không?

“Sao vậy?” Khóe miệng đột ngột nhấc lên một nụ cười, hắn đứng lên, vòng qua cái bàn, đi tới bên cạnh cô, “Người không hài lòng điều động này sao?”

“Dĩ nhiên không hài lòng.”

“Vậy người muốn điều đến ngành nào? Bộ lập trình? Bộ quản lý? Bộ Hành chính? Bộ thiết kế, hay là...”

“Ta chỉ muốn ở bộ an ninh.” Cô cắt đứt lời nói liên tục của hắn.

Nụ cười của hắn ngừng lại, nhưng ngay sau đó lại khôi phục như thường, thậm chí cười càng thêm ôn nhu, “Ta không thích nghe người nói như vậy đâu, Cát Tường.” Hắn thân mật gọi tên cô, giống như đang xoa dịu vật cưng đang tức giận.

“Nhưng ta chỉ muốn ở bộ an ninh.” Cô yên lặng nhìn hắn. Cô thích công việc ở bộ an ninh kia, cũng thích bầu không khí làm việc nơi đó.

“Nghe ta một lần, không được sao?”

“Tại sao người không thể nghe ta một lần đâu? Đây là công việc của ta, ta có quyền quyết định công việc mình thích.”

“Có quyền?” Hấn giống như nghe được một chuyện rất đáng cười, không nhịn được cười khê một tiếng, “Cát Tường, nếu ta nói người tới phòng tổng giám đốc, vậy thì cửa bộ an ninh người tuyệt đối không được bước vào nữa. Dù sao, ta cũng có cái quyền này, không phải sao?” Ngón tay vỗ nhẹ hai má cô, hấn khê cười nói.

Nhan Cát Tường đột nhiên cứng lại. Đúng vậy a, cô thiếu chút nữa đã quên rồi, ở công ty này, hấn cao cao tại thượng, muốn làm gì, quyết định gì, cũng là tùy hấn định đoạt.

Chua xót, ở trong lòng dần dần lan ra. Quyền lợi... Cái từ này, tựa hồ biểu thị khoảng cách giữa cô và hấn.

Rõ ràng ngày hôm qua, cô còn cảm thấy hấn ấm áp như thế, tại sao, bây giờ lại cảm thấy hấn thật lạnh như băng.

“Vậy ngày mai, tới phòng tổng giám đốc trình diện đi.” Hấn cười nói.

Cô kinh ngạc nhìn nụ cười của hấn, đây không phải là nụ cười hồn nhiên mà cô ưa thích, mà là pha rất nhiều điều cô nhìn không ra. Hấn có bao nhiêu loại vẻ mặt bất đồng đây? Mà cô, còn phải nhìn bao nhiêu vẻ mặt bất đồng của hấn đây?

Có lẽ, cô thật sự không nên cùng người như vậy nói cái gì gọi là tình yêu, hoàn cảnh của bọn họ, tính cách, phương thức hành động cũng như thế không giống nhau. Địa vị không ngang nhau, như vậy yêu nhau có thể có hạnh phúc sao?

Hấn đang cười, lại làm cho cô cảm thấy hấn là như thế, cao cao tại thượng.

Cước bộ, lui về phía sau. Một bước... Hai bước... Ba bước...

“Vậy ta từ chức, tổng giám đốc.” Cô đẩy thẳng sống lưng, rõ ràng nói từng chữ.

Nụ cười của hấn cứng đờ, sau đó không dám tin nhìn cô, “Người muốn từ chức?”

“Đúng.” Cô phát hiện, mình thế nhưng đang cười, hoặc là chẳng qua vô tình tác động khóe miệng.

“Tại sao?” Làm sao cũng không nghĩ tới, từ trong miệng của cô thế nhưng lại phun ra như vậy.

“Bởi vì ta muốn để cho mình sống được tự do.” Cô giọng nói ngừng lại, nhìn khuôn mặt mỹ lệ trước mắt lần nữa. Hấn tùy hứng, cô có thể bao dung, hấn ích kỷ, cô có thể tha thứ, nhưng cô không cách nào nói đến một tình yêu không bình đẳng, cho nên —— “Chúng ta chia tay đi.” Cô dùng tôn nghiêm cuối cùng của mình, nói ra đáp án của mình.

Chia tay, cô nói chia tay sao?

Ngơ ngác đứng yên trong phòng làm việc, Phí Ôn Đình cơ hồ là yên lặng nhìn hai tay của mình.

Đôi tay này, thậm chí chỉ vài phút trước, còn chạm vào nhiệt độ cơ thể cô.

Cửa, mở rộng ra, bởi vì sau khi cô chạy ra ngoài, đã không có ai khép lại.

“Tổng giám đốc...” Thanh âm của Dịch Mai từ cửa truyền đến.

“Dịch Mai.” Phí Ôn Đình hơi ngẩng đầu lên, nhìn thư ký đứng cạnh cửa, “Ta... Thật sự làm sai rồi sao.” Là bởi vì hấn làm sai, cho nên cô ấy mới muốn rời khỏi hấn sao?

Dịch Mai chần chờ, không biết có nên tiến lên an ủi cấp trên một chút hay không, vẫn là đem cửa khép lại. Cho cấp trên một không gian yên tĩnh.

Mới vừa rồi ở trong phòng làm việc xảy ra chuyện gì cô mặc dù không biết, nhưng nhìn Nhan Cát Tường một đường chạy như điên ra ngoài, sau đó lại thấy vẻ mặt Phí Ôn Đình như thế.

Chuyện, đại khái cũng có thể đoán bảy tám phần.

“Cô ấy nói, muốn chia tay.” Khóe miệng của hấn khê nhếch lên, tựa như đang cười, nhưng Dịch Mai cảm thấy giống như đang khóc.

“Có lẽ Nhan tiểu thư chỉ là nhất thời nóng nảy, mấy ngày nữa sẽ không có chuyện gì.” Suy nghĩ một chút, Dịch Mai vẫn là không nhin được lên tiếng an ủi. Về mặt cấp trên như thế cô chưa từng thấy qua.

Hắn vui vẻ, hắn khác thường, hắn khổ sở, hắn kỳ quặc... Các loại diện mạo của cấp trên bày ra, tựa hồ cũng vì một nữ nhân, một nữ nhân tên Nhan Cát Tường.

Có lẽ đây chính là tình yêu đi, có thể dễ dàng không chế hỉ nộ ái ố của con người.

“Thật vậy ư, mấy ngày nữa sẽ không có chuyện gì sao?” Phí Ôn Đình cúi đầu, cúi đầu thì thảo lắm bầm.

Mấy ngày... Mấy ngày sau, cô còn có thể lần nữa ra xuất hiện trước mắt hắn sao? Dùng thanh âm của cô, nhẹ nhàng mà gọi hắn —— “Đình”?

Nước mắt, tựa hồ không không chế được, không nhìn lại vẻ mặt Phí Ôn Đình, cũng không trở về bộ an ninh, Nhan Cát Tường trực tiếp ra khỏi cao ốc Phí thị, một đường trở về nhà.

“Cát Tường, hôm nay làm sao về sớm như vậy?” Nhan mẫu từ phòng bếp thò đầu ra hỏi.

Không trả lời câu hỏi của mẹ, cô thẳng tắp chạy trở về phòng mình, sau đó khóa trái cửa phòng.

“Oa!” Rốt cục, không không chế được nước mắt liên tiếp liên tiếp Nhan Cát Tường rơi. Kỳ quái, thật sự kỳ quái, bình thường cô rõ ràng không phải là người hay khóc a.

Từ nhỏ đến lớn, cô khóc mấy lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng bây giờ, khóc đến lợi hại như thế.

Tại sao muốn khóc đây, khóc vì cái gì đây?

Rõ ràng là chính cô nói muốn chia tay a, nhưng cô lại... muốn khóc quá.

Cô từ lúc nào mắc kẹt vào trong đó đây? Lại là từ lúc nào cảm thấy Phí Ôn Đình quan trọng đây?

Kiên cường chút đi, nếu đây là cơm đường cô tự mình lựa chọn, vậy thì kiên cường chút đi.

Không nên tiếp tục nghĩ đến nụ cười trong sáng kia của hắn, cũng phải quên đi những lời thì thầm nỉ non kia của hắn.

Hai người khác biệt như thế, làm sao có thể ở chung một chỗ đây?

“Cát Tường, Cát Tường!” Nhan mẫu vừa gõ cửa vừa nói, “Người làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì, mẹ, con đang thay quần áo đây.” Tùy tiện bịa lý do, Nhan Cát Tường tận lực dùng thanh âm bình thường nói.

Hít hít lỗ mũi, cô ngẩng đầu, nhìn nữ nhân hai mắt sưng đỏ trong gương.

“Này thật là không giống người a, Nhan Cát Tường.” Chỉ tay với mình trong gương, cô tự nhủ.

Đã khóc, đã cười, cho nên cô bây giờ hẳn là để cho gió tới thổi khô nước mắt của cô.

“Cho nên, hãy quên hắn đi, Nhan Cát Tường, bởi vì người cùng hắn, vốn là người của hai thế giới...” Thanh âm thấp lắm bầm, làm như tự thôi miên.

Chỉ là, tình cảm đã qua, cô, thật quên được không?

“Cát Tường, chuyện xem mắt nói lần trước, người nhìn trúng ai?” Trên bàn ăn cơm tối, Nhan mẫu đem chuyện xưa ra nói.

“Đều không tệ lắm.” Nhan Cát Tường tùy ý nói.

Trên căn bản loại trả lời này, có cũng như không có, “Vậy mẹ có thể tùy ý mình tìm cho người”

“Được.” Cô tiếp tục nhai cơm trong miệng.

Nhan phụ Nhan mẫu trong nháy mắt quái dị nhìn con gái của mình. Bình thường, Cát Tường nói không được, đồ mới là bình thường, mà bây giờ —— “Cát Tường, người nói gì?” Nhan mẫu không xác định hỏi một lần nữa.

“Con nói ‘Được.’” Gấp một ít rau, Nhan Cát Tường nói.

“Người thật nói ‘Được’?”

“Đúng.”

Nhan mẫu nghe được câu trả lời khẳng định, vẻ mặt vui rạo rực nhìn lão công, thầm than nữ nhi quả nhiên là trưởng thành, hiểu tầm quan trọng của xem mắt.

Nếu bà biết Nhan Cát Tường căn bản không nghe bà nói gì, chẳng qua là tùy ý trả lời một chữ “được”, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

“Lão công, Cát Tường cuối cùng cũng chịu đi tương thân.” Nhan mẫu thật mừng muốn khóc.

“Đúng a.” Nhan phụ cũng vẻ mặt cảm khái.

“Lần trước em chăm được con trai nhà họ Vương, cao ráo cùng Cát Tường của chúng ta rất xứng.” Nhan mẫu bắt đầu sàng lọc ứng cử viên trong đầu.

“Con lão Lý cũng không tồi.” Nhan phụ cũng nói chen vào, “Ở công ty làm chủ quản, tiền lương không tệ, công ty đãi ngộ cũng tốt.”

“Còn có cháu lão Trương, em đã thấy người, rất nhẹ nhàng khoan khoái.”

“Hoặc là...”

Một đôi nam nữ, nói đến hứng trí bưng bưng, mà nữ nhi của bọn hắn, thì ở một bên tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Thức ăn hôm nay... Cũng không tệ lắm!

Một tuần lễ, Nhan Cát Tường cơ hồ ở nhà vượt qua. Gửi đơn từ chức qua bưu điện đến công ty, đối với việc cô từ chức, cha mẹ tựa hồ cũng không có phản ứng quá lớn. Dù sao lúc này sức lực cha mẹ Nhan gia tất cả đều đặt ở vấn đề xem mắt của nữ nhi.

“Cái gì? Cuối tuần này mẹ muốn con đi xem mắt?” Phòng khách Nhan gia chợt vang lên âm lượng cao.

“Cát Tường a, người không cần phải nói lớn tiếng như vậy, lỗi tai chúng ta rất tốt.” Nhan mẫu uống một ngụm trà nói.

Nhan Cát Tường lật mắt trợn trắng, “Tại sao muốn con xem mắt, cũng không trưng cầu ý kiến của con một chút a?” Hôm nay đã là thứ sáu, nói cách khác, ngày mai cô phải cùng một nam nhân xa lạ ngồi bên một cái bàn, ăn cái gọi là cơm xem mắt?

“Chúng ta đã trưng cầu ý kiến của người a.” Nhan phụ Nhan mẫu trăm miệng một lời nói.

A? “Lúc nào?” Còn dám nói sạo.

“Sáu ngày trước.”

Ngày đó... Ngày đó hình như là ngày cô chia tay với Đình. Nhan Cát Tường trầm mặc xuống.

Ai, nghĩ tới đây, tâm tình có vẻ lại có chút buồn bực.

Nhan phụ Nhan mẫu tiếp tục nói: “Ngày đó chúng ta hỏi người thấy thế nào, người nói được.”

“Ta đã nói?” Cô xoay ngón tay chỉ mình.

“Người nói.” Hai người đồng loạt gật đầu.

“Cát Tường a.” Nhan mẫu nói, “Ta thật vất vả mới cùng đối phương hẹn được thời gian, người nói thế nào cũng phải đi.”

“Đúng vậy a, cũng không thể thất tín với người ta.” Nhan phụ ở một bên giúp đỡ.

“Hô...” Thở một hơi thật dài, Nhan Cát Tường nhìn một đôi cha mẹ trước mắt, sau đó, rốt cục chấp nhận số phận gặt đầu, “Con biết rồi.”

Nhan Cát Tường vẫn cho là, xem mắt là gặp một nam nhân xa lạ, bất quá sau khi tới địa điểm gặp mặt, cô chỉ cảm thấy buồn cười muốn chết.

Bởi vì đối phương thật trùng hợp chính là con trai bác Vương trong trong tiểu khu, trung học hai người còn từng cùng lớp, xưng huynh gọi đệ, đó là không nói chơi.

Sau đó, sau lời dạo đầu cùng cực nhàm chán, mẹ cô cùng mẹ đối phương đồng thời lấy cớ rời đi, đem không gian để lại cho hai người.

“Hmm, Hmm, thật trùng hợp a.” Cười hai tiếng khô khốc, Nhan Cát Tường nhìn Vương Tử Kiến cũng lúng túng nói.

“Đúng là rất trùng hợp.” Nam nhân bình thường vẫn thô lỗ, thế nhưng lúc này không được tự nhiên mà đỏ mặt.

“Ta vẫn thật không nghĩ tới đối tượng xem mắt lại là người.” Tưởng bởi không có ở đây, Nhan Cát Tường cũng dễ chịu hơn một chút. Cầm lấy ly nước trái cây trước mặt, cô định đặc uống một ngụm.

“Ta cũng vậy không nghĩ tới lại là người a.” Vương Tử Kiến lắc đầu một chút. Không nghĩ đến cô gái tốt tuyệt vời trong miệng lão mẹ lại chính là Cát Tường, thật là một đáp án làm cho người ta học máu, “Làm sao người lại đáp ứng tới xem mắt?” Dù sao theo tính cách Cát Tường, thế nào cũng không phải là loại nghe cha mẹ an bài.

“Bị buộc phải đi.” Nhan Cát Tường bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Nói gì nữ nhân 23 tuổi không lịch sự các loại..., phải nhanh lên một chút tìm bạn trai. Bất quá —— bản thân ta không biết thì ra là nam nhân 23 tuổi cũng không phải ngoại lệ a.” Giọng nói vừa chuyển, cô đem chuyện vất vả trở lại trên người đối phương.

“Khụ! Khụ!” Vương Tử Kiến không được tự nhiên ho hai tiếng, “Không cần nói đến ta, người cũng đã đi làm nhiều tháng đi, thật tìm không được bạn trai?”

Lời của hắn, khiến cô yên lặng trong chốc lát. Trong đầu, hiện lên một dung mạo tựa như thiếu niên. Đã một tuần lễ không gặp, nhưng tại sao luôn bởi vì một câu nói, một động tác mà hiện lên hình ảnh của hắn đây?

“Cát Tường, Cát Tường!” Vương Tử Kiến gọi người đang ngẩn người ra.

“A!” Cô đột nhiên phục hồi tinh thần, “Không có, ta tìm không được bạn trai.” Ngón tay của cô gãi gãi tóc, lên tiếng phủ nhận.

Vương Tử Kiến nhìn Nhan Cát Tường một lát, rồi sau đó cười cười, “Cát Tường, người từ lúc nào cũng trở nên nói dối dễ dàng như vậy?”

Thân thể của cô cứng đờ.

“Người biết không? Mỗi lần người nói dối, vốn thích lấy tay gãi gãi tóc. Người là có bạn trai đi.” Không phải là nghi vấn, mà là khẳng định.

Cô mấp má môi, rốt cục thở dài một hơi, thành thật khai báo: “Sáu ngày trước mới vừa chia tay.”

“Cho nên người mới đến xem mắt?”

“Không phải, là bị mẹ ta ép.” Cô còn không đến mức muốn tình một người đàn ông khác để quên Phí Ôn Đình.

“Hắn là người thế nào?” Vương Tử Kiến đột ngột hỏi.

“Ai?”

“Bạn trai cũ của người.”

“Tùy hứng, ích kỷ, bá đạo, âm tình bất định, đối với người khác luôn dựa theo tiêu chuẩn của mình mà làm.” Cô bùm bùm nói.

“Nghe ra thì không thể nào tốt, tựa hồ không có ưu điểm.” Vương Tử Kiến cười nói, “Bất quá đây cũng là ta lần đầu tiên nghe người bình luận một người mà hoàn toàn không nói ưu điểm gì của hắn.”

“Đó là bởi vì hấn không có ưu điểm.” Cô cứng miệng nói.

“Có thật không?”

Giả! Nhan Cát Tường trong lòng lẩm bẩm. Ưu điểm của hấn, có lẽ cô so với bất kì kẻ nào cũng rõ ràng, hấn để ý cô, quan tâm cô, chiều chuộng cô, có lúc thậm chí sẽ vì cô mà nhượng bộ.

Nhưng là...

Chân mày nhíu một cái, cô lại không vui nhớ lại.

Cầm lấy ly nước trái cây, cô giống như uống vài hớp cho hả giận.

“Cát Tường, người sẽ không phải còn yêu hấn đi.” Hấn như nhìn thấu tâm sự của cô một, nhẹ nhàng hỏi.

Còn yêu? Cô căn bản cũng không có yêu Phí Ôn Đình, tại sao lại nói “còn”, nhiều lắm là... cũng là thích mà thôi, “Ta không có.” Tay cô lại không tự chủ gầy gầy tóc.

“Lại nói dối.” Hấn đột nhiên tố cáo.

“Ta...” Ngón tay cứng đờ, cô sưng sốt.

Cô... nói dối sao? Cô rõ ràng không có yêu Phí Ôn Đình a, nhưng tại sao thân thể... làm ra phản ứng như thế đâu?

Cùng một thời gian, chuông cửa Nhan gia đang bị người ta liều mạng ầm.

Nhan phụ ở lại giữ nhà xem ti vì đứng dậy mở cửa.

“Người là ——” Nhan phụ nhìn nam nhân xinh đẹp đứng ở cửa, không khỏi âm thầm kinh ngạc, có rất ít nam nhân xinh đẹp kiểu như thế, có cả mềm mại của nữ nhân cùng kiên nghị của nam nhân.

“Cát Tường đâu?” Sắc mặt của đối phương nói có nhiều khó coi còn là nhẹ.

“Người tìm Cát Tường?”

“Đúng.”

“Mẹ con bé mang nó đi xem mắt.”

“Xem mắt? Cô ấy thật sự đi xem mắt?” Nếu như mới vừa rồi, nam nhân chẳng qua là sắc mặt khó coi, như vậy bây giờ, nam nhân quả thực chính là tức giận.

Nhan phụ phân vân, hoài nghi mình có nên trực tiếp đem cửa đóng sầm lại, tự bảo vệ an toàn của bản thân hay không.

Nam nhân hít một hơi thật sâu, giống như ổn định tâm tình của mình, “Địa chỉ.” Hai chữ cơ hồ từ trong miệng phun ra.

Nhan phụ không nhịn được nuốt nước miếng trong cổ họng, sau đó, nhanh chóng khai báo địa chỉ xem mắt.

Nam nhân này... Cùng Cát Tường của bọn họ, đến tốt cùng là quan hệ như thế nào a?

10. Chương 10

“Có lẽ, ta thật sự yêu của hấn a.” Buông nước trái cây trong tay xuống, Nhan Cát Tường trước cái nhìn xoi mói của Vương Tử Kiến đành hoàng thừa nhận.

Bởi vì hấn, cô đã khóc một cách thống khoái, mông lung động tâm, thật sâu rung động...

Lần đầu tiên hôn, lần đầu tiên rung động, lần đầu tiên hẹn hò... Tất cả đều bởi vì hấn a.

“Vậy tại sao chia tay?” Vương Tử Kiến hỏi, mặc dù Cát Tường luôn luôn chân thật, nhưng cũng không phải là loại người trốn tránh tình cảm.

“Bởi vì ta muốn khi yêu nhau nên có địa vị ngang hàng, mà hấn thì không thể cho ta.” Cô hy vọng hấn có thể tôn trọng ý kiến của cô, mặc dù cô có thể cảm giác được hấn đang từng bước từng bước thay đổi, tuy nhiên nó luôn luôn là chậm một bước.

Quyền lợi hai chữ này, lại một lần nữa xét qua đầu.

“Được rồi, không nói những thứ này.” Lắc lắc đầu, Nhan Cát Tường nhìn Vương Tử Kiến một chút, “Còn người, lát nữa muốn nói với mẹ người kết quả xem mắt của chúng ta thế nào?”

“Đương nhiên là...” Vương tử xây giọng nói ngừng lại, đôi mắt nhìn Nhan Cát Tường từ trên xuống dưới, “Đi hỏi mẹ ta, nữ nhân hiền lương thực đức trong miệng bà, hôm nay sao không thấy?”

Nhan Cát Tường sửng sốt, nhưng ngay sau đó kịp phản ứng, “Được lắm, người dám chê ta!”

“Ha ha, thật lâu không có chê người, đã có cơ hội, dĩ nhiên phải nắm lấy.” Vương Tử Kiến cười nói.

Hai người, lại như anh em thời học sinh, người một quyền, ta một quyền náo loạn, thu hút ánh mắt mọi người.

Cách đó không xa, hai vị lão mẹ ngồi cùng một chỗ, nhìn tình hình xem mắt của con gái mình, “Bọn chúng hình như nói chuyện rất vui vẻ.” Nhan mẫu vẻ mặt vui mừng nói.

“A, đúng a!” Vương mẫu gật đầu, liên tục đồng ý, “Có vẻ bọn chúng nhìn vừa mắt nhau rồi đi”

Mà Nhan Cát Tường cùng Vương Tử Kiến, không thể biết lão mẹ của mình đã bắt đầu bắt đầu mơ ôm cháu.

Thoải mái! Một tuần vừa rồi, hôm nay cô cuối cùng lại có thể chân chính cười ra tiếng.

Cảm kích nhìn Vương Tử Kiến, Nhan Cát Tường nhỏ giọng nói: “Tử Kiến, cảm ơn người.” Không hổ là anh em cũ.

“Cảm ơn cái gì!” Vương Tử Kiến vuốt vuốt tóc Nhan Cát Tường, “Sau này nếu có cái gì không vui, có thể tùy ý tới tìm ta, ở gần như vậy, thỉnh thoảng coi ta là thùng rác cũng được.”

Thùng rác? Nhan Cát Tường không nhận được lại “phì” cười một tiếng, “Kia thật đúng là...” Phút chốc, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn đến một góc phòng ăn, sau khi cô nhìn đến bóng dáng quen thuộc kia, cả người trở nên cứng ngắc lại.

Một bộ âu phục màu đen, lộ ra áo sơ mi màu trắng. Mái tóc bình thường rủ xuống trên trán, giờ phút này đã chải toàn bộ về phía sau. Rất ít khi nhìn thấy trang phục nghiêm chỉnh như thế.

Nhưng hấn nghiêm chỉnh, lại làm cho người ta cảm thấy có chút xốc xếch, xốc xếch là vì...

“Cát Tường, người làm sao vậy?” Phát hiện cô thân thể cũng cứng ngắc, Vương Tử Kiến hỏi.

Không trả lời câu hỏi của Vương Tử Kiến, Nhan Cát Tường chỉ kinh ngạc nhìn bóng người trong góc.

Hấn —— an tĩnh như vậy tựa vào cạnh góc tường, cho dù mái tóc vốn chỉnh tề có chút xốc xếch kia, cho dù quần áo vốn không có nếp uốn y phục có chút xốc xếch kia, nhưng... nhưng không hao tổn gì đến an tĩnh của hấn.

Con mắt đen vùng vàng nhìn cô chăm chăm, mà trong đôi mắt kia, có rất nhiều rất nhiều điều cô nhìn không hiểu.

Hấn... Hấn làm sao lại tới nơi này? Trùng hợp sao? Không thể nào, cho dù hấn muốn đi ăn cơm, cũng tuyệt đối sẽ không tới đây, loại nhà hàng này.

Theo ánh mắt Nhan Cát Tường, Vương Tử Kiến nhìn bóng người đứng ở cạnh góc tường, “Cát Tường, hấn chính là người người yêu sao?”

Thân thể đột nhiên run lên, Nhan Cát Tường nhìn Vương Tử Kiến, “Tử Kiến, ta...”

“Được rồi, không cần phải giải thích gì với ta!” Võ vờ vai đối phương, Vương Tử Kiến cười sang sảng, “Nếu hần lúc này xuất hiện ở đây, có thể thấy được hần vẫn yêu người, còn người, cũng không muốn nói với hần?” Hần nhìn ra được trong mắt Cát Tường còn có quyến luyến, là quyến luyến người nam nhân kia.

“Ta, ta...” Đúng vậy a, thật sự cô có nhiều chuyện cũng muốn hỏi hần, muốn hỏi hần tại sao phải ở thời gian này xuất hiện ở nơi này, tại sao phải yên lặng như thế, tại sao muốn dùng loại ánh mắt này nhìn cô...

Nhiều lắm, muốn hỏi hần nhiều lắm.

Hít vào một hơi thật sâu, Nhan Cát Tường từng bước từng bước đi tới trước mặt Phí Ôn Đình.

“Người đã đến.” Ngay cả chính cô cũng ngoài ý muốn, câu nói đầu tiên với hần là như vậy, dĩ nhiên là như vậy. Hay là nói, cô cần bản trong tiềm thức mong đợi hần đến?

“Ừ.” Hần đáp nhẹ.

“Đã tới bao lâu?” Cô lại đang hỏi câu hỏi không giải thích được.

Hần yên lặng ngưng mắt nhìn cô, “Tại sao, người có thể cười vui vẻ như vậy với hần?” Nụ cười như vậy, cô chưa bao giờ từng ở trước mắt hần biểu lộ ra.

“Ta...” Cô mấp má môi.

“Không cho nói.” Tay của hần đã che trên môi cô, “Ta không muốn nghe, cho nên... đừng nói.” Thanh âm khàn khàn, như một loại khẩn cầu.

Khẩn cầu, một chữ căn bản không có khả năng xuất hiện trên người hần a... Cô làm sao lại nghĩ như thế đâu?

Nhan Cát Tường âm thầm cười mình một chút.

Phút chốc, cổ tay bị hần nắm lấy. Không đợi cô kịp phản ứng, hần đã lôi cô đi ra khỏi phòng ăn. Thoáng chốc, trong nhà ăn không ít người bắt đầu bàn luận rối rít, bàn tán chuyện bát quái vừa rồi, mà Vương Tử Kiến đứng nguyên tại chỗ, thì trong mắt mọi người, vinh quang trở thành heo bị cấm sừng xui xẻo nhất.

“Mới vừa rồi... Kia là chuyện gì xảy ra?” Hai vị lão mẹ cách đó không xa, đã sớm cao hứng phấn chấn từ đầu, bây giờ biến thành không khỏi kinh ngạc.

“Ta cũng không biết a.” Nhan mẫu lắc đầu.

Ai tới nói cho bà biết, Cát Tường của bà, từ lúc nào đi lên số đào hoa a?

“Để ta xuống xe a!” Ngồi trên Ferrari màu bạc, Nhan Cát Tường nhìn cảnh vật ngoài cửa xe không ngừng lui về phía sau, nôn nóng nói.

“Không được.” Phí Ôn Đình nắm tay lái, mãnh liệt giẫm ga dưới chân.

Xe vượt qua nơi vắng vẻ, hướng ngoại ô đi tới.

“Dừng xe!” Cô gào thét.

“Sau đó để tiếp tục trở về xem mắt sao?” Thanh âm của hần phát ra càng âm trầm.

“Đúng a.” Cô cứng miệng nói, rõ ràng không phải là như vậy nhưng cô nhưng nghĩ một đằng nói một nẻo, “Người có biết người làm hồng buổi xem mắt khó tìm của ta hay không?”

“Nói cách khác, người rất hài lòng người nam nhân vừa rồi kia?” Tại sao? Nam nhân kia so với hần tốt hơn sao? Hay là so với hần để ý cô hơn đâu? Bàn tay hần nắm tay lái càng thêm chặt.

“Hài lòng, vô cùng hài lòng.” Cô cảm giận lớn tiếng nói.

“Ta không cho phép!”

“Người có tư cách gì không cho phép?”

“Người rõ ràng là của ta, Cát Tường, thuộc về một mình ta, cho nên, ta không cho phép người yêu nam nhân khác.” (ta là ta thích câu “người rõ ràng là của ta” a. Ôi, yêu thế)

“Hmm, Hmm!” Cô ra vẻ không cần chề cười hai tiếng, “Phí Ôn Đình, đừng quên chúng ta đã chia tay!”

A!

Tiếng thắng xe bén nhọn trên con đường nhỏ yên tĩnh ở ngoại ô vang lên.

Theo quán tính khiến cho cô đột nhiên hướng phía trước vọt hướng.

Dạ dày, có chút khó chịu, bởi vì đột nhiên thắng xe. Nhan Cát Tường nhíu nhíu mày, sau một khắc, liền bị một đôi tay vòng qua thân thể, “Người... thật muốn chia tay sao?”

“Không phải là muốn, mà là đã.”

“Ta không cần, ta không cho phép.” Hắn cứng như gỗ gặt gao ôm lấy cô, “Không cho nói gì mà chia tay nữa, thật ra người đối với ta cũng có cảm giác, có phải hay không?” Hắn thật vội vàng nói, như muốn cầu xin sự cam đoan của cô.

Đúng vậy, cô đối với hắn có cảm giác, nhưng ở trước phần cảm giác này, cô vẫn như cũ muốn có tôn nghiêm của cô, “Người biết không? Người quá mức ích kỷ, người luôn lấy tiêu chuẩn của mình để áp đặt cho người khác, thậm chí sẽ không để ý đến cảm nhận của người khác. Cùng người như vậy ở chung một chỗ, ta mệt chết đi.” Nhan Cát Tường mấp máy môi, dứt khoát thành thật đem cảm nhận trong đáy lòng mình nói ra.

“Người là để ý chuyện ta tự tiện điều động chức vị của người sao?” Phí Ôn Đình hỏi.

“Đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn đúng, ta hy vọng lấy được sự tôn trọng của người, ta hy vọng chuyện của mình phải do ý chí mình quyết định, mà không phải là ý chí của người.”

“Ta chỉ lo lắng cho người, chẳng lẽ sai lầm rồi sao?” Hắn làm như thế chẳng qua là sợ cô lại bị thương a...

Sai lầm rồi sao? Sai lầm rồi sao? Trong nháy mắt, Nhan Cát Tường không xác định được. Có lẽ chẳng qua là hắn biểu đạt sai phương thức, mà cô, thì chịu không được cái loại phương thức này.

“Người biết không? Buổi sáng hôm nay, ta nhận được thư từ chức người gửi qua bưu điện tới công ty, tâm tình ta là như thế nào. Ta cho là ngày đó người chỉ nhất thời tức giận, cho nên ta cho người thời gian, cho nên ta tạm thời biến mất trong tầm mắt người. Nhưng là... Người thật sự muốn tránh xa ta sao? Vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại ta sao?” Phí Ôn Đình ôm chặt lấy đối phương, tựa vào trên vai của cô nói. Vốn là hôm nay hắn phải đi tham gia một hội nghị thương nghiệp, nhưng sau khi nhìn đến đơn từ chức cô gửi tới, trong đầu chỉ toàn trống rỗng, sau đó khi hắn phục hồi lại tinh thần, hắn đã chạy vội tới trước cửa Nhan gia.

“Ta...”

“Đừng rời xa ta, được không?” Hắn cúi đầu lẩm bẩm, “Cát Tường, nếu như người rời xa ta, ta sẽ phát điên. Ta sẽ không khống chế được chính mình, thậm chí không biết mình làm ra cái loại chuyện gì.” Quá quan tâm cô, quan tâm đến mức không thể mất đi.

Bất tri bất giác, từng chút từng chút đem cô sáp nhập vào trong thân thể của mình, máu của mình, thần kinh của mình, trong tế bào của mình.

Bả vai, trở nên thật nặng, cô tùy ý hắn ôm lấy mình. Hai tay vốn rũ xuống, thế nhưng kim lòng không được muốn trở về ôm lấy hắn.

Nam nhân sẽ quan tâm đến cô như thế, sợ rằng trên đời này cũng chỉ có hắn đi.

Nếu là... Nếu là cô bỏ qua cho hắn...

“Anh yêu em, Cát Tường...” Thanh âm của hắn, như lời kéo như nổ non, nhẹ nhàng truyền vào tai cô.

Không vang, nhưng thật rõ ràng.

“Người... Người nói gì?” Thân thể cô cứng đờ, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

“Anh yêu em, rất yêu, rất yêu, cho nên không có cách nào mất đi em lần nữa.” Đây là lần đầu tiên, hắn đối với cô đầy đủ thổ lộ tình yêu của mình.

“Anh yêu... em?” Hấn có thể hiểu được hàm nghĩa của yêu sao?

“Đúng vậy, là yêu, chỉ muốn coi em là duy nhất, muốn chạm vào em, muốn có em, cũng muốn.... được em yêu.” Lòng mảy của cô, mắt của cô, môi của cô, tóc của cô... Hấn đều muốn có, “Đối với em, anh không cách nào buông tay, cho nên không cần nói chia tay, được không, Cát Tường?”

Lực ôm mạnh mẽ, làm cho sống lưng của cô mơ hồ đau.

“Nếu như, em cảm thấy anh quá mức ích kỷ, anh sẽ thay đổi, chỉ vì em mà thay đổi.” Chưa bao giờ từng vì ai mà thay đổi chính mình, nhưng lần này, hấn nhượng bộ, hoàn toàn nhượng bộ.

Cô có thể làm cho hấn chột vui chột buồn, cũng có thể làm cho hấn trở nên hoàn toàn không giống mình.

Thì ra, đây chính là yêu, lão cha cũng là yêu lão mẹ như vậy sao, yêu quá nhiều, thậm chí quên luôn cả đứa con duy nhất của bọn họ. Trước kia không biết chuyện, bây giờ tất cả đều biết.

“Anh muốn... vì em mà thay đổi?” Nhan Cát Tường hoàn toàn sững sờ. Nếu như nói giờ phút này đáy lòng không có rung động, đó là giả. Hấn cao cao tại thượng, hấn tùy hứng làm bậy, vì cô mà thay đổi sao?

“Ừ, chỉ vì em.” Đầu của hấn từ trong vai cô giơ lên, yên lặng nhìn cô, “Cho nên, em cũng không được dễ dàng nói muốn rời xa anh.” Bởi vì cô rời đi, hấn chịu không được.

“Em...” Môi, mấp máy, cô đôi mắt đen kìa. Trong lòng, bỗng dưng có loại cảm giác, nếu là lúc này, cô nói đồng ý, như vậy, hứa hẹn này, sẽ là một đời một kiếp.

Hấn, thật sẽ vì cô mà thay đổi sao?

Mà cô, sau này trong tình yêu có thể nhận được sự tôn trọng cô mong muốn sao?

Không còn là một tình yêu được xây dựng tùy theo ý thích của hấn, mà là một tình yêu dựa theo ý của cô và hấn.

Hấn chờ đáp án của cô, mà cô trầm mặc.

Trong xe, không khí nóng bức đến làm cho người ta mê muội.

Ngón tay của hấn nhẹ nhàng lướt qua cổ tay của cô, sau đó chạm tới vòng tay trong suốt cô vẫn còn mang trên cổ tay, trong ánh mắt đột nhiên phát một cái nhìn khó tin.

“Thì ra em không có bỏ xuống!” Hấn cẩn thận cầm tay cô lên, ngón tay thon dài, ma sát qua lại trên vô số hạt châu trắng tinh, “Cát Tường, thật ra em đối với anh có chút không muốn xa rời, có đúng hay không?” Nếu không, tại sao quà hấn tặng cho cô, cô còn mang đâu!

Nhan Cát Tường ngừng lại, không có tháo xuống, quên rồi sao? Nếu không căn bản là cô sẽ không đeo nó nữa?

“Thật tốt quá.” Hấn đem tay cô để lên má của mình, trên mặt lại lộ ra nụ cười hồn nhiên, “Cát Tường, vẫn là Cát Tường thuộc về anh.”

Nụ cười của hấn làm cho cô hoa mắt, biết rất rõ ràng nếu như muốn chặt đứt liên lạc giữa hai người, vậy sẽ không nên lại đi nhìn nụ cười của hấn, nhưng là... “Vậy còn anh? Lại là thuộc về người nào?” Nhan Cát Tường nghe được thanh âm của mình hỏi như thế.

Môi Phí Ôn Đình nhẹ nhàng đặt lên hạt châu trắng tinh kia, “Đương nhiên là thuộc về Cát Tường, chỉ thuộc về một mình em.” Lại dùng thanh âm rõ ràng, hấn nói hứa hẹn của mình.

Hấn —— cũng thuộc về cô sao?

“Thật sẽ vì em mà thay đổi sao?” Cô hỏi.

Ừ.

“Thật yêu em sao?”

“Ừ.”

“Thật hy vọng em cũng yêu anh sao?”

“Ừ.”

“Vây lần này, chúng ta bắt đầu một lần nữa đi.” Cô cười, hướng về phía hắn nói như thế.

Có lẽ, cô hắn là bị lôi kéo trong chốc lát.

Mười phút đồng hồ sau, Nhan Cát Tường bắt đầu có chút hối hận quyết định vừa rồi của mình đã hạ xuống quá nhanh.

“Cát Tường, hướng về phía anh cười, cười một cái nữa.” Bên trong buồng xe, Phí Ôn Đình nói.

“Không cần.” Nhan Cát Tường lập tức cự tuyệt. Từ vừa nãy đến giờ, cô đã liên tục cười đến mấy phút, còn cười nữa, miệng cũng muốn căng gân.

“Cười đi, em chưa bao giờ đối với anh lộ ra nụ cười như vậy.” Ngữ khí của hắn nghe rất là bất mãn.

Cô... Cô lộ ra nụ cười như thế nào a? Nhan Cát Tường không khỏi chớp mắt mấy cái.

“Em lúc xem mắt, hướng về phía người nọ cười rất vui vẻ.” Phí Ôn Đình tiếp tục nói. Nụ cười kia, làm cho hắn ghen tỵ cũng làm cho hắn có chút khiếp đảm. Bởi vì người làm cho cô cười không phải là hắn.

“Em đó là...”

“Cát Tường, hắn so với anh dễ nhìn hơn sao?” Hắn sát vào cô nói.

Ngất, có công bằng không?! Cô không nhịn được lật mắt trợn trắng.

“Sao?”

“Anh dễ nhìn hơn.” Cô bắt đắc dĩ nói, coi như trấn an đứa trẻ tùy hứng đi, mặc dù cái đứa trẻ này, tuổi rõ ràng so với cô lớn hơn.

Hắn hài lòng cười một tiếng, “Vây không cho phép em thích hắn.”

Cô cùng Vương Tử Kiến? Nhan Cát Tường nhướn mày, không cách nào tưởng tượng anh em biến thành người yêu phải như thế nào, nếu không phải cô chạy đến bên thùng rác ỏi chết thì chính là Vương Tử Kiến hôn mê trước, “Anh đây là đang ghen phải không?” Cô trêu đùa hắn.

“Đúng.” Hắn cũng thừa nhận rất nhanh.

“Chỉ cho phép thích anh, chỉ cho phép yêu anh, không cho đổi ý...” Hắn vừa nói vừa đem môi hướng về phía môi của cô.

Một cái hôn triển miên nóng bỏng đến cực điểm bắt đầu.

“Ngô...” Cô bị hắn hôn, sau đó hai mốt giây sau, Nhan Cát Tường trong lòng âm thầm nói, hôn lâu như vậy, kỹ thuật nụ hôn của hắn tựa hồ như cũ không có gì tiến bộ.

Bất quá, điều này ít nhất chứng minh, hắn có hôn cũng chỉ hôn một mình cô.

“Cát Tường, anh còn muốn...” Trong mắt hắn, nhuộm màu tình dục. Sao? Cô còn chưa có thở đủ khí đâu!

Còn chưa kịp nói chuyện, nụ hôn nóng bỏng thứ hai lại tiếp tục bắt đầu.

“Ngô... Ngô...” Cho xin đi, cứ hôn như vậy, miệng của cô cũng sắp báo hồng!

Rốt cục, ở thời điểm Nhan Cát Tường bị hôn đến thiên hôn địa ám, cô nhớ lại một chuyện rất trọng yếu.

“Đúng rồi... Rốt cuộc là ai nói cho anh biết em ở trong phòng ăn kia?”

“Cha em.”

“...” Cô đã biết là ai đã bán đứng cô.

Phòng khách Nhan gia, Nhan phụ Nhan mẫu ngồi trên ghế sa lon, một bộ dáng bất an, xem xét lại người ngoại lai kia, người đang nhàn nhã như đi chơi.

“Người nói, người cùng Cát Tường đang hẹn hò?” Sau khi hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau chán chê, rốt cục Nhan phụ mở miệng hỏi.

“Đúng.” Phí Ôn Đình vuốt cằm, cử chỉ ưu nhã bưng lên ly trà đặt trước mặt uống.

Thật cao quý a!

Nhan phụ Nhan mẫu trong đầu đồng thời hiện lên hình tượng vương tử.

“Người xác định?” Nhan mẫu không xác định hỏi lần nữa.

“Xác định.” Khóe miệng của hắn chậm rãi nhấc lên vẻ mỉm cười.

“Mẹ! Người hỏi như vậy là sao?” Nhan Cát Tường ở một bên nhú nhú mày nói. Cái cách hỏi này của lão cha lão mẹ, giống như cô nhật được rất nhiều tiện nghi.

Nhan mẫu nhìn Phí Ôn Đình một chút, rồi nhìn lại con gái của mình, thật xấu hổ a!

Một chút cũng không có phong phạm thực nữ, làm việc lỗ mãng, ôn nhu uyển chuyển bốn chữ này, lại càng không dính nổi một chút bên nữ nhi, như vậy cô, lại có thể lừa gạt được nam nhân xinh đẹp trước mắt này, thật sự làm cho người ta sợ hãi.

“Người nhìn người xem, có điểm nào giống nữ nhi a!” Nhan mẫu lải nhải.

“Kia có chút chút giống.” Nhan Cát Tường tự mình xem kỹ một chút, ít nhất những thứ nữ nhân nên có cô đều có, cho dù từng chỗ hơi chỗ có hơi thua kém một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến tổng thể.

“Người ——” Nhan mẫu bị ghen nói, một chốc, cũng nói không ra lời gì.

Nhan phụ dò xét, bắt đầu cùng Phí Ôn Đình nói việc nhà, “Cùng Cát Tường hẹn hò một chút đi.”

“Không.” Khóe miệng của hắn thủy chung hàm chứa ý cười, “Rất thú vị đâu.”

“Vậy người thích Cát Tường ở điểm nào?” Nhan phụ tiếp tục hỏi.

Tầm mắt Phí Ôn Đình nhìn chăm chú vào người đang cùng Nhan mẫu nói chuyện, “Toàn bộ.”

Toàn bộ sao? Nhan phụ xem xét kỹ tính chân thật trong lời nói của đối phương. Nữ nhi bảo bối của hắn, đối với nam nhân mà nữ nhi chọn, hắn tự nhiên cũng muốn thẩm tra một phen thật tốt.

“Đối với người mà nói, Cát Tường là gì của người?”

“Người không thể thay thế được, người phải liều mạng giữ được, người yêu duy nhất.” Khẽ nghiêng đầu, hắn nhìn Nhan phụ, “Đáp án này, bác hài lòng không?”

“Hài lòng.” Nhan phụ gật đầu.

Hắn biết, người nam nhân trước mắt này, sẽ cả đời quý trọng nữ nhi.

Nhan Cát Tường một lần nữa trở lại bộ an ninh Phí thị, dĩ nhiên, phong thư từ chức của cô sớm đã bị Phí Ôn Đình tiêu hủy thành từng mảnh, sau đó ném vào chỗ những đồ bỏ đi vĩnh viễn không siêu sinh.

“Cát Tường.” Rón ra rón rén đi tới bên cạnh bạn tốt, Mạnh Ti Ti giống như ăn trộm, “Đồ lần trước ta nói, người có mang theo không?” Nói mà xấu hổ, bạn tốt cùng tổng giám đốc hẹn hò, nhưng cô đến nay vẫn không biết tổng giám đốc ngắn dài thế nào.

“Có.” Nhận mệnh thở dài một hơi, Nhan Cát Tường từ trong ví móc ra một tấm hình đưa cho Ti Ti, “Chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện cớ này nữa.”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên.” Mạnh Ti Ti gạt đầu lia lịa, thuận tiện cho đối phương một cái ôm thật to, “Quả nhiên không uống công ta cùng người giao hảo a.”

Tiếng nói ngọt lịm, Nhan Cát Tường nghe được không khỏi nổi da gà.

Người trong tấm ảnh, đang lẳng lặng nằm trên giường, tựa như nghỉ ngơi, nhũ quan duy mỹ, lộ ra làn da màu trắng ngà, hiển nhiên là mỹ nam say ngủ.

“Trời ạ, thì ra là tổng giám đốc chúng ta như vậy a.” Mạnh Ti Ti cuối cùng cũng thấy được Lư Sơn chân diện của tổng giám đốc. Quả nhiên so với trong tưởng tượng của cô cách xa vạn dặm, cái giống nhau duy nhất, chính là bề ngoài đủ để dưỡng nhan, “Tại sao không có hình lúc hấn mở mắt?” Tiếc nuối duy nhất đại khái là điểm này.

“Chỉ là bộ dáng hấn lúc nhắm mắt, ta cũng thật vất vả mới chụp được.” Vì chụp tấm hình này, cô cũng không ít lo lắng đề phòng. Ai bảo bạn tốt thích thu thập hình mỹ nam, cho nên cô chỉ có thể hy sinh một chút nhan sắc bạn trai.

“Ta biết người thật cực khổ a!” Mạnh Ti Ti nhiệt tình vỗ vỗ vai Nhan Cát Tường, “Đúng rồi, có muốn thuận tiện nghe tin đồn về bạn trai của người một chút hay không a?” Trong lúc rảnh rỗi, cô lại chuẩn bị phát huy sở trường của mình —— bàn tán tin đồn.

“Có tin đồn gì?” Mặc dù thoát nhìn có chút không để tâm, bất quá lỗ tai của cô đã dựng thẳng đứng.

“Lúc trước có nhìn thấy tên một tạp chí lá cải nói Phí Ôn Đình hình như khi còn bé, có thời gian 7 năm không gặp cha mẹ của mình.”

“A?” 7 năm?

“A cái gì a, người không phải là hấn bạn gái sao? Nhất định phải quan tâm nhiều hơn một chút chuyện của hấn đi.” Mạnh Ti Ti liếc Cát Tường một cái.

Nhan Cát Tường ngẩn ngơ, thật sự đối với chuyện của hấn cô biết ít, biết cũng chỉ là từ người khác nghe được một ít chuyện, cùng với chính hấn nói ra một ít chuyện, “Hấn tại sao có thể có thời gian 7 năm không gặp cha mẹ của mình?” Cô hỏi.

“Hình như là chủ tịch bận rộn phát triển sự nghiệp, mà phu nhân của hấn thì toàn lực ủng hộ hấn, ở sát một bên, về phần Phí Ôn Đình, có vẻ là do bảo mẫu nuôi lớn.”

“Là thế phải không?” Một nam nhân do bảo mẫu nuôi lớn, cho nên mới thiếu hụt tình thân như thế.

Ít nhất thái độ của hấn đối với cha mẹ làm cho người ta rất khó liên tưởng đến hai chữ tình thân, nhiều lắm... cũng chỉ có thể nói công thức hoá.

“Này, người lại đang suy nghĩ gì rồi?” Giơ tay lên ở quơ quơ trước mắt đối phương, Mạnh Ti Ti nhìn bạn tốt xuất thần.

“Ta, ta đột nhiên nhớ tới có chút việc!” Đột nhiên đứng lên, Nhan Cát Tường vội vã bỏ lại một câu nói, hướng cửa chạy đi.

Muốn gặp hấn, bây giờ, cô muốn gặp hấn.

“Ngô, không biết có chuyện gì, đi gấp như vậy.” Nhìn bóng lưng đi xa, Mạnh Ti Ti kỳ quái gãi gãi đầu.

Bất quá hoàn hảo, ít nhất hình mỹ nam —— tới tay!

Thăng tấp đáp thang máy chạy vội tới tầng 87, lấy được câu trả lời Phí Ôn Đình đang nghỉ ngơi. Cho nên Nhan Cát Tường lại ngược lại chạy vội tới tầng 85. Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, không ngoài ý muốn, cô nhìn hấn đang chìm chìm nằm trên chiếc giường lớn như vậy.

An tĩnh ngủ, gió vi vu nhẹ nhàng thổi lộn tóc của hấn.

Hấn ngủ có ngon không? Có mộng đẹp không? Nhan Cát Tường ngấm nhìn vẻ mặt hấn ngủ, thế nhưng phát giác mình đã càng ngày càng không nỡ dời mắt đi.

7 năm không gặp cha mẹ mình sao? Khi cô ở trong lòng cha mẹ làm nũng, hấn có lẽ đang một mình lẳng lẳng ở trong phòng, một mình vượt qua khoảng thời gian trăm mặc kia.

7 năm này, hấn là như thế nào vượt qua đâu?

Bước nhỏ đi tới bên giường, cô tham lam nhìn hấn, ngón tay không thể ức chế vỗ về tóc hấn, dùng động tác rất nhẹ, rất nhẹ...

Tại sao, cô không từng hỏi qua hấn?

Thậm chí không có suy nghĩ qua, những chỗ kỳ quái trong tính cách của hắn.

Có lẽ, hắn cô đơn quá lâu, cho nên đã không biết nên biểu đạt tình cảm của mình như thế nào cho chính xác. Bởi vì không có ai nói cho hắn biết, không có ai dạy cho hắn, tình cảm, nên dùng phương thức như thế nào biểu đạt.

Người trên giường khẽ rên rỉ, một đôi mắt chậm rãi mở ra.

“Đình.” Trực giác của cô muốn thu tay lại trước, nhưng lại một phen bị hắn bắt được.

“Sao em lại tới đây?” Gương mặt của hắn nhẹ nhàng mà mài lên tay cô, tựa như một con mèo nhỏ vừa mới vừa tỉnh ngủ.

“Đột nhiên rất muốn gặp.” Nhan Cát Tường nói.

“Thật?” Hai mắt vốn có chút mờ lung, thoáng chốc tỏa ra ánh sáng vui sướng.

Cô gật đầu, nhấc chân lên, nằm xuống chỗ trống bên cạnh hắn.

“Cát Tường?” Phí Ôn Đình trên mặt có kinh ngạc.

“Chỉ nằm một lát, ta cũng có chút mệt mỏi đâu.” Cô vừa nói vừa đem chân trườn lên trên người của mình.

“Em ——” hắn mấp máy môi, như đang ngẫm nghĩ, thật lâu, mới khàn khàn nói: “Em đây là đang hấp dẫn anh sao?”

Cười ngất!

Hắn làm sao có thể nghĩ theo hướng đó a? Không nhìn được lật mắt trợn trắng, Nhan Cát Tường rất khẳng định nói: “Không phải!” Cô vẫn là rất thuần khiết đâu!

Hắn nhíu nhíu mày, bất quá thật cũng không nói gì, mà an tĩnh nằm bên cạnh cô.

Hai người, nằm trên một cái giường, đắp một cái chăn, trong lòng Nhan Cát Tường, thế nhưng cực kỳ yên lặng.

“Đình.” Mắt của cô nhìn trần nhà, chậm rãi mở miệng nói.

“Ừ?”

“Anh khi còn bé có cảm thấy cô đơn không?”

“Không biết.”

“Tại sao?”

“Khi đó anh căn bản không biết cái gì gọi là cô đơn.” Chẳng qua là người chăm sóc hắn, thỉnh thoảng lại thay đổi.

“Vậy sao?” Trong lòng có chút đau nhói, đó là cảm giác đau lòng đi.

Từ từ nhắm mắt lại, cô rút lại thân thể mình nhích tới gần hắn, “Sau này, anh sẽ không cô đơn nữa.” Giọng nói lẩm bẩm, tựa như đang thầm thì.

Mà cô, không nhìn qua, là thần sắc hắn đang rung động.

“Không cô đơn, thật là một từ đẹp, Cát Tường...”

Kết thúc

Lão mẹ nói, muốn bắt được tâm của một người đàn ông, phải bắt được dạ dày của hắn trước.

Lão cha nói, khi dạ dày một người đàn ông bị bắt chặt, như vậy hắn sẽ để cho người đàn bà kia chà xát bóp nghiền.

Cho nên Nhan Cát Tường rất chân thành ở trong phòng bếp một buổi sáng, làm thứ cô hai mươi ba năm qua chưa từng làm —— bánh ngọt.

“Đây là cái gì?” Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Phí Ôn Đình nhìn vật thể đen thui trước mắt ước chừng năm phút, rồi cuộc mở miệng hỏi.

“Bánh Chocolate.” Cô tâm tình vô cùng tốt trả lời.

“Em mua?” Cửa hàng bán ra loại bánh ngọt này, đóng cửa một trăm lần còn chưa đủ.

“Không, em sáng hôm nay tự mình làm.” Cô đắc ý nhún nhún cái mũi, ngẫm lại, có lẽ cô được thiên phú đến vạn dặm khả năng làm hiền thê lương mẫu.

“Em làm?” Hần thu hồi lời nói lúc đầu. Xem ra phải đóng cửa không phải là cửa hàng bánh ngọt, mà là phòng bếp nhà hắn.

“Đúng.” Cô gật đầu, “ánh mắt lấp lánh” theo dõi hắn, không ngừng mà bắn ra thông điệp ... ăn đi, ăn đi.

Chân mày, không nhịn được địa cau lại, mặt Phí Ôn Đình lộ vẻ khó khăn ngắm bánh ngọt trước mắt, rồi lại nhìn ánh mắt chờ đợi của Nhan Cát Tường.

Cát Tường... Đơn giản là cô là Cát Tường a...

Giơ tay lên, hắn cầm bánh ngọt lên, chậm rãi cắn xuống một miếng.

“Ăn ngon không?” Cô đang đợi hắn đánh giá.

“Hảo...” Khó ăn. Có chút khó khăn nuốt xuống miếng bánh trong miệng, hắn nắm cổ cô, “Bởi vì là em làm, anh mới ăn đâu. Em là Cát Tường của anh, Cát Tường thuộc về anh.”

“Vậy còn anh?” Cô nhướn mi hỏi ngược lại.

“Anh?” Hắn khẽ mỉm cười, “Là Đình của em, Đình chỉ thuộc về em.”

Bởi vì bọn họ là duy nhất của nhau.

Yêu, thực ra là động tâm trong nháy mắt, mà thời điểm hắn gặp được cô lần đầu tiên, cũng đã động tâm, tâm hồn yên lặng, để cho một nữ nhân tên Nhan Cát Tường lay động.

Động đến nóng rực...

“Cát Tường, anh yêu em.” Môi của hắn để sát vào tai cô, không tiếng động nói.

Chỉ vì cô mà dấy lên yêu, sẽ vẫn liên tục, liên tục... Cho đến hắn và cô cùng nhau từ từ già đi, cùng nhau bạc đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-trang-xui-quay-cua-cat-tuong>